

Pamięci Freddiego Mercury'ego (1946-1991)

KEN DEAN

895352j

Przełożyła: KATARZYNA MALITA

Uzupełnił: PIOTR KOSIŃSKI

WYDAWNICTWO „ROCK-SERWIS”, KRAKÓW, 1992

1000266069

) ^ <j r; 9

82535

Tytuł oryginału:

„QUEEN — THE NEW VISUAL DOCUMENTART

© Copyright 1991 Omnibus Press (A Division of Book Sales Limited)

© Copyright for the Polish edition by WYDAWNICTWO „ROCK-SERWIS”, 1992

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage or retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

L

V

D

IV.

i

0

Przekład: KATARZYNA MALITA

Uzupełnienie i redakcja wydania polskiego: PIOTR KOSIŃSKI

Opracowanie dyskografii i wideografii: PIOTR KOSIŃSKI I MAREK PIĄTKOWSKI

Korektorzy: ARLETA I PIOTR KOSIŃSCY

Wykonanie reprodukcji zdjęć: MAREK KOSIŃSKI

Skład: ZAKŁAD SKŁADU TEKSTÓW KRAKSE!

\\

/*-

ISBN 83-85335-09-9

>BN 0-7119-2828-2 — wydanie oryginalne)

WYDAWNICTWO „ROCK-SERWIS”

al. Wł. Beliny-Prażmowskiego 28

31-514 Kraków

tel./fax (012) 11-59-84

* * & & \deka

Druk i oprawa: Kraków, ul. Golikówka 7

BUW-EO- 04 / S/IS /

(0v00

SPIS TREŚCI

Od wydawcy polskiego..... 6

Brian, Roger, Freddie i John..... 7

Dzień po dniu..... 13

Postscriptum..... 97

Piraci na start!..... 100

Dyskografia..... 102

Wideografia..... 118

1 | -

*.
: |
•

OD WYDA WCY POLSKIEGO

Kiedy w czerwcu 1991 roku zakupiłem prawa do wydania w Polsce angielskiej biografii zespołu Queen nie sądziłem, że tak bardzo nieodległa przyszłość dopisze tragiczny epilog do pełnej blasku historii grupy. Śmierć Freddiego Mercury'ego wstrząsnęła całym rockowym środowiskiem artystycznym. Poruszyła serca niezliczonych rzesz młodych ludzi na całym świecie.

Gdyby zapytać zwolenników muzyki rockowej o ich ulubionych wykonawców, nazwa Queen rzadko zostałaby wymieniona na pierwszym miejscu. Znalazłaby się jednak na pewno w ścisłej czołówce. Bo Queen jest zespołem, który cieszy się szacunkiem fanów wszystkich rodzajów rocka. Dzieje się tak m.in. dlatego, iż tworzył muzykę nieszablonową, wymykającą się wszelkim próbom jej jednoznacznego zasufladkowania. Przeplatające się elementy hard-rocka, tzw. rocka progresywnego, akcenty operowe, pastisz — wszystko składało się na niepowtarzalność zjawiska o nazwie Queen.

Nagle pod koniec listopada 1991 roku zdaliśmy sobie wszyscy sprawę, że to co towarzyszyło nam od 20 lat, co było tuż obok, co cieszyło się naszą szczególną sympatią, skończyło się.

Nie będzie już więcej nagrań sygnowanych nazwą Queen. Nie będzie, bo być nie może.

W listopadową noc odszedł na zawsze nasz przyjaciel. Myślę, że gdyby mógł porozmawiać z każdym z nas powiedziałby: Nie opłakujcie mnie, to nie ma sensu. Zostawiam wam moje piosenki i dopóki będziecie chcieli ich słuchać, dopóty będę żył, choć nie będzie mnie między wami.

Będziemy Go słuchać, jego sztuka pozostanie z nami przez długie lata, bo niewielu było takich artystów jak On — inteligentnych, wrażliwych i niepowtarzalnych.

Piotr Kosiński

6

BRIAN, ROGER, FREDDIE I JOHN

19 lipca 1947 roku w Hampton, Middlesex na przedmieściach Londynu przyszedł na świat Brian Harold May. Gdy ukończył 7 lat przekroczył próg Hampton Grammar School, również w Middlesex. Zainspirowany przez Lonniego Donegana, The Shadows, The Ventures i Buddy'ego Holly'ego, w wieku piętnastu lat zaczął grać na gitarze w różnych lokalnych zespołach, chociaż większości grup, z którymi się związał, nie udało się nigdy wyjść poza próby w garażu. Brian: Żaden z tych zespołów nigdy do niczego nie doszedł, nie wystąpiliśmy na żadnym prawdziwym koncercie, ale też nie traktowaliśmy tego zbyt poważnie. Spośród uczniów Hampton Grammar School wyłonił się m.in. zespół o nazwie The Others, który w 1964 roku nagrał własną wersję standardu „Oh Yeah”, wydaną na singlu przez firmę Fontana. Zamiłowanie Maya do grania z wszystkimi, którzy mieli na to ochotę, mogło zrodzić plotki o przynależności do tego zespołu, tak jednak nie było. Podczas gdy zespół The Others przeżył swój moment chwały i jako The Sands wydał jeszcze jeden singel, by potem zniknąć, May zajął się długoterminowym przedsięwzięciem: konstrukcją gitary elektrycznej własnego projektu. Nie mogąc pozwolić sobie na gitarę Fender Stratocaster, o której marzył, May zabrał się z pomocą ojca do zaprojektowania i zbudowania własnego instrumentu. Zarówno ojciec jak i syn mieli doświadczenie w pracy z drewnem i metalem, a Brian był na dodatek wybijającym się studentem fizyki, więc zadanie nie było tak trudne, jak mogłoby się wydawać... chociaż wybór materiałów mógł wyglądać nieco dziwnie (pudło gitary powstało z solidnego mahoni, wyciętego z obramowania dwustuletniego kominka, a źródłem sprężyn do systemu tremolo był stary motocykl). Pomimo tego „domowego” charakteru, to właśnie na tej

7

gitarze (nazwanej „Fireplace”) grał May na wszystkich przebojowych płytach Queen i do dziś pozostaje ona jego ulubionym instrumentem na scenie i w studiu. Cena materiału wykorzystanego do jej budowy wyniosła jedynie... osiem funtów.

W 1967 roku May zapisał się na wydział fizyki w Imperial College w Londynie. Kiedy doszedł do wniosku, że może połączyć studia z działalnością muzyczną, umieścił na tablicy w college'u odręczną notatkę, zapraszając studentów-muzyków do współpracy przy założeniu zespołu. Pierwszymi, którzy na nią odpowiedzieli byli basista i wokalista Tim Staffell, a tuż po nim perkusista Roger Taylor.

Uważaliśmy go za najlepszego perkusistę, jakiego spotkaliśmy w życiu. Obserwowałem go, jak stroił werbel — nigdy czegoś takiego nie widziałem

— ;' pamiętam, jak pomyślałem, że wygląda na prawdziwego profesjonalistę

— powiedział później Brian.

Roger Taylor (prawdziwe nazwisko: Roger Meddows-Taylor) urodził się 26 lipca 1949 roku w Kings Lynn w hrabstwie Norfolk. Gdy miał osiem lat, jego rodzina przeniosła się do Truro w Kornwalii, gdzie zaczął uczęszczać do szkoły. Choć rodzice sprzeciwiali się jego muzycznym ambicjom udało mu się, już jako nastolatkowi, związać z różnymi lokalnymi zespołami. Początkowo praktykował jako gitarzysta, potem zasiadł na stołku perkusisty (i to śpiewającego).

Spełniając życzenie rodziców pragnących, by zajął się czymś poważnym, Taylor przybył do stolicy z zamiarem studiowania stomatologii. Początkowo pobierał nauki w londyńskiej Hospital Medical School, później w Hospital Medical School w Whitechapel. Po upływie zaledwie jednego roku zdecydował, że naoglądał się już dość zębów na całe życie i przeniósł się prosto na wydział biologiczny w Imperial College.

May, Staffell i Taylor przyjęli nazwę Smile i niebawem zdobyli sporą grupę fanów w londyńskich pubach i college'ach, z których najbardziej zagorzałymi byli niewątpliwie koledzy z Imperial. W 1968 roku May otrzymał dyplom z wyróżnieniem z fizyki i rozpoczął studia podyplomowe w zakresie astronomii i podczerwieni, nadal w Imperial.

Nie przejmując się zbytnio zajęciami na uczelni, członkowie Smile poważnie myśleli o długiej karierze, ale kompletny brak doświadczenia w businessie muzycznym doprowadził ich do podpisania wielce niekorzystnego kontraktu. Firma Mercury, będąca w tym czasie wytwórnią amerykańską, bez swojego oddziału w Zjednoczonym Królestwie (z wyjątkiem umowy dotyczącej dystrybucji płyt), podpisała jednorazowy kontrakt ze Smile i wysłała zespół do studia z Johnem Anthonym jako producentem. Rezultatem tego posunięcia był jeden singel, „Earth” — piosenka Tima Staffella. Na drugiej stronie znalazł się utwór „Step On Me”, wspólne dzieło Staffella i Maya. Singel nie działał absolutnie nic, głównie dlatego, że wydano go bez

najmniejszej choćby akcji promocyjnej i do tego w Stanach Zjednoczonych, gdzie grupa była zupełnie nieznaną. Z powodu braku zainteresowania, singel nigdy nie ukazał się w Wielkiej Brytanii, a wytwórnia po cichu zerwała współpracę z zespołem.

Być może właśnie dlatego odszedł Tim Staffell, by snuć plany kariery solowej, których nigdy nie wprowadził w życie. Doniesienia z tego okresu wskazują, że chociaż materiał Smile pasował doskonale do swoich czasów (w końcu część utworów ukazała się potem na dwóch pierwszych albumach Queen), głos Staffella nie miał szans dostosować się do trendów panujących w ciągu następnych lat w muzyce rockowej, co tak udało się głosowi jego następcy... może więc dobrze się stało, że doszło do tego rozstania.

W 1983 roku ukazał się, wyłącznie w Japonii, mini-album „Getting Smile” dokumentujący krótki okres działalności zespołu. Sześć zawartych na nim nagrań („Earth”, „Step On Me”, „Doin' Alright”, „Polar Bear”, „Blag” i „April Lady”) zawierało wiele elementów charakterystycznych dla późniejszych kompozycji Queen. Solo gitarowe z utworu „Blag”

pojawiło się prawie bez zmian w „Brighton Rock”, z kolei akustyczne „April Lady” utrzymane było w klimacie najpiękniejszych ballad grupy z okresu 1973-1978.

Latem 1969 roku May i Taylor byli, delikatnie mówiąc, trochę przygnębieni. Jesienią Brian rozpoczął pracę. Przyjął posadę nauczyciela matematyki w londyńskiej szkole średniej, nie będąc pewnym, czy ma nadal prowadzić swoje badania naukowe. Tim Staffell postanowił bardziej zdecydowanie zająć się swoją karierą solową i założył nowy zespół o nazwie Humpty Bong, w którym objął funkcję wokalisty. W tym czasie dzielił on małe mieszkanie z jednym ze swoich kumpli, również wokalistą, który poznawszy się z Rogerem Taylorem zaczął wraz z nim prowadzić budkę z używanymi ubraniami na targu Kensington. Był ex-studentem szkoły plastycznej, zarozumiale przekonany, iż jedynie on wie jak powinien działać i co powinien grać zespół rockowy, by zrobić prawdziwą karierę. Na imię miał Freddie. Freddie Mercury urodził się jako Frederick Bulsara 5 września 1946 roku na Zanzibarze, wyspie będącej obecnie częścią Tanzanii, a wówczas kolonii brytyjskiej. Pomimo egzotycznie brzmiącego nazwiska i miejsca urodzenia rodzice Freddiego są Brytyjczykami. W tamtym czasie ojciec Freddiego, Borni Bulsara, pracował jako urzędnik rządu brytyjskiego i rezydował w XIX-wiecznym pałacu Beit el Ajaib, wzniesionym przez sułtana Bargasha. Zarówno Borni, jak i Jer — matka Freddiego — byli wyznawcami zoroastryzmu, religii, której początki sięgają VI wieku p.n.e. i mają swoje źródło w Iranie. Kontakty z kapłanami i różnymi elementami obrządku zoroastryjskiego niezwykle pobudziły i rozwinęły wyobraźnię i wrażliwość młodego chłopca. W wieku 10 lat Freddie przeniósł się wraz z ojcem do Bombaju, gdzie ten drugi miał kontynuować swoją pracę dla ojczyzny. Matka wróciła tymczasem do Anglii i w Feltham, Middlesex, urządziła dom, w którym

9

cierpliwie, przez trzy lata, oczekiwała na powrót męża i syna z Indii. Nomen omen, dosłownie tuż obok mieszkała rodzina Mayów. Jednak musiało minąć jeszcze kilka lat, by Freddie poznał Briana...

Po przyjeździe do Anglii i zakończeniu wstępnej edukacji Freddie rozpoczął studia w Ealing College of Art, gdzie poznał Pete'a Townshenda z The Who, Rona Wooda z The Faces i The Rolling Stones oraz Rogera Ruskina z The Bonzo Dog Doo Dah Band. Freddie zakończył edukację w Ealing z dyplomem w dziedzinie sztuki i projektowania. Obok zainteresowań artystycznych, zaintrygowały go — podobnie zresztą jak większość studentów szkół artystycznych w tym okresie — możliwości ukryte w muzyce pop. W zespołach takich jak Sour Milk Sea i Wreckage zaczął rozwijać swoje umiejętności pisania piosenek i osobowość sceniczną. Na cześć mitycznego posłańca bogów przyjął pseudonim Mercury.

Prawdopodobnie czuł, że ma innym do przekazania jakieś przesłanie.

May i Taylor skłonni byli wysłuchać pomysłów Freddiego, chociaż z drugiej strony Brian miał zamiar kontynuować studia. Plan Mercury'ego był prosty: poszerzyć brzmienie „heavy” w stylu Led Zeppelin o nowy wizualny wymiar. Skandalizowanie w połączeniu z rockiem musiało zagwarantować sukces. Bo niby dlaczego nie? W tym czasie nie nadeszła jeszcze era glam i glitter-rocka (miał ją zapoczątkować Freddie), więc oczywistym modelem do naśladowania pozostawał jedynie Jagger, który od lat odcinał kupony od swej sławy.

Nazwijmy zespół Queen — powiedział Freddie. To brzmi dumnie!

W szkole artystycznej uczą specyficznej wrażliwości, uczą jak to robić, by zawsze o krok wyprzedzać panującą modę — powiedział Freddie swoim nowym kolegom.

To właśnie basista zespołu Smile, Tim Staffell, przedstawił Freddiego Brianowi i Rogerowi. Brian pamięta, że po obejrzeniu kilku koncertów Smile, Freddie nie ościagał się ze swoimi sugestiami: Dlaczego marnujecie czas na coś takiego? — wykrzykiwał. Powinniście grać bardziej oryginalny materiał. Powinniście być bardziej ekspansywni w przekazywaniu swojej muzyki. Gdybym był waszym wokalistą, właśnie to bym robił!

May i Taylor byli nieco rozczarowani po swoich doświadczeniach ze Smile. Brian wciąż pracowicie budował swoją słynną gitarę, równie dobrą - o ile nie lepszą — niż modele osiągalne w sklepach. Freddie raz po raz wyskakiwał z coraz bardziej zdecydowanymi pomysłami dotyczącymi prezentacji materiału. Wszyscy byli inteligentni i wykształceni; mogli otrzymać dobrze płatną pracę w „prawdziwym świecie”, toteż jeśli mieli założyć zespół rockowy, zamierzali potraktować to poważnie i odnieść sukces. W konsekwencji postanowili działać powoli. Przez cały 1970 rok odbywali próby, komponowali (wszyscy trzej byli przecież twórcami piosenek) i „ostrzyli” materiał, grając głównie na przyjęciach u przyjaciół i w okolicznych szkołach, m.in. 14 listopada w Ballspark College w Hertford i 5 grudnia w Shoreditch w Egham.

10

Po szybkim „wykończeniu” — zgodnie z legendą — sześciu basistów trafili na tego szczęśliwego, siódmego, w osobie Johna Deacona. Wśród tych sześciu znaleźli się m.in. Mike Grose (zagrał raptem na aż jednym koncercie), Doug, którego nazwiska nikt już dziś nie pamięta (zwolniony za zarozumiałstwo) i Barry Mitchell (właśnie z nim w składzie, Queen 18 września 1970 r. — podczas próby — zagrał w hołdzie zmarłemu tego dnia Jimfemu Hendrixowi słynny klasyk „Voodoo Chile”).

John Richard Deacon urodził się 19 sierpnia 1951 roku w Leicester. Tam też uczęszczał do szkoły średniej i grał w kilku zespołach złożonych z nastolatków (m. in. The Art Opposition). Później przeniósł się do Londynu, gdzie studiował elektronikę (studia ukończył z wyróżnieniem sześć miesięcy po dołączeniu do Queen). Mimo że był o kilka lat młodszy, Deacon dobrze zgrał się z pozostałymi członkami zespołu. Czuliśmy, że jest on tym właściwym, chociaż był taki spokojny. Prawie wcale się do nas nie odzywał! — wspominał później Brian.

Freddie zaprojektował logo zespołu, a inspiracją stały się znaki zodiaku jego członków. Byli już gotowi, żeby pokazać się światu. W czerwcu 1971 roku po raz pierwszy jako Queen wystąpili w College of Estate Management, w Hornsey, w Londynie. (Niektóre źródła za debiut grupy uważają koncert w St. Helen's Girlschool. Ken Dean nie wspomina o nim w swojej książce — przyp. wyd. pol.)

Po dołączeniu Johna Deacona, Queen stał się jednym z najbardziej trwałych zespołów w muzycznym businessie. John: Byłem prawdopodobnie jedyną osobą w naszym kwartecie, która mogła przyglądać się wszystkiemu z pewnym dystansem, ponieważ byłem czwartym, ostatnim członkiem Queen. Wiedziałem, że w tym zespole tkwi jakaś ukryta moc, ale nie byłem do końca przekonany... aż do czasu albumu „Sheer Heart Attack”.

1971

1971 — 1973

Przez większą część 1971 roku życie toczyło się normalnie. Latem Queen objechali kilka miejscowości w zachodniej Anglii, wykorzystując kontakty Taylora, a jesienią dali kilka koncertów w Imperial College. May i Deacon studiowali, Mercury i Taylor prowadzili swoją budkę, sprzedając oprócz ciuchów również dzieła sztuki. Większość ich dyskusji dotyczyła zajęcia się muzyką profesjonalnie.

Freddie: Powiedzieliśmy O.K., pograżymy się w rocku i będzie to nasza praca, bez żadnych odskoków. Z racji wykształcenia wszyscy mieliśmy przed sobą niezłe perspektywy, toteż nie interesował nas status trzeciorzędnej grupy. Skoro porzucaliśmy dla rocka wszystkie kwalifikacje, zdobyte w innych dziedzinach, to na tej nowej płaszczyźnie musieliśmy osiągnąć szczyty.

Roger: Przez pierwsze dwa lata tak naprawdę nic specjalnego się nie wydarzyło. Wszyscy studiowaliśmy, a postępy zespołu były równe zeru. Mieliśmy jednak wspaniałe pomysły i wierzyliśmy, że jakoś się przebijemy.

Brian: Skoro już postanowiliśmy porzucić kariery w zawodach, do których tak ciężko się przygotowaliśmy, chcieliśmy by muzyka, którą stworzymy była naprawdę dobra. Mieliśmy sporo do stracenia i ta decyzja nie przyszła nam łatwo. Mówiąc szczerze, nie sądzę, by

19 lutego

Występ w Hornsey Town Hall w Londynie.

20 lutego

Koncert w Kingston Polytechnic w Londynie.

Czerwiec

Występ w College of Estate Management w Londynie.

18 lipca

Koncert w Imperial College w Londynie.

Lipiec-Wrzesień Krótka trasa po południowo-zachodniej Anglii. Z jakiegoś powodu jedynym zapamiętanym koncertem jest występ w Truro! To mini-tournee zorganizował Roger Taylor.

Październik-Grudzień Dwa koncerty (wyłącznie dla przyjaciół) w Imperial College w Londynie.

31 grudnia

Bal sylwestrowy w londyński „klubie rugby”.

<nskim

13

1972

Styczeń-Październik

Koncerty w klubach i pubach, w tym jeden w The Pheasantry przy Kings Road w Chelsea i jeden w Imperial College. Wiele występów w pubach w okolicy Shepperton. Członkowie zespołu spędzają ten czas nagrywając taśmę demo w De Lane tea Studios.

1 listopada

Koncert w Forest Hill Hospital w Londynie.

6 listopada

Występ w klubie The Pheasantry przy Kings Road w Londynie. Koncert ten został zorganizowany przez Roya Thomasa Bakera i Robina Cable'a, a na widowni znaleźli się m.in. przedstawiciele Trident Audio Productions, uważnie i krytycznie obserwujący sceniczny show zespołu.

20 grudnia

Występ w The Marquee w Londynie.

któryś z nas zdawał sobie wtedy sprawę z tego, że osiągnięcie czegokolwiek zajmie nam całe trzy lata. Nie było lekko!

Nazwa Queen pojawiła się po raz pierwszy — jak już wspomniano — podczas koncertu w College Of Estate Management w Londynie.

Freddie: Wiele lat temu wymyśliłem nazwę Queen... To tylko nazwa, ale jakże dostojna i jak wspaniale brzmi... To mocna nazwa, bardzo uniwersalna i taka bezpośrednia. Otwierająca możliwości wielorakiej interpretacji. Oczywiście zdawałem sobie sprawę z podtekstów homoseksualnych, ale w końcu był to tylko jeden z jej aspektów.

Na początku 1972 roku zespołowi wreszcie udało się przebić. Właściciele studia nagrań De Lane Lea pragnąc sprawdzić nowy sprzęt i nagrać jakiś pokazowy materiał, którym mogliby zainteresować klientów będących przedstawicielami rodzącego się „heavy rocka”, szukali zespołu gotowego przetestować jego wyposażenie. Dzięki kontaktom przyjaciół, Queen otrzymali za darmo nieograniczony czas na pracę w studiu. Na początku 1972 roku wykorzystali go, by nagrać taśmę demo przy użyciu całej dostępnej techniki i by nawiązać wiele nowych kontaktów. Jednak żadna z wytwórni płytowych, do których się zwrócili, nie paliła się do podpisania z nimi kontraktu (w tym również EMI, mimo faktu, że utwór „The

"Night Comes Down" z pierwszego albumu jest jednym z zarejestrowanych właśnie w studiu De Lane Lea).

Wśród wielu techników studyjnych, którzy oglądali poczynania Queen w De Lane Lea, byli Roy Thomas Baker i John Anthony, inżynierowie z Trident Studios przy Wardour Street.

Anthony znał Maya i Taylora, gdyż był producentem singla zespołu Smile, a Baker właśnie założył własną spółkę produkcyjną. Po wysłuchaniu zespołu, zarówno Baker jak i Anthony nabrali przekonania, że oto właśnie ujrzeli to, czego było im potrzeba. Czym prędzej zwrócili się więc do swoich szefów w Trident, Barry'ego i Normana Sheffieldów, namawiając ich do zainteresowania się grupą.

Bossowie Trident pozostając pod niekłamanym wrażeniem wywołanym przesłuchaniem taśm demo zaprag-

14

1973

nęli ujrzeć zespół na żywo, by sprawdzić, jak radzi sobie na scenie. Baker czym prędzej zorganizował więc koncert pokazowy — 6 listopada 1972 r. — w klubie The Pheasantry przy Kings Road. Spodobał się on Sheffieldom na tyle, iż bez wahania podpisali z Queen stosowny kontrakt.

9 kwietnia

The Marquee, Londyn. Koncert pokazowy zorganizowany przez Trident.

Nie powiem bym byt zadowolony za swojego zgrzytu. Wiem, że muszę coś z tym zrobić, ale wciąż nie mam czasu. Poza tym. jestem doskonały'

15

1973

„Keep (w

6 lipca

Na rynku ukazuje się singel Yourself Alive'7, „Son And Daughter”.

13 lipca

Ukazuje się LP. „Queen” (« zestawieniach bestsellerów przebywa przez 17 tygodni docierając do 24. miejsca. Osiąga status Złotej Płyty.)

Sierpień

W Trident Studios powstaje LP, „Queen II”; producentami są Roy Thomas Baker i Queen.

13 września

Występ w Golders Green

Hippodrome w Londynie. Nagrany

przez Radio Luksemburg

i wyemitowany tuż przed wizytą

Queen w tym kraju w następnym

miesiącu.

13 października

Koncert we Frankfurcie w Niemczech.

14 października

Le Blow Up, Luksemburg (Występ w telewizji. Pomiędzy 11 i 14 października Queen występują również w telewizji francuskiej i holenderskiej).

20 października

Paris Theatre, Londyn (show

nagrany przez BBC Radio One do

późniejszego programu „In

Concert”)

2 listopada

Występ w Imperial College

w Londynie.

12 listopada

Town Hall, Leeds (pierwszy koncert brytyjskiej trasy, podczas której Queen towarzyszą zespołowi Mott The Hoople).

13 listopada

St Georges Hall, Blackburn.

15 listopada

Gaumont, Worcester.

16 listopada

Lancaster University.

16

Członkowie zespołu rozpoczęli nagrania do swego debiutanckiego albumu z Bakerem i Anthonym przy sterach. Szefowie Trident nie ufali im jednak do końca, pozwalając pracować jedynie w „martwym czasie”, tj. wtedy, gdy ze studia nie korzystał nikt inny. Pomimo narzuconych w ten sposób ograniczeń muzycy byli zadowoleni z rezultatów swej pracy. Teraz pozostało jedynie znaleźć koncert płytowy, gotowy do przeniesienia zarejestrowanego materiału na winylowe krążki. Misję tę powierzono Amerykaninowi, Jackowi Nelsonowi, pełniącemu w Trident funkcję dyrektora oddziału Artists & Repertoire. Jack sprawował w tym czasie pieczę nad obiecującym wokalistą Eugenem Wallacem, jednak kiedy jego kariera nie chciała posunąć się ani o krok do przodu, zaczął — na własną rękę — popychać sprawę Queen. Nelson „podrzucił” zespół grubym rybom z EM I, która to firma akurat wtedy starała się zebrać obiecujące grupy do swojej nowej „stajni” określonej nieskomplikowanym hasłem — „heavy rock”.

Przedstawiciele EM I zaakceptowali Queen, choć początek współpracy nie wypadł zbyt obiecująco. Firma długo zwlekała z wypuszczeniem na rynek pierwszego albumu, a dodatkowe sesje nagraniowe ciągnęły się niemiłosiernie od grudnia 1972 r. do maja 1973 roku.

Brian: W tym czasie podczas naszych koncertów przeważały obce kawałki. Ludzie nie znali jeszcze kompozycji, które wyszły spod naszych piór, toteż nie miałyby żadnego sensu nadmierne włączanie ich do scenicznego repertuaru. Woleliśmy zaoferować ludziom coś, co dobrze znają. Grając własne utwory, stalibyśmy się nudni. Wykonywaliśmy więc np. „I'm A Man” Bo Didleya, „Jailhouse Rock” Elisha Presleya, „Shout Bama Lama” Little Richarda, „Be-Bop-A-Lula” i „Hey Big Spender”. (Czasami w repertuarze pojawiała się ich kompozycja „Hang-man”, która jednak nigdy nie znalazła się na żadnej płycie — przyp. P.K.).

Kwietniowy koncert Queen w Marquee był ich drugim występem w tym klubie, więc podeszli do tego „prestizowego” koncertu bez specjalnej tremy. Ich pokaz miał promować debiutancki album. Może i udało się wypromować kilka piosenek, ale na pewno nie cały

A

/

1973

album, skoro dotarł on do sklepów dopiero trzy miesiące później. Tak więc, mimo że prasa poświęciła koncertowi w Marquee sporo uwagi, cały impet kampanii prasowej przeznaczonej dla albumu stracił swą moc i sens.

Kiedy wreszcie EM I wydała album, uczyniła to z tak wielkim hukiem, że sprowokowała oskarżenia o „przesadę”, które podziały jak kubeł zimnej wody. W konsekwencji pierwszy singel Queen, „Keep Yourself Alive”, został pięciokrotnie odrzucony przez bezimienną radę sprawującą pieczę nad playlistą Radio One.

Pomimo to członkowie zespołu mieli powód do optymizmu. Latem 1973 roku nagrali swój drugi album i (dzięki koncertowi w Marquee) otrzymali propozycję wyjazdu na pierwsze

duże brytyjskie tournee jako tzw. support dla Mott The Hoople. W tym czasie była to bardzo popularna grupa i udział we wspólnych koncertach stanowił dla Queen wielką szansę zdobycia sporej grupy fanów. Tak rzeczywiście się stało, a reakcja publiczności była tak dobra, że członkowie Mott The Hoople zaprosili Queen do odbycia kolejnej trasy, tym razem w Stanach Zjednoczonych, w kwietniu następnego roku. Równocześnie agencja MAM podpisała z nimi kontrakt na dużą trasę po Zjednoczonym Królestwie wiosną 1974 roku. Prasa rockowa nadal jednak ich ignorowała. Tak narodziła się antypatia muzyków do dziennikarzy.

W czerwcu, pod nazwą „Larry Lurex” (nawiązującą do popularnego wtedy Gary Glittera), Queen wraz z przyjaciółmi wydali singel, będący ich własną wersją przeboju Beach Boys „I Can Hear Music”. Na drugiej stronie znalazł się utwór Goffina i Kinga „Going Back”. Singel powstał w Trident Studios po sesjach do pierwszego albumu, a jego producentem był Roy Thomas Baker. Jakoś nikt wśród krytyków nie wykazał poczucia humoru, nie wyczuł aluzji (Lurex-Glitter) i przebój nie zdziałał praktycznie nic na listach bestsellerów.

17 listopada

Liverpool Stadium.

18 listopada Victoria Hall, Hanley.

19 listopada Civic Hall, Wolverhampton

20 listopada New Theatre, Oxford.

21 listopada Guildhall, Preston.

22 listopada City Hall, Newcastle.

23 listopada Apollo, Glasgow.

25 listopada Caley Cinema, Edynburg.

26 listopada Opera House, Manchester

27 listopada Town Hall, Birmingham.

28 listopada Bragwyn Hall. Swansea,

29 listopada Colston Hall, Bristol.

30 listopada Winter Gardens, Bournemouth.

1 grudnia

The Kursaal, Southend

2 grudnia

Central Hall, Chatham.

7 grudnia

Leicester University (koncert udziału Mott The Hoople).

8 grudnia Liverpool University (koncert bez udziału Mott The Hoople).

10 grudnia

Court Hali. Taunton (koncert bez udziału Mott The Hoople).

12 grudnia

Cheltenham College (koncert bez udziału Mott The Hoople),

14 grudnia

Hammersmith Odeon, Londyn

28 grudnia

Top Rank, Liverpool (koncert udziału Mott The Hoople).

1974

Luty

1974 — 1976

Udział w Sunbury Music Festival w Melbourne w Australii. (Trzydniowy festiwal na otwartym powietrzu). 25 lutego

Na rynku ukazuje się SP. „Seven Seas Ot Rhye”7, „See What A Fool I've Been”. (Na listach utrzymuje się on przez 10 tygodni, docierając do 10. miejsca).

1 marca

Winter Gardens, Blackpool. Pierwszy koncert pierwszej dużej trasy Queen po Zjednoczonym Królestwie. Towarzyszy im zespół Nutz.

2 marca

Friars, Aylesbury.

3 marca Guildhall, Plymouth.

4 marca

Festival Hall, Paignton.

W 1974 roku na horyzoncie Queen zaczęło się przejaśniać. „Seven Seas Of Rhye”, piosenka Freddiego Mercury'ego umieszczona na pierwszym albumie, została ponownie nagrana i wydana na singlu. Szybko stała się niekwestionowanym przebojem, nie tylko w Wielkiej Brytanii i Europie, ale również w USA i Japonii.

W Stanach wszystko zaczęło układać się pomyślnie. Elektra, amerykańska wytwórnia zespołu, ocaliła jeszcze swój prestiż z lat sześćdziesiątych na tyle, by zapewnić Queen dobrą prasę, zwłaszcza podczas ich pierwszych występów za oceanem ze wspomnianym wcześniej Mott The Hoople. Po pięciu koncertach w Nowym Jorku, Briana Maya powaliło zapalenie wątroby i na pozostałej części trasy gwiazda tournée musiała skorzystać z pomocy grupy Kansas, gdy tymczasem Queen wrócili do domu lizać rany.

Pocieszenia szukali w pisaniu utworów na trzeci album, lecz dopiero co rozpoczęte sesje nagraniowe musieli przerwać po odkryciu, że May ma jeszcze jeden kłopot ze zdrowiem - w postaci wrzodu żołądka. Wybiło ich to całkowicie z rytmu. Starali się jednak radzić sobie z przeciwnościami losu jak tylko się da, nagrywając dalej, kiedy tylko pozwalał na to stan

IS

1974

zdrowia Briana. Na przekór wszystkiemu album został wreszcie ukończony, a rezultat zmagania zaakceptowany przez wszystkich. Wybranemu na singel utworowi „Killer Queen”, na drodze do pierwszego miejsca list przebojów stanął jedynie idol nastolatków David Essex ze swoją piosenką „Fm Gonna Make You A Star”. Ważniejszym jednak (na dłuższą metę) od sukcesu małej płyty był fakt, że powrócili na trasę gotowi do ponownego stawienia czoła Ameryce. Brian: „Killer Queen” była punktem zwrotnym. Piosenka ta najlepiej podsumowywała naszą muzykę, a to że stula się wielkim przebojem utwierdziło nas w przekonaniu, iż zmierzamy we właściwym kierunku i że nasze sprawy przybierają dobry obrót. Byliśmy bez grosza, jak zresztą każdy inny przebijający się zespół rockowy.

Wegetowaliśmy w garsonierach na przedmieściach Londynu jak cała reszta.

Freddie o „Killer Queen”: To opowieść o dziewczynie z wyższych sfer. Próbowałem w niej zasygnalizować, że osoby z klasą też mogą być dziwkami.

W listopadzie tego roku Queen zagrał dwukrotnie w The Rainbow Theatre w Londynie. Jeden z występów został sfilmowany i stanowi cenny dokument w historii zespołu. Grupa zagrała wtedy następujące utwory: „Pro-cession” (odtworzony z taśmy), „Now I'm Here”, „Ogre Battle”, „Killer Queen”, „March Of The Black Queen”, „Lap Of The Gods”, „Bring Back That Leroy Brown” (z partią Briana na ukelele), „Liar”, „Keep Yourself Alive”, „Brighton Rock” i „Son And Daughter”. Choć filmowy zapis z Rainbow nie zawierał pełnego zestawu piosenek składających się na sceniczny show prezentowany przez zespół w tamtym czasie, to jednak doskonale oddawał magię ich wieczornych spotkań z publicznością. „Live At

Rainbow 1974" ukazał się w 1992 roku na kasecie wideo, która dołączona została do tzw. „Queen Box Of Tricks”, specjalnego zestawu dla fanów Queen, rozprowadzanego wyłącznie drogą pocztową.

W 1975 roku Queen powrócili wreszcie do USA i przy ogromnej reklamie ze strony Elektry wyruszyli na tournée po całym kraju -- tym razem jako gwiazdy. Niestety, znów nieźle im się dostało, głównie od krytyków zarzucających im bezkrytyczne kopiowanie Led

8 marca

Locarno, Sunderland. W sklepach muzycznych pojawia się LP. „Queen II” (W zestawieniach przebywa przez 26 tygodni. Dociera do 5. miejsca i osiąga status Złotej Płyty).

9 marca

Koncert w Corn Excrtange w Cambridge.

10 marca

Greyhound, Croydon. 12 marca Roundhouse, Dagenham.

14 marca

Town Hall, Cheltenham.

15 marca

Glasgow University.

16 marca Stirling University.

Wśród publiczności wybucha bójka, gdy Queen nie wychodzą na scenę, by bisować po raz czwarty. Dwóch widzów jest rannych z powodu pchnięcia nożem. Koncert w Barbarellas w Birmingham, który miał się odbyć następnego wieczoru zostaje odwołany i przeniesiony na 2 kwietnia.

19 marca

Winter Gardens, Ciethorpes

20 marca Manchester University.

23 marca

Links Pavilion, Cromer.

24 marca

Woods Leisure Centre, Colchester.

26 marca

Pałace Lido, Douglas, Isle Of Man.

28 marca Aberystwyth University.

29 marca

Winter Gardens, Penzance.

30 marca

Century Batroom, Taunton

31 marca The Rainbow, Londyn.

;e.

IM

1974

2 kwietnia

Barbarellas, Birmingham.

16 kwietnia

Regis College, Denver, w stanie Kolorado. Pierwszy koncert pierwsze) amerykańskiej trasy Queen, podczas której towarzyszyli zespołowi Mott The Hoople.

17 kwietnia

Memoriał Hall, Kansas City, w stanie Kansas.

18 kwietnia

Keil Auditorium, St Louis, w stanie Missouri.

19 kwietnia

Fairgrounds Appliance Building Oklahoma City, w stanie Oklahoma.

20 kwietnia

Mid South Coliseum, Memphis, w stanie Tennessee.

21 kwietnia

St. Bernard Civic, New Orleans, w stanie Luizjana.

26 kwietnia

Orpheum Theater, Boston, w stanie Massachusetts.

27 kwietnia

Palace Theater, Providence, w stanie Rhode Island.

28 kwietnia

Exposition Hall, Portland, w stanie Maine.

1 maja

Farm Arena, Harrisburg, Pensylwania.

2 maja

Agricultural Hall, Allentown, Pensylwania.

3 maja

Kings College, Wilkes-Barre, Pensylwania.

4 maja

Palace Theater, Waterbury, Connecticut.

7 maja Uris Theater. Nowy Jork

8 maja

Uris Theater, Nowy Jork 10 maja Uris Theater, Nowy Jork

Zeppelin. Ponownie — co było o wiele bardziej poważne — pojawiły się problemy ze zdrowiem. W połowie trasy Freddie dostał zapalenia krtani, a lekarze podejrzewali, że ma guzki na strunach głosowych. Jest to dolegliwość dość powszechna wśród wokalistów, niemniej bardzo poważna. Zalecony w takim przypadku odpoczynek, doprowadził do odwołania siedmiu koncertów. Kiedy trasa ruszyła ponownie, z tego samego powodu odwołano jeszcze jeden występ.

Singel i album Queen uplasowały się wysoko w zestawieniach, a całe tournée można było uznać za spory sukces. Po jego zakończeniu członkom zespołu udało się spędzić krótkie wakacje na Hawajach tuż przed pierwszą w życiu wyprawą do Japonii. Wszyscy po prostu zakochali się w Kraju Kwitnącej Wiśni, a już szczególnie Freddie, który w przeciągu jednej nocy stał się fanatycznym kolekcjonerem sztuki japońskiej i antyków.

Jesienią rozpoczęły się nagrania do najbardziej ambitnego jak dotąd przedsięwzięcia Queen. Pomimo wcześniejszych prób trwających dwa miesiące, sesje przedłużały się i z dnia na dzień stawały się coraz bardziej skomplikowane. No, ale rodził się album „A Night At The Opera”, a Queen z wielką determinacją pragnęli, by było to prawdziwe dzieło sztuki nagraniowej (bez uciekania się do pomocy syntezatorów). Wykorzystano w tym celu sześć różnych studiów, czasami dochodziło do tak z pozoru śmiesznych sytuacji, że jeden członek zespołu grał w całkiem innym studiu niż reszta! Perkusję nagrano w Rockfield Studios w Newport w Walii, wielościeżkowy wokół — w Roundhouse Studios, a partie gitarowe Briana Maya — w Sarm. Powoli i z mozołem Roy Baker pomagał muzykom złożyć to wszystko w całość.

W samym środku opisanych powyżej zmagania pojawiły się problemy z interesami. Pomimo odejścia z Tri-dent w lipcu 1975 roku Jacka Nelsona (p.o. managera, z którego Queen nie byli zadowoleni, co najlepiej wyraził Mercury dedykując mu piosenkę „Death On Two Legs” „Śmierć na dwóch nogach”), zespół

nadal nie odczuwał satysfakcji ze związku z tą firmą. Ich zarobki kształtowały się na „głodowym” poziomie — 50 funtów tygodniowo. Kiedy na dodatek Trident od-

1974

mówiła Johnowi Deaconowi zaliczki w wysokości 4000 L na zakup mieszkania dla niego i jego ciężarnej żony, miarka się przebrała. Do ostatecznego zerwania doszło we wrześniu, a członkowie grupy podpisali bezpośredni kontrakt z EM I i Elektra oraz przyjęli eleganckiego, ale narwanego managera Johna Reida — wcześniej współpracującego z Eltonem Johnem - by zajął się ich sprawami.

Freddie: Jeśli chodzi o Queen, nasze stare kierownictwo zmarło. Przestało istnieć w jakimkolwiek z nami wymiarze. Zostawiamy je za sobą jak odchody. Ależ to ulga! Kiedy w interesach zapanował porządek, Queen zdecydowali się objawić światu swoje arcydzieło. Pierwszym owocem nowego albumu był singel „Bohemian Rhapsody”. W niekończących się debatach rozważano możliwość wydania tego utworu na małej płycie i w końcu EM I postanowiła zaryzykować. Pomimo tego, że utwór trwa aż sześć minut, jego wyjątkowy charakter zapewnił mu miejsce na antenie radiowej i wyniósł go na pierwsze miejsce listy przebojów. Nie istniało w tym czasie nic, z czym można by go porównać. „Opera” Freddiego ze 180 ścieżkami wokalu w jednym fragmencie i wystarczającą ilością partii gitarowych, by zagłuszyć całą prawdziwą orkiestrę, osiągnęła właściwy kształt pod kierunkiem Maya i Bakera. Aby dopełnić całości, Queen nakręcili promocyjny klip towarzyszący piosence. Powstał on w ciągu zaledwie czterech godzin i kosztował skromną sumę czterech i pół tysiąca funtów. Mimo to był przedsięwzięciem rewolucyjnym. Wiek teledysków jako narzędzia promującego utwory należał jeszcze do dalekiej przyszłości. Singel zrodził ogromne zapotrzebowanie na album i wprowadził go na pierwsze miejsce listy przebojów w okresie świąt Bożego Narodzenia. Queen świętowali sukces w Wigilię telewizyjnym nagraniem koncertu w Hammersmith Odeon, zamykającym bardzo pomyślną trasę po Zjednoczonym Królestwie. Wszystko nie mogło ułożyć się lepiej. Po koncercie w Waszyngtonie 24 lutego 1975 r. Freddie powędrował do specjalisty, gdyż najnormalniej w świecie zaniemógł. Znowu pojawiły się problemy z guzkami i wokalista został wysłany na przymusowy urlop. W rezultacie Queen odwołali koncerty w Pitts-

11 maja

Uris Theater, Nowy Jork.

12 maja

Uris Theater, Nowy Jork. Lipiec — Wrzesień W studiach Trident, Wessex, Rockfield i Air, w Anglii, odbywają się sesje nagraniowe do albumu „Sheer Heart Attack Producentami ptyty są Queen i Roy Thomas Baker.

11 października

W sprzedaży pojawia się singel „Killer Queen”/„Flick Of The Wrist” (w zestawieniach spędza on 11 tygodni; dociera do drugiego miejsca i osiąga status Srebrnej Płyty).

30 października

Pałace Theatre, Manchester. Pierwszy koncert kolejnej brytyjskiej trasy Queen, podczas której towarzyszy im grupa Hustler.

31 października Victoria Hali, Hanley.

1 listopada Empire, Liverpool. Na rynku ukazuje się LP. „Sheer Heart Attack”. (W zestawieniach przebywa przez 40 tygodni; dociera do drugiego miejsca i osiąga status Złotej Płyty).

2 listopada Leeds University.

3 listopada Coventry Theatre.

5 listopada City Hall, Sheffield.

6 listopada St. Georges Hall, Bradford

7 listopada City Hall, Newcastle.

8 listopada Apollo, Glasgow.

9 listopada Lancaster University.

10 listopada Guildhall, Preston.
12 listopada Colston Hall, Bristol.
21

1974

13 listopada
Winter Gardens, Bournemouth.
14 listopada Gaumont, Southampton.
15 listopada Bragwyn Hall. Swansea.

16 listopada
Town Hall, Birmingham.

18 listopada
New Theatre. Oxford.

19 listopada Rainbow, Londyn.

20 listopada
Rainbow, Londyn. (Występ ten
dodano, gdy okazało się, że bilety
na koncert 19 listopada sprzedano
w ciągu dwu dni.)

23 listopada
Góteborg, Pierwszy koncert
krótkiej europejskiej trasy
zespołu.

25 listopada
Helsingin Kulttuuritalo, Helsinki.
burgu, Kutztown, Buffalo, Toronto, Kitchener, London i Devenport. Trasa wystartowała
ponownie 5 marca. Brian tak wspomina pierwszy występ Queen w Ameryce: Pamiętam, jak
pojechaliśmy po raz pierwszy do Los Angeles. Zagraлиśmy kilka wyprzedanych koncertów w
małych salach, a potem dla relaksu poszedłem zobaczyć występ Led Zeppelin w Forum.
Pomyślałem: „Jezu Chryste, jeśli kiedykolwiek będziemy mogli tutaj zagrać, spełni się nasze
największe marzenie!”

1 grudnia

Bruksela.

2 grudnia Monachium.

4 grudnia Frankfurt.

5 grudnia Hamburg.

7 grudnia Singen, Niemcy.

8 grudnia Haga. 10 grudnia Barcelona. 25 grudnia Występ telewizyjny w świątecznym
wydaniu progr „45" (Granada TV)

22

1975

17 stycznia

Na rynku ukazuje się singel
„Now I'm Here"/„Lily Of The
Valley" (w zestawieniach gości
przez 7 tygodni; dociera do 11.
miejsca).

5 lutego

Agora, Columbus, w stanie Ohio.
Pierwszy koncert pierwszej dużej
trasy Queen w Stanach

Zjednoczonych.

7 lutego

Palace Theater, Dayton, Ohio.

8 lutego

Musie Hall, Cleveland, Ohio.

9 lutego

Morris Civic Auditorium, South Bend, Indiana. (Dwa koncerty w tym samym dniu).

10 lutego

Ford Auditorium, Detroit, Michigan.

11 lutego

Student Union Auditorium, Toledo, Ohio.

14 lutego

Palace Theater, Waterbury, Connecticut.

15 lutego

Orpheum Theater, Boston, Massachusetts. (Dwa koncerty).

16 lutego

Avery Fisher Hall, Nowy Jork, (Dwa koncerty).

17 lutego

War Memorial, Trenton, New Jersey. 19 lutego Lewiston, Maine.

21 lutego

Capitol Theater, Passaic, New Jersey.

22 lutego

Farm Arena, Harrisburg, Pensylwania.

23 lutego

Erling Theater, Filadelfia, Pensylwania. (Dwa koncerty).

24 lutego

Kennedy Center. Waszyngton.

23

1975

5 marca

Mary E. Sawyer Auditorium, La Crosse, Wisconsin.

6 marca < Madison, Wisconsin.

7 marca

Upton Theater, Milwaukee. Wisconsin.

8 marca

Aragon Ballroom, Chicago, Illinois.

9 marca

Kiel Auditorium, St Louis, Missouri.

10 marca

Coliseum, Fort Wayne, Indiana.

12 marca

Municipal Auditorium, Atlanta, Georgia.

13 marca

Civic Auditorium, Charleston Wirginia Zach. 15 marca

Marina, Miami, Floryda. 20 marca

Municipal Hall, San Antonio, Teksas. 23 marca

McFarlin Auditorium, Dali. Teksas.

29 marca

Civic Auditorium, Santa Monica, Kalifornia. (Dwa koncerty).

30 marca

Winterland, San Francis Kalifornia.

2 kwietnia Edmonton, Kanada.

3 kwietnia Calgary, Kanada.

6 kwietnia Seattle, Waszyngton.

7 kwietnia Ostatni koncert amerykańskiego tournée, który miał odbyć się w Portland, w stanie Oregon, zostaje odwołany z powodu infekcji gardła Freddie'go.

24

1975

Sobowtór Królowej, Jeanette Charles, w towarzystwie członków Queen, prezentuje Złotą Płytę, którą zespół otrzymał za swój drugi longplay.

||||

19 kwietnia

Budokan, Tokio. Pierwszy show, pierwszej japońskiej trasy zespołu.

22 kwietnia Aichi Taikukan, Nagoia.

23 kwietnia

Nokusai Kaikan, Kobe. 25 kwietnia Kyuden Taiikukam, Fukuoka.

28 kwietnia Okayam Taiikukam, Okayama

29 kwietnia Yamaha Tsumagoi, Shizuoka

30 kwietnia

Bunka Taiikukam, Jokohama. 1 maja Budokan, Tokio.

Czerwiec — Lipiec

Próby materiału do longplaya „A Night At The Opera”.

Sierpień

Mercury, May i Taylor nagrywają w Trident Studios z londyńskim zespołem soulowym Trax. Z sesji tej nie wydano nigdy żadnego materiału.

Sierpień — Listopad

Sesje nagraniowe do albumu „A Night At The Opera” odbywają się w Anglii w studiach Sarm, Roundhouse, Olympic, Rockfield, Scorpio i Lansdowne. Produkcją zajmują się Roy Thomas Baker i Queen.

I

Wrzesień

Na singlu ukazuje się piosenka Eddiego Howella, „Man From Manhattan”. Brian May gra w niej na gitarze, Freddie Mercury natomiast śpiewa i gra na fortepianie. Singel nagrano miesiąc wcześniej w Sarm East Studios.

25

1975

31 października

Na rynku ukazuje się SP. „Bohemian Rhapsody”/„I'm In Love With My Car”. (W zestawieniach przebywa przez 17 tygodni, docierając do pierwszego miejsca i zyskując status Platynowej Płyty).

Freddie: „Bohemian Rhapsody” nie spłynęła ot tak z powietrza. Trochę zbadałem teren i pogłębiłem swoją wiedzę na temat opery. A że wyszło z tego coś o formie pastiszu. A dlaczegoż by nie? Nigdy nie twierdziłem, że jestem fanatykiem opery i wiem o niej wszystko.

Listopad

„Bohemian Rhapsody” zostaje uwieczniona w formie teledysku; obecnie uważany on jest powszechnie za pierwszy promocyjny wideoklip nakręcony przez wykonawcę — solistę lub zespół.

14 listopada

Empire, Liverpool. Pierwszy koncert kolejnej brytyjskiej trasy Queen. Towarzyszy im zespół Mr. Big.

15 listopada Empire, Liverpool.

16 listopada

Coventry Theatre, Coventry.

17 listopada Colston Hall, Bristol.

18 listopada Colston Hall, Bristol.

Producent Roy Thomas Baker wspomina problemy związane z nagraniem singla: Oj, nie załatwiliśmy go oczywiście za jednym podejściem. Dość szybko opracowaliśmy cały pierwszy fragment i tę ostrą rockową część. natomiast rejestracja środka zajęła dużo więcej czasu. Ten fragment wydłużał się i wydłużał... Freddie stale dorzucał jakieś niesamowite pomysły. Wchodził na przykład i mówił: „Mam nowy pomysł — wrzucimy tu trochę tego Galileo...”. Odcinek operowy nagraliśmy w ciągu siedmiu dni nieustannego śpiewania po przynajmniej dziesięć do dwunastu godzin dziennie, bez przerwy zresztą śmiejąc się przy tym. Było to tak zabawne, że wpadaliśmy podczas pracy niemal w spazmy. Potem trzeba było dołożyć gitarę i zmiksować całość, co ostatecznie zajęło dwa dni. Mogę śmiało powiedzieć, że nagranie trwało trzy tygodnie, no ale przecież są to jak gdyby trzy piosenki połączone razem, by w rezultacie dać ten jeden utwór... Ludzie dostali za swoje pieniądze coś

26

1975

naprawdę wartego tej sumy — mogli kupić siedmiominutowy singel, którego nagranie trwało trzy tygodnie. I to tylko samej strony A!

Freddie: Wiele osób nie zaakceptowało „Bohemian Rhapsody”, ale pokażcie mi choć jeden zespół, który nagrał singel operowy? Byliśmy przekonani, że „Bohemian Rhapsody” może być przebojem jako całość. Czasami zmuszano nas do kompromisów, ale w tym przypadku pocięcie piosenki nie wchodziło w rachubę!

John na temat wideo: Ludzie kręcili klipy już wcześniej, ale powstawały one na taśmie filmowej. A z nami, to był zupełny przypadek... W tym czasie koncertowaliśmy w Anglii i wiedzieliśmy, że nie uda się nam wystąpić w programie „Top Of The Pops”, do którego nas zaproszono. Nasi managerowie mieli wtedy przenośną kamerę, nakręciliśmy wideo w niecałe cztery godziny i właśnie to poszło w telewizji!

Freddie: Dwa lub trzy lata po rozpoczęciu działalności, stanęliśmy na krawędzi rozpadu. Czuliśmy, że coś nam nie wychodzi, w businessie rządziło zbyt wiele rekinów, mieliśmy już dość tego wszystkiego. Ale jakiś wewnętrzny głos kazał nam pchać to do przodu i wyciągać wnioski z wszystkich naszych doświadczeń, tych dobrych i tych złych... Do czasu nagrania czwartego albumu, „A Night At The Opera”, nie zarobiliśmy prawie nic. Większość naszych dochodów pochłonęły koszty sądowe i tym podobne sprawy.

19 listopada

Capitol, Cardiff. 21 listopada Odeon. Taunton.

23 listopada

Winter Gardens, Bournemouth.

24 listopada Gaumont, Southampton. 26 listopada

Free Trade Hall, Manchester. (Dwa koncerty).

29 listopada Hammersmith Odeon, Londyn.

30 listopada Hammersmith Odeon, Londyn.

1 grudnia

Hammersmith Odeon, Londyn.

2 grudnia

Hammersmith Odeon, Londyn.

3 grudnia

W sklepach rozpoczyna się sprzedaż albumu „A Night At The Opera”. (Na listach bestsellerów spędza on 42 tygodnie, dociera do 1. miejsca i osiąga status Platynowej Płyty).

7 grudnia

Civic Hall, Wolverhampton.

8 grudnia Guildhall, Preston.

9 grudnia

Odeon, Birmingham.

10 grudnia Odeon, Birmingham.

11 grudnia

City Hall, Newcastle.

13 grudnia

Caird Hall, Dundee.

14 grudnia Capitol, Aberdeen.

15 grudnia Apollo, Glasgow.

16 grudnia Apollo, Glasgow. 24 grudnia

Hammersmith Odeon, Londyn. Koncert ten transmitowany jest na żywo w specjalnym programie „The Old Grey Whistle Test” (telewizji BBC 2).

27

1976

27 stycznia

Waterbury Palace Theater, Waterbury, Connecticut. Pierwszy koncert dużej amerykańskiej trasy.

29 stycznia Music Hall, Boston, Massachusetts.

30 stycznia Music Hall, Boston, Massachusetts.

31 stycznia

Tower Theater, Filadelfia Pensylwania,

Luty

Mercury, May i Taylor grają i śpiewają w utworze „You Nearly Done Me In” z albumu Iana Huntera „All American Alien Boy”.

1 lutego Tower Theater Pensylwania.

2 lutego Tower Theater Pensylwania.

5 lutego Beacon Theater,

6 lutego Beacon Theater,

7 lutego Beacon Theater,

8 lutego Beacon Theater,

11 lutego Masonie Tempie, Michigan.

12 lutego Masonie Tempie, Michigan.

13 lutego

Riverfront Coliseum Ohio.

14 lutego Public Hall

15 lutego Sports Hall, 18 lutego Civic Center Michigan.

Filadelfia

Filadelfia

Detroit

Cincinnati,

Cleveland, Ohio.

Toledo, Ohio.

Saginaw,

o.

Cztery pierwsze miesiące 1976 roku zespół spędził za oceanem promując album „A Night At The Opera”. Później udał się na eskapadę do Japonii i Australii. Początkowe niezdecydowanie ze strony stacji radiowych spowodowało, że ani album ani singel nie odniósł tutaj

natychmiastowego sukcesu, tak jak to miało miejsce w Wielkiej Brytanii. Jednak pod koniec trasy płyty uplasowały się w pierwszej dziesiątce zestawień.

Tego lata — tuż po wydaniu kolejnego singla, „You're My Best Friend” — Queen weszli do studia, by nie dać publiczności o sobie zapomnieć i nagrać kontynuację „Opery”. Po raz pierwszy mieli całkowitą kontrolę nad produkcją, gdyż Roy Thomas Baker rozstał się z zespołem. Sprawę tę załatwiono zresztą w sposób polubowny — obie strony chciały sprawdzić się w czymś nowym. Sesje nagraniowe przerwano kilkoma koncertami we wrześniu, które przyczyniły się znacznie do dalszego wzrostu popularności zespołu. Najważniejszym z nich był darmowy występ w londyńskim Hyde Parku, gdzie zjawilo się aż 150 tysięcy fanów Queen!

Brian szczególnie miło wspomina ten dzień: To było naprawdę niesamowite. Bardziej sama okazja niż koncert, który się tam odbył. Pamiętam jak w tym samym miejscu, w 1968 roku, oglądałem Pink Floyd, Jethro Tuli i Roy a Harpera i marzyłem, by tu kiedyś wystąpić. Ta wspaniała atmosfera i to uczucie, że grasz za darmo. Nie było łatwo wkręcić się tego wieczoru do grona wykonawców, których zaproszono do Hyde Parku. Na domiar złego przekroczyliśmy nasz czas o pół godziny i przez to nie mogliśmy zagrać bisów.

W Hyde Parku zespół zagrał następujące utwory: „Tie Your Mother Down” (premierowe wykonanie), „Bohemian Rhapsody”, „Sweet Lady”, „You're My Best Friend”, „Killer Queen”, „The March Of The Black Queen”, „Bring Back That Leroy Brown”, „Brighton Rock”, „Son And Daughter”, akustyczny przerywnik złożony z kompozycji: „'39”, „Love Of My Life” i „You Take My Breath Away” (premierowe wykonanie!), „The Prophefs Song”, „Stone Cold Crazy”, „Liar” i „In The Lap Of The Gods”.

Już sam tytuł nowego albumu Queen — „A Day At The Races” — sugerował, iż będzie stanowić on „bliż-

2S

1976

niaka” „Opery”. Zespół postanowił bowiem, iż znów przy wyborze stosownej nazwy dla swej płyty skorzysta z bogatego dorobku filmowego braci Marx. (Grucho Marx przysłał nawet grupie telegram gratulacyjny na przyjęcie wydane na torze wyścigowym w Kempton Park z okazji ukazania się longplaya). Nawet jeśli singel „Somebody To Love” nie był następnym „Bohemian Rhapsody”, to przecież tak naprawdę nikt się tego nie spodziewał. (Gwoli ścisłości warto dodać, że i tak dotarł do znakomitego, drugiego miejsca na liście przebojów). W samym Zjednoczonym Królestwie w krótkim okresie napłynęło pół miliona zamówień na album i już w czasie świąt Bożego Narodzenia płyta weszła na pierwsze miejsce zestawień.

w^
^fcm jM- **
1 \\

W O*? ' Y i? »

19 lutego

Veterans Memoriał Auditorium, Columbus, Ohio.

20 lutego

Syrian Mosque, Pittsburg, Pensylwania.

22 lutego

Auditorium Theater, Chicago Illinois.

23 lutego

Auditorium Theater, Chicago Illinois.

26 lutego

Kell Auditorium, St Louis, Missouri.

27 lutego

Dane County Coliseum, Wisconsin. 29 lutego Fort Wayne Coliseum, Indian

I marca

Auditorium, Milwaukee,
Wisconsin.

3 marca

St Pauls Auditorium,
Minneapolis, Minnesota.

7 marca

Berkeley Community Center
Berkeley, Kalifornia.

9 marca

Civic Auditorium, Santa Monica, Kalifornia.

10 marca

Civic Auditorium, Santa Monica, Kalifornia.

II marca

Civic Auditorium, Santa Monica, Kalifornia.

12 marca

Civic Auditorium, Santa Monica, Kalifornia.

13 marca

Sports Arena, San Diego. Kalifornia.

22 marca

Budokan. Tokio. Pierwszy koncert drugiej japońskiej trasy zespołu.

23 marca

Aichi Ken Gymnasium. Nagoja.

2')

1976

24 marca

Kosei Kaikan, Himeji City.

26 marca

Kyuden Gymnasium. Fukuoka
(Dwa koncerty).

29 marca

Kosei Nenkin Kaiken, Osaka
(Dwa koncerty)

31 marca

Budokan, Tokio.

1 kwietnia Budokan, Tokio.

2 kwietnia

Miyagi-Ken Sports Centre,
Sendai.

4 kwietnia

Nichidai Kodo, Tokio.

11 kwietnia

Entertainments Centre, Perth
Australia. Pierwszy koncert
pierwszej australijskiej trasy.

14 kwietnia

Apollo Stadium, Adelaide.

15 kwietnia

Apollo Stadium. Adelaide.

17 kwietnia

Horden Pavilion, Sydney.

18 kwietnia

Horden Pavilion, Sydney.

19 kwietnia Melbourne.

Festival Hall, 20 kwietnia Festival Hall, 22 kwietnia

Festival Hall,

Melbourne.

Brisbane.

Lipiec

Na rynku ukazuje się singel „Youre My Best Friend”/„'39” (Spędza on 8 tygodni w zestawieniach, docierając do 7. miejsca. Osiąga status Srebrnej Płyty). Rozpoczynają się sesje nagraniowe do albumu „A Day At The Races” i trwają aż do listopada. Przebiegają one w studiach Manor, Wessex i Sarm East. Produkcją zajmują się sami muzycy Queen z Mikem Stonem jako inżynierem.

30

1976

1 września

Playhouse Theatre, Edynburg.

2 września

Playhouse Theatre, Edynburg.

10 września

Cardiff Castle. Cardiff.

18 września

Hyde Park, Londyn. Darmowy koncert, na którym Queen jest główną gwiazdą. Inni uczestnicy to m.in. Kiki Dee, Supercharge i Steve Hillage. Koncert transmitowany jest na żywo przez Capitol Radio.

12 listopada

W sklepach muzycznych rozpoczyna się sprzedaż SP. „Somebody To Love”/„White Man”. (Spędza on 8 tygodni w zestawieniach, docierając do 2. miejsca. Osiąga status Srebrnej Płyty).

10 grudnia

Firma EMI wydaje LP. „A Day At The Races”. (Na listach bestsellerów przebywa on przez 21 tygodni docierając do 1. miejsca. Osiąga status Złotej Płyty).

28 grudnia

Telewizja BBC powtarza w ramach programu „Old Grey Whistle Test”, koncert Queen nadany na żywo podczas świąt rok wcześniej

1977

1977 — 1979

13 stycznia

Auditorium, Milwaukee, Wisconsin.

14 stycznia ^^^^^ Dane County Coliseum, Madison Wisconsin.

15 stycznia Gardens, Columbus, Ohio.

16 stycznia

Convention Center, Indiana. 18 stycznia Cobo Hall, Detroit, Michigan.

20 stycznia

Civic Center, Saginaw, Michigan.

21 stycznia

Elliot Hall Of Music. Kentucky.

22 stycznia

Wings Stadium, Kalamazoo, Michigan.

23 stycznia ^^^^^ Richfield Coliseum, Cleveland Ohio.

25 stycznia ^^^^^ Central Canadian Exhibition, Ottawa, Kanada.

26 stycznia

Forum, Montreal, Kanada. 28 stycznia Stadium, Chicago, Illinois.

Rok 1977 zespół rozpoczął od dwumiesięcznego tournée po Ameryce, podczas którego towarzyszyła im grupa Thin Lizzy. Krytycy nie oszczędzali Queen, za to wychwalali pod niebiosa ekipę Lynotta. W rezultacie, młodzi entuzjaści rocka pędzący na koncerty, aby przekonać się o sile Thin Lizzy, stawali się fanami... Queen. A ci, dla urozmaicenia swojego repertuaru, włączyli do zestawu prezentowanych nagrań klasyk Eltona Johna „Saturday Nighfs Alright For Fighting”, śpiewany przez duet Mercury — Taylor.

Jak na ironię, następnym singlem wydanym przez EMI po „Somebody To Love” był „Anarchy In The U.K.” zespołu The Sex Pistols. Podczas gdy związek The Pistols z EMI był krótki (za to bardzo burzliwy i barwny), ich debiut mocno odbił się na całym przemyśle płytowym. Rok Jubileuszu Królowej zbiegł się z ekspansją punka na scenie brytyjskiej i przez The Pistols został uczczony ich kolejną małą płytą — „God Save The Queen”. Tymczasem grupa Queen postanowiła świętować Jubileusz nieco inaczej — po trzymiesięcznym tournée po USA, przeniosła się do Europy, by tę część trasy zakończyć dwoma koncertami w londyńskim Earls Court, które stanowiły oficjalną część obchodów Jubi-

1977

leuszu. Muzycy przedstawili wspaniałe show, tracąc przy tym 75 tysięcy funtów, gdyż oświetlenie i inne efekty okazały się niezwykle kosztowne.

Prasa muzyczna nie pisała o nich zbyt przychylnie. Drapieżni młodzi dziennikarze woleli nowe zespoły. Taki facet jak Freddie Mercury — pijący szampanem zdrowie publiczności — stanowił dla nich uosobienie wszelkiego zła w rocku. Tygodnik NME wydrukował nie tyle wywiad, co konfrontację pomiędzy Mercurym, a dziennikarzem Tony Stuartem, pod tytułem: „Czy ten człowiek jest durniem?” Porozumienie między tymi dwoma panami było zupełnie niemożliwe: dla Freddiego rock zawsze oznaczał blask i splendor — nie widział on powodu, by udawać, że jest inaczej.

W rezultacie zachodzących zmian Queen stali się mniej modni, a ich stosunki z prasą znacznie się pogorszyły. Muzycy ponownie weszli do studia, by przed powrotem do Stanów na dwumiesięczne tournée, nagrać album „News Of The World”. W trakcie kolejnej trasy za oceanem zespół podbił Amerykę swoim nowym singlem, „We Are The Champions”, który zdobył status Platynowej Płyty i stał się standardem śpiewanym podczas wydarzeń sportowych wszelkiego rodzaju.

Brian: Przez długi czas całkowicie nas ignorowano, potem wszyscy mieszały nas z błotem i nie zostawiali na nas suchej nitki. Może to i dobrze, to dopingowało nas i mobilizowało do

dalszej pracy. Nie ma takiej kalumni, której by na nas nie rzucono. Dopiero gdy ukazał się „Sheer Heart Attack”, wszystko zaczęło się zmieniać.

Zawsze byłem bardzo czuły na wszelkie uwagi krytyczne. Myślę, że jest to zupełnie normalne i typowe, choć często zdarza się, że artyści mówią coś zupełnie innego. No, ale jeśli ktoś twierdzi, że jesteś kupą gnoju — to musi cię to zabołec.

Tak szczerze mówiąc, jedynie prasa wyrażała się o nas niepocholebnie, inni stopniowo się do nas przekonywali. „Queen I” sprzedawał się zupełnie dobrze przez bardzo długi okres, a i pierwsze trasy zakończyły się powodzeniem. Dojrzeliliśmy i okrzepliśmy jako zespół, i zdobyliśmy swoją publiczność, zanim przekonali się do nas dziennikarze.

Większość młodych ludzi brała się na poważnie za muzykę dużo wcześniej niż my. My przedstawiliśmy się

29 stycznia

Hara Arena, Daytona, Ohio. (odwołany)

30 stycznia

St. Johns Arena, Toledo, Ohio.

I lutego

Maple Leaf Garden, Toronto.

3 lutego

Civic Center, Springfield, Massachusetts.

4 lutego

College Park M.D., Maryland.

5 lutego

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

6 lutego

Nassau Coliseum, Long Island, Nowy Jork.

8 lutego

War Memorial Auditorium, Syracuse, Nowy Jork.

9 lutego

Gardens, Boston, Massachusetts.

10 lutego

Civic Center, Providence, Rhode Island.

II lutego

Civic Center, Filadelfia, Pensylwania.

19 lutego

Sportarium, Miami, Floryda.

20 lutego

Civic Center, Lakeiand, Floryda.

21 lutego Fox Theater. Atlanta, Georgia

22 lutego

Auditorium, Birmingham, Alabama.

24 lutego Keil Auditorium, St Louis, Missouri.

25 lutego

Lloyd Noble Center, Oklahoma.

26 lutego

Moody Coliseum, Dallas, Teksas.

27 lutego

Sam Houston Hall, Houston, Teksas.

1977

I marca

Coliseum, Phoenix, Arizona

3 marca Forum. Los Angeles, Kalifornia (Spełnia się wielkie marzenie Briana!)
4 marca Forum, Los Angeles, Kalifornia W tym samym dniu ukazuje si singel „Tie Your Mother Down/„You And I" (Spędza w zestawieniach 4 tygodnie, docierając do 28. miejsca.)

5 marca

Sports Arena, San Diego, Kalifornia.

6 marca

Winterland, San Francisco, Kalifornia. (Koncerty w Sacramento i Fresn zaplanowane na 8 i 9 marca zosfady odwołane)

II marca

PNE Coliseum, Vancouver, Kanada.

12 marca Paramount, Portland, Oregon.

13 marca Arena, Seattle, Waszyngton.

16 marca

Jubilee Auditorium, Calgary, Kanada.

17 marca

Jubilee Auditorium, Calgary, Kanada.

18 marca

Northlands Arena. Edmonton, Kanada.

B maja

Ice Stadium, Sztokholm.

10 maja

Scandinavium, Goteborg

12 maja Broendby Hall, Kopenhaga.

13 maja Congresscentrum, Hamburg

14 maja

Fest Halle, Frankfurt. 16 maja Philipshalle, Dusseldorf

3-

światu dość późno, ale przecież działaliśmy i graliśmy interesujący materiał już na długo przed tym, zanim ukazał się pierwszy longplay Queen. Jeśli posłucha się taśmy z nagraniami Smile, dojdzie się do wniosku, że w ogólnym zarysie nie różnią się one od tego co proponowaliśmy później.

Teraz dwa słowa o punk rocku. Stworzył on dla zespołów możliwości, które — moim zdaniem — mogły być bardzo zdrowe. Jednak często zdarzało się, że młodzi wepchnięci zbyt wcześnie w blask reflektorów, dawali się ponieść swojemu szokującemu image'owi i zatracali właściwy muzyczny kierunek. Ci, którym udało się zachować dyscyplinę, rozwinęli swoją sztukę w bardzo interesujący sposób.

Thin Lizzy w roli zespołu towarzyszącego stanowili dla nas prawdziwe wyzwanie. Chcieli niemal zmieść nas ze sceny, a to okazało się bardzo mobilizujące. Mieliśmy świadomość, że pójda jak burza, więc my staraliśmy się być jeszcze lepsi. I co z tego wynikło? Oczywiście doskonałe koncerty. Doświadczyliśmy już wcześniej czegoś takiego, ale w odwrotną stronę. Uważam, że podczas naszych pierwszych tras po Wielkiej Brytanii i Ameryce daliśmy Mott The Hoople niezły wycisk.

Freddie: Jubileusz Królowej to była zabawna rzecz. Kocham Jej Wysokość i jestem wielkim patriotą. Uwielbiam całą tę pompę, naprawdę. Po prostu uwielbiam. Królowa czasami robi niesamowite rzeczy!

Roger: „News Oj The World" nagrywaliśmy w studiu tuż obok The Sex Pistols. Pewnego dnia Sid Vicious („vicious" oznacza w języku angielskim: złośliwy, zdeprawowany — przyp. tłum.) zajrzał do nas i wrzasnął do Freddiego: „Cześć Fred. Więc to ty tworzysz ten balet dla mas, co?" A Freddie tylko się odwrócił i powiedział: „A, to pan Ferocious (tj. dziki, srogi — przyp. tłum.). No cóż, po prostu staramy się dać z siebie wszystko, mój drogi!"

Freddie: Lubię uświadomić sobie, że zbadaliśmy różne obszary rock'n'rolla, że jest to muzyka dla wszystkich, bez żadnych barier. I ja pamiętając o tym próbowałem różnych kontrowersyjnych rozwiązań, takich jak choćby wykorzystanie baletu. Wiem, że to brzmi bardzo niesamowicie i pompatycznie, lecz jestem przekonany, że nadej-

34

1977

dzie czas, gdy takie praktyki bęjk{ chlebem powszednim. Określenie „rock'n'roll” to tylko etykieta. Ja sam lubię o nim myśleć, jak o otwartych drzwiach. Po prostu staram się robić jak najwięcej rzeczy na różnych płaszczyznach. Określenia, szufladki, są bardzo mylące, odrzuca mnie od nich. Ludzie chcą sztuki. Chcą showbusinessu. Pragną widzieć, jak odjeżdżasz własną limuzyną. Gdybym przejmował się tym co piszą o mnie w prasie, to szybko bym się wypalił.

W sierpniu na rynku pojawił się solowy singel... Rogera Taylora „I Wanna Be Testify”/„Turn On The T.V.”. Tym samym perkusista Queen, jako pierwszy z członków zespołu, zapoczątkował karierę solową. Choć słowo „kariera” jest w tym przypadku określeniem mocno na wyrost. Płytkę nie ukazała się w ogóle np. w Japonii czy USA, a więc na rynkach tradycyjnie bardzo przychylnych Queen. Z kolei w Wielkiej Brytanii pozbawiona została jakiegokolwiek promocji. Nie prezentowano jej w rozgłośniach radiowych, nie weszła na żadną z list przebojów i w zasadzie została przedstawiona publicznie jeden jedyny raz, podczas gościnnego występu Taylora w telewizyjnym show Marca Bolana.

Jesienią 1977 r. Brian May dołączył do Ringo Starra, Eltona Johna, Rona Wooda, Leo Sayera i innych, by zagrać na albumie „Puttin' On The Style”, stanowiącym comeback Lonniego Donegana. Brian zagrał na gitarze w utworze „Diggin' My Potatoes”.

Freddie Mercury tymczasem, został producentem (współ z Royem Thomasem Bakerem) albumu Petera Strakera, „This One's On Me”.

Pod koniec roku zespół odbył historyczną sesję dla programu Johna Peela, podczas której przedstawił pięć utworów: „We Will Rock You” (w wersji szybszej niż na albumie „News Of The World”), „Spread Your Wings” (również w wersji szybszej), „My Melancholy Blues” oraz wiązanek nagrań „It's Late” i „Get Down Make Love”. Choć w pełni na to zasługują, do dziś nie doczekały się one oficjalnego wydania na płycie.

1977 rok zakończyło tournee po Stanach Zjednoczonych. Podczas finałowego show tej trasy, 22 grudnia w Los Angeles Forum, muzycy włączyli do repertuaru akustyczną wersję „White Christmas”

17 maja

Ahoy Hall, Rotterdam, 19 maja Sporthalle, Bazylea.

23 maja Hippodrome, Bristol.

24 maja

Hippodrome, Bristol. 26 maja

Southampton. Southampton.

Gaumont 27 maja Gaumont

29 maja

Bingiey Hall, Stafford

30 maja Apollo, Glasgow.

31 maja

Apollo, Glasgow

Czerwiec

Na rynku ukazuje się pierwszy maxi-singel Queen z utworami „Good Old Fashioned Lover Boy”, „Death On Two Legs”, „Jenement Funster” i „White Queen”. (Spędza on w zestawieniach 10 tygodni, docierając do 17. miejsca.)

2 czerwca Empire Theatre, Liverpool.

3 czerwca Empire Theatre, Liverpool

6 czerwca Earls Court, Londyn.

7 czerwca Earls Court, Londyn.

Lipiec — Wrzesień

Sesje nagraniowe do albumu „News Of The World” w studia Basing Street i Wessex.

Produkcją zajmują się członkowie Queen z niewielką pomocą Mike'a Stone'a.

35

1977

7 października

Ukazuje się SP. „We Are The
Champions”/„We Will Rock You”.

(W zestawieniach spędza 10
tygodni, docierając do drugiego
miejsca. Osiąga status Złotej
Płyty).

Singel cieszy się
nieprawdopodobną
popularnością w Stanach
Zjednoczonych. Dociera do 4.
miejsca listy bestsellerów
i osiąga status Platynowej Płyty.

28 października

EMI wydaje album „News Of The
World” (19 tygodni
w zestawieniach; dociera do 4.
miejsca; osiąga status Złotej
Płyty).

11 listopada

Cumberland County Civic Center, Portland, Oregon.

12 listopada

Boston Garden, Boston, Massachusetts.

13 listopada

Civic Center, Springfield, Massachusetts.

15 listopada

Civic Center, Providence, Rhode Island.

16 listopada

Memorial Coliseum, New Haven, Connecticut.

18 listopada

Cobo Hall, Detroit, Michigan.

19 listopada

Cobo Hall, Detroit, Michigan.

21 listopada

Maple Leaf Gardens, Toronto,
Kanada.

23 listopada The Spectrum, Pensylwania.

24 listopada The Spectrum, Pensylwania.

Filadelfia,

Filadelfia,

36

1971

25 listopada

Scope Arena, Norfolk, Wirginia

27 listopada

Richfield Coliseum, Cleveland,

Ohio.

29 listopada

Capitol Center, Waszyngton.

1 grudnia

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

2 grudnia

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

3 grudnia

University Of Dayton Arena,

Dayton, Ohio.

5 grudnia

Stadium, Chicago, Illinois.

8 grudnia

The Omni, Atlanta, Georgia.

10 grudnia

Tarrant County Convention Center, Fort Worth, Teksas.

11 grudnia

The Summit, Houston, Teksas.

15 grudnia

Alladin Center, Las Vegas, Nevada.

16 grudnia

Sports Arena, San Diego, Kalifornia.

17 grudnia

County Coliseum, Oakland, Kalifornia.

20 grudnia

Long Beach Arena, Long Beach, Kalifornia.

21 grudnia

Long Beach Arena, Long Beach, Kalifornia.

22 grudnia

The Forum, Los Angeles, Kalifornia.

Sezon koncertowy w 1978 roku Queen rozpoczął od kwietniowej serii występów w wielu krajach Europy. W maju zespół powrócił na Wyspy, by zakończyć tournée czterema pokazami — dwoma w Bingley Hall w Stafford i dwoma w Empire Pool w londyńskiej dzielnicy Wembley. Po nich nastąpił czas wytężonej pracy w studiu nad nagraniami do kolejnej dużej płyty, zatytułowanej „Jazz”. Po samodzielnym wyprodukowaniu poprzednich dwóch albumów, Queen jeszcze raz skorzystali z pomocy Roya Thomasa Bakera.

Album promował singel z tzw. podwójną stroną A.

10 lutego

Ukazuje się SP. „Spread Your Wings”/„Sheer Heart Attack”. (Spędza 2 tygodnie w zestawieniach, docierając do 39. miejsca).

12 kwietnia Ice Stadium, Sztokholm

13 kwietnia Falkner Theatre, Kopenhaga

14 kwietnia Ernst Merck Halle. Hamburg

16 kwietnia Forest Nationaal, Bruksela.

17 kwietnia Forest Nationaie, Bruksela,

19 kwietnia Ahoy Hall, Rotterdam.

20 kwietnia Ahoy Hall, Rotterdam.

38

Znalazły się na nim — kompozycja Maya „Fat Bottomed Girls” i piosenka Mercury'ego „Bicycle Race”. Jakiś mądrała w przyływie geniuszu, kojarząc ze sobą oba tytuły, postanowił zgromadzić kilka tuzinów nagich dziewcząt, posadzić je na rowerach i sfilmować to wszystko na stadionie Wembley przy pomocy Steve'a Wooda. Dość niewinne zdjęcie zrobione od tyłu jednej z pań zostało wykorzystane na okładce małej płyty, lecz już nawet ta goła pupa wystarczyła by Amerykanie zadrukowali ją czarnym trójkątem stylizowanym na dolny element dwuczęściowego stroju plażowego. Wszystko to pachniało dość taną reklamą i — chociaż miało oznaczać jedynie „trochę zabawy” — naraziło zespół na oskarżenia o nadmierne eksponowanie seksu. (Tygodnik „NME” wydrukował nawet odpowiednie zdjęcie Mercury'ego z podpisem „Fat Bottomed Queen”).

Członkowie zespołu nie mieli jednak czasu, by przejmować się takimi bzdurami — resztę roku spędzili koncertując w Stanach Zjednoczonych. Zmienił się sceniczny image zespołu.

Porzucili lśniąca kostiumy i zwiewne spodnie-dzwony na rzecz skórzanych kurtek i jasnych jeansów. Jednak pokazywanie na scenie nagich dziewcząt podczas wykonywania utworów z albumu „Jazz” nie przyczyniło się w szczególności do załagodzenia kontrowersji...

Brian o „nagim” wyścigu rowerowym: Z tego powodu straciliśmy część publiczności. „Jak mogliście to zrobić? To nie pasuje do waszego wizerunku!” — krzykali. Moją odpowiedzią było stwierdzenie, że strona fizyczna jest w takim samym stopniu częścią osobowości co strona duchowa czy też intelektualna. Wszelkie zarzuty są po prostu śmieszne. Nie zamierzam nikogo przeproszać, ani się usprawiedliwiać. Cała muzyka kręci się wokół seksu, czasami wiąże się z nim bardzo bezpośrednio. Nasza — nie. W naszych utworach albo dajemy do zrozumienia, że chodzi o seks, albo też mówimy o nim na wpół żartobliwie. Ale on zawsze tam jest.

Latem wytwórnia EM I International Records otrzymała nagrodę Królowej za zasługi dla fonografii. Aby uczcić to wydarzenie, koncert postanowił wyłoczyć 300 egzemplarzy „Bohemian Rhapsody” w winylu o barwie królewskiej purpury.

21 kwietnia

Forest Nationale, Bru

23 kwietnia Pavillion, Paryż.

24 kwietnia Pavillion, Paryż. 26 kwietnia

Westfallenhalle, Dortmund” 28 kwietnia

Deutschlandhalle, Berlín-30 kwietnia Hallenstadion, Zürich

2 maja

Stadthalle, Wiedeń.

3 maja Olympiahalle, Monachi

6 maja Bingley Hall,

7 maja Bingley Hall, Stafford-

11 maja Empire Pool, Wembley.

12 maja Empire Pool, Wembley.

Lipiec — Wrzesień

W Mountain Studi°s w Montreux i w supe Studios w Nicei odbyw JaZz sie

L I

sesje do albumu | Produkcją zajmują i Roy Thomas Baker

13 października

Na rynku ukazuje się ^ „Fat Bottomed Girls /• hSplá, Race”, (W zestawienia^ (j \ 11 tygodni, docierając pilięś \J miejsca i osiągając st0 Płyty). L

28 października ...s Convention Center, 00" Teksas.
29 października k/i^H I Mid South Coliseum, & 1 I Tennessee.
h
31 października
New Orleans Ai Orlean, Luizjana
im. |!, 'V New Orleans Auditornf ,

1978

3 listopada
Sportorium, Miami, Floryda.
4 listopada
Civic Center, Lakeland, Floryda.
6 listopada
Capitol Center, Waszyngton.
7 listopada
Coliseum, New Haven, Connecticut.
9 listopada
Cobo Arena, Detroit, Michigan.
10 listopada
Cobo Arena, Detroit, Michigan. Ukazuje się LP. „Jazz" (Spędza 26 tygodni w zestawieniach, docierając do 2. miejsca. Osiąga status Złotej Płyty).
11 listopada
Wings Stadium, Kalamazoo, Michigan.
13 listopada
Boston Gardens, Boston, Massachusetts.
14 listopada
Civic Center, Providence, Rhode Island.
16 listopada
Madison Square Gardens, Nowy Jork.
17 listopada
Madison Square Gardens, Nowy Jork.
19 listopada
Nassau Coliseum, Long Island, Nowy Jork.
20 listopada Spectrum, Filadelfia, Pensylwania.
22 listopada Auditorium, Nashville, Tennessee.
23 listopada
Checkerdome, St. Louis, Missouri.
25 listopada
Richfield Coliseum, Cleveland, Ohio.
26 listopada
Riverfront Coliseum, Cincinnati, Ohio.
40
1978
28 listopada
War Memorial Auditorium, Buffalo, Nowy Jork. 30 listopada
Central Canada Exhibition Centre, Ottawa, Kanada.
1 grudnia
Forum, Montreal, Kanada.
3 grudnia
Maple Leaf Gardens, Toronto Kanada.

4 grudnia
Maple Leaf Gardens, Toronto Kanada.

6 grudnia
Dane County Coliseum, Madison Wisconsin.

7 grudnia
Stadium, Chicago, Illinois.

8 grudnia
Kemper Arena, Kansas City, Kansas.

12 grudnia
Coliseum, Seattle, Waszyngton

13 grudnia
Coliseum, Portland, Oregon.

14 grudnia
PNE Coliseum, Vancouver,
Kanada.

16 grudnia
Coliseum, Oakland, Kalifornia

18 grudnia Forum, Los Angeles, Kalifornia.

19 grudnia Forum, Los Angeles, Kalifornia.

20 grudnia Forum, Los Angeles, Kalifornia.

41

1979

17 stycznia flj _____
Ernst Merck Halle, Hamburg.

18 stycznia Ostsee Halle. Kilonia.

20 stycznia Stadthalle, Brema.

21 stycznia Westfalenhalle. Dortmund.

23 stycznia Messesportspalace, Hanower.

24 stycznia Deutschlandhalle. Berlin.

26 stycznia
Forest Nationale, Bruksela. Na rynku ukazuje się SP. „Don't Stop Me Now"/„In Only 7 Days".
W Stanach na stronie B umieszczono utwór „More Than Jazz". (Singel spędza w
zestawieniach 12 tygodni i dociera do 9. miejsca na listach, osiągając status Srebrnej Płyty).

27 stycznia Forest Nationale, Bruksela.

29 stycznia Abov Hall, Rotterdam.

30 stycznia Ahoy Hall, Rotterdam.

1 lutego
Sportshalle, Kilonia.

2 lutego
Festhalle, Frankfurt. 4 lutego
Hallenstadion, Zurych.

6 lutego
Dom Sportova, Zagrzeb.

7 lutego Tivoli Halle, Lubiana.

10 lutego
Basketball Halle, Monachium.

11 lutego
Basketball Halle, Monachium. 13 lutego
Sporthalle Boebtingen, Stuttgart. 15 lutego
Saalstadion, Saarbrücken

17 lutego
Palais de Sport, Lyon
42

Dwumiesięczne europejskie tournee na początku 1979 roku stanowiło rozgrzewkę przed miesięcznym pobytem w Japonii. Koncerty w Europie zostały nagrane, co posłużyło za materiał wyjściowy do podwójnego albumu „Live Killers”, który ukazał się latem. Dźwięk na albumie nie należał do najwspanialszych, a włączenie do zestawu nagrań „Bohemian Rhapsody” (na większą część tego utworu Queen znikali ze sceny) dla wielu wydało się już zbytnią przesadą.

197i

Brian: „Rhapsody” nie jest utworem, który można grać na żywo. Wielu ludziom nie podoba się, że schodzimy wtedy ze sceny. Ale mówiąc szczerze, wolę zniknąć niż grać do taśm. Wolę podchodzić do tego uczciwie i mówić: „Słuchajcie, to nie jest piosenka, którą można zagrać na scenie. Powstała dzięki nałożeniu wielu warstw w studiu. Przedstawimy ją, ho wiemy, że chcecie ją usłyszeć”.

_ y

19 lutego
Palacio de Deportef, Barcelon
20 lutego
Palacio de Deportef, Barcelon
21 lutego
Palacio de Deportef, Barcelon 23 lutego i,
Pabellon del Real Madrid, Mądry 25 lutego Les Arenas. Poitiers.
27 lutego
Pavillion de Paris, Paryż.
28 lutego
Pavillion de Paris, Paryż.
1 marca
Pavillion de Paris, Paryż.
13 kwietnia
Budokan, Tokio.
14 kwietnia Budokan, Tokio.
19 kwietnia Festival Hall, Osaka.
20 kwietnia Festival Hall, Osaka.
21 kwietnia
Practica Ethics Commemor"8*" Hall, Kanazawa.
23 kwietnia Budokan, Tokio.
24 kwietnia Budokan, Tokio.
25 kwietnia Budokan, Tokio.
27 kwietnia
Central International Displayⁱ Kobe.
28 kwietnia
International Display, NagOJa-
30 kwietnia
Kyuden Athletic Associatiof-
Fukuoka.
P
1979
1 maja

Kyuden Athletic Association, Fukuoka.

2 maja

Prefecturai Athletic Association, Yamaguchi.

5 maja

Makomanai Ice Arena, Sapporo.

6 maja

Makomanai Ice Arena, Sapporo.

Czerwiec

W Musicland Studios

w Monachium rozpoczynają się

sesje nagraniowe longplaya

„The Game”. Trwają one

również w lipcu.

22 czerwca

EMI wydaje podwójny album

„Live Killers”, nagrany podczas

europejskiej trasy w okresie od

stycznia do marca 1979 r.

Produkcją zajęli się muzycy

Queen, przy pomocy Johna

Etchellsa. Przy pracy nad płytą

skorzystano ze studia Manor

Mobile,

(Album spędza w zestawieniach

28 tygodni, docierając do 3. miejsca).

29 czerwca

EMI wydaje SP. „Love Of My Life (live)"/„Now I'm Here (live)”, który spędza w

zestawieniach 2 tygodnie, docierając do 63. miejsca.

Lipiec

Trwają nagrania do longplaya „The Game”.

18 sierpnia

Ludwigparkstadion, Saarbrücken. Grupie Queen towarzyszy zespół Voyager.

Taylor nie cierpi albumu „Live Killers”, co zresztą - tuż po jego wydaniu — ogłosił

publicznie.

Mimo to dzięki tej płycie muzycy mieli dość czasu i swobody, by zająć się następnym

studyjnym dziełem. Poza stworzeniem takich przebojów jak „Crazy Little Thing Called Love”

i „Save Me”, Queen odkryli nieoczekiwaną wartość w osobie swego inżyniera (używającego

tylko imienia), Macka. Jego pomysły tak bardzo przypadły do gustu członkom zespołu, iż

postanowili skorzystać z jego usług jako współproducenta płyty.

Mniej więcej w tym samym czasie John Reid postanowił zrezygnować z funkcji managera

grupy i wycofać się ze sceny muzycznej. Muzycy przejęli interesy Queen w swoje ręce, a

szczególnie brylującym w tej nowej funkcji okazał się — najmniej rzucający się w oczy —

John Deacon,

Tego lata Freddie wreszcie uzyskał szansę występu w balecie, gdy Derek Dean i Wayne

Eagling zaprosili go, by przyłączył się do nich na scenie Królewskiego Baletu w tanecznej

interpretacji „Bohemian Rhapsody” i „Killer Queen”. Freddie odbywał próby całymi

tygodniami, a prasa rockowa... całkowicie zignorowała to wydarzenie.

Jesienna, brytyjska trasa zespołu, nazwana „Crazy Tour” objęła swym zasięgiem koncerty w

małych salach. w niedużej odległości od Londynu. Nikomu nigdy nie przyszło do głowy, że

Queen mogą pojawić się w Purley lub Tottenham, a co dopiero zagrać w takich miejscach!

Grupa zakończyła rok występem na benefisowym koncercie na rzecz mieszkańców Kampuczy. Równocześnie ogłosiła, że pracuje nad swą pierwszą muzyką filmową do obrazu „Flash Gordon”.

Koncert na rzecz narodu Kampuczy, 26 grudnia 1979 roku w londyńskim Hammersmith Odeon, został nagrany i sfilmowany. Żałować należy, że na albumie dokumentującym to wydarzenie znalazł się tylko jeden utwór Queen („Now Fm Herę”), a w reportażu telewizyjnym aż... dwa. Całość koncertu pokazała jedynie telewizja amerykańska, mieli go też okazję obejrzeć — z kasety wideo — fani zespołu, którzy wzięli udział w tradycyjnym, corocznym spotkaniu, pod koniec 1988 roku.

Nieco wcześniej producent Dino de Laurentis zwrócił się do zespołu z prośbą o napisanie ścieżki dźwiękowej do

44

1979

teo filmu, będącego remake'em serialu science fiction z lat trzydziestych. Queen bez wahania przyjęli tę propozycję.

Wypuszczony na rynek trzy miesiące wcześniej singel „Crazy Little Thing Called Love” ukazał nowe oblicze Queen.

Freddie: „Crazy Little Thing Called Love” napisałem u' wannie. A tak w ogóle ostatnio postawiłem sobie pianino obok łóżka. Wiadomo powszechnie, że skrobię teksty w środku nocy, nie zapalając nawet światła.

Brian o „Crazy Little Thing Called Love”: Nie jesteśmy zespołem singlowym i nie dzięki singlom zdobyliśmy uznanie publiczności. Myślę jednak, że piosenka ta sprowadziła na nasze koncerty sporo nowych, młodych fanów.

Roger: „Crazy Little Thing Called Love” — to nie jest dokładnie rockabilly, ale ma w sobie ten feeling charakterystyczny dla wczesnych utworów Ehis. Przeczytałem gdzieś — chyba w magazynie „Rolling Stone” - że kiedy John Lennon wysłuchał tego utworu, postanowił znów zacząć nagrywać. Jeśli to prawda — a słuchając jego albumu „Double Fantasy”, można dojść do wniosku, że badał podobny teren — to jest to cudowne.

Brian o „Crazy Tour”: Chcieliśmy znów być bliżej ludzi, tam gdzie naprawdę będą mogli nas zobaczyć i usłyszeć. Była to dla nas olbrzymia ulga po tych wszystkich występach w wielkich halach.

W większych salach zatracą się intymność, ale z drugiej strony zyskuje się coś innego. Ma się w nich świadomość uczestniczenia w wydarzeniu, a im więcej jest ludzi, tym bardziej rośnie napięcie. W rezultacie zmusza cię to do większego wysiłku, by dotrzeć do publiczności na tyłach sali.

5 października

Ukazuje się singel „Crazy Little Thing Called Love”/„Spread Your Wings (live)”. (W zestawieniach spędza 13 tygodni, docierając do 2. miejsca. Osiąga status Złotej Płyty).

„Crazy Little Thing”

ukazuje nowe oblicze Queen: odmienne brzmienie, nowy image (krótkie włosy) i zabawny wideoklip.

22 listopada

RDS Simmons Concert Hall,
Dublin.

24 listopada
NEC, Birmingham.
26 listopada
Apollo Theatre, Manchester.
27 listopada
Apollo Theatre, Manchester.
30 listopada
Apollo Theatre, Glasgow.
I grudnia
Apollo Theatre, Glasgow.
3 grudnia
City Hall, Newcastle.
4 grudnia
City Hall, Newcastle.
6 grudnia
Empire Theatre, Liverpool.
7 grudnia
Empire Theatre, Liverpool.
9 grudnia Hippodrome, Bristol.
10 grudnia Brighton Centre.
II grudnia Brighton Centre.
13 grudnia
Lyceum Ballroom, Londyn.
14 grudnia
Rainbow Theatre, Londyn. 17 grudnia Tiffanys, Purley.
19 grudnia Mayfair, Tottenham.
20 grudnia Odeon, Lewisham. 22 grudnia Alexandra Pałace, Londyn

45

1979

26 grudnia

Hammersmith Odeon, Londyn (Jeden z kilku koncertów, podczas których czołowi brytyjscy artyści rockowi grają na rzecz narodu Kampuczy. Cały występ Queen został zarejestrowany, ale na płycie dokumentującej to wydarzenie ukazał się tylko jeden utwór, „Now I'm Here”)

46

1980

1

1980

1982

LRok 1980 był dla Queen ogromnie pracowity oncerty w Stanach Zjednoczonych i Europie, zakończenie sesji do LP. „The Game” i nagrywanie ścieżki dźwiękowej do filmu „Flash Gordon”. Jakoś udało im się to wszystko zrealizować. Album „Greatest Hits”. którego wydanie planowano na święta Bożego Narodzenia, powędrował na półkę, gdy członkowie zespołu ogłosili, iż mają zamiar opublikować muzykę z „Flash Gordon” jako oficjalny album Queen (spotkało się to zresztą z mieszanymi reakcjami).

„Another One Bites The Dust” wypuszczony w sierpniu na singlu dotarł do pierwszego miejsca w amerykańskich zestawieniach pop i soul. Autorem tej piosenki jest John Deacon. John: Kiedy byłem w szkole, słuchałem mnóstwo muzyki soulowej. Zawsze interesowałem się tym gatunkiem. Już od dłuższego czasu nosiłem się z zamiarem ftypisania takiego utworu jak „Another One Bites The Dust”. Od początku myślałem o tej piosence jako o czymś do

tańca, ale nie sądziłem, że stanie się tak wielkim przebojem. Kiedy ukazała się na małej płycie okazało się, że grają ją nawet „czarne” stacje radiowe H’ Stanach. Nigdy przedtem nie przytrafiło nam się coś takiego.

25 stycznia

Na rynku ukazuje się SP. „Save Me”/„Let Me Entertain You (live)”. (Spędza on w zestawieniach 7 tygodni, docierając do 11. miejsca).

Luty — Maj

W studiach Musiciand

w Monachium ponownie

odbywają się sesje nagraniowe

do LP. „The Game” Produkcja-

Queen/Mack.

30 maja

Rozpoczyna się sprzedaż singla

„Play The Game”/„A Human

Body”. (Na listach przebywa on

przez 8 tygodni, osiągając 11.

miejsce).

Czerwiec

Ukazuje się album „The Game”.

(W zestawieniach spędza 18

tygodni, docierając do 1.

miejsca. Osiąga status Złotej

Płyty).

30 czerwca

PNE Coliseum. Vancouver

47

1980

1 lipca

Coiiseum, Seattle, Waszyngton.

2 lipca Coiiseum, Portland, Oregon

5 lipca

Sports Arena, San Diego, Kalifornia.

6 lipca

Compton Terrace, Phoenix Arizona.

8 lipca

The Forum, Los Angeles Kalifornia.

9 lipca

The Forum, Los Angeles Kalifornia.

11 lipca

The Forum, Los Angeles, Kalifornia. 14 lipca Coiiseum, Oakland. Kalifornia

5 sierpnia

Mid South Coiiseum, Memphi Tennessee.

6 sierpnia

Centroplex, Baton Bouge, Luizjana.

8 sierpnia

City Myriad, Oklahoma, Oklahoma.

9 sierpnia Reunion, Dallas, Teksas.

10 sierpnia

Summit, Houston, Teksas.

12 sierpnia

Omni, Atlanta, Georgia.

13 sierpnia

Coiiseum, Charlotte, Karolina Północna.

14 sierpnia

Coiiseum, Greensboro, Karolina Południowa.

16 sierpnia

Covic Center, Charleston, Wirginia Zachodnia.

17 sierpnia

Market Square Arena,

Indianapolis, Indiana.

20 sierpnia

Civic Center, Hartford,

Connecticut.

Od maja do października zespół kontynuował pracę nad ścieżką dźwiękową do „Flash Gordon” (przerywaną licznymi wypadami na koncerty), korzystając przy tym z przynajmniej czterech studiów nagraniowych w Zjednoczonym Królestwie.

Brian: Obejrzelśmy dwadzieścia minut skończonego filmu i uznaliśmy go za bardzo dobry... Chcieliśmy skomponować coś, co mogłoby żyć swym własnym życiem, a nie służyć jedynie jako tło dla akcji. Pod wieloma względami by/o to pionierskie przedsięwzięcie, zwykle wcześniej hamowano zapędy grup rockowych i proszono je o napisanie durnej muzyczki, która brzęczałaby gdzieś z tyłu, podczas gdy nam dano pełną swobodę. Mogliśmy robić co chcemy, pod warunkiem, że będzie to pasowało do całości filmu.

Związki Queen z brytyjską prasą muzyczną były zawsze dość ambiwalentne. Brian: Na początku było dla mnie ważne, by utrzymać nic porozumienia z wszystkimi dziennikarzami. Jednak w końcu, po wielu doświadczeniach odkryłem, że nic z tego nie wychodzi. Jeśli jakiś facet doszedł do wniosku, że cię nie znosi i nie widzi w tobie nic godnego uwagi, to choćbyś nie wiem jak się starał i poświęcał swój czas na przekonanie go o swej wspaniałości, on i tak napisze to, co myśli... Ciągnie się za nami reputacja takich, którzy nie chcą z nikim rozmawiać, co w większości przypadków wcale nie jest prawdą, bo gdy tylko mamy czas, zawsze udzielamy wywiadów. Ale jeśli ktoś traktuje cię nie fair, nie masz ochoty spotkać się z nim znowu.

Brian o fanach Queen i swoim podejściu do występów: Mamy w sobie ogromną energię i sądzę, że potrafimy ją skierować we właściwą stronę... Nasi fani są wrażliwi i w równym stopniu jak my przyczyniają się do stworzenia na koncertach właściwej atmosfery. Gramy muzykę, która ekscytuje i interesuje ludzi. To po prostu rock'n'roll. Trasy są najpełniejszym spełnieniem tego co robimy i nie wiążą się ze zbyt wielkim wysiłkiem psychicznym lub fizycznym. Jesteśmy dobrze zorganizowani i dlatego każde tournée przebiega bezkolizyjnie. Jedyne zmartwienie to to, by dobrze zagrać podczas koncertu.

Brian o rosnącym powodzeniu Queen: Rozwijasz się, grasz w Madison Square Garden najpierw raz, potem dwa

48

i trzv. Za każdym razem docierasz do większej liczby ludzi i dostrzegasz, że ci, którzy dobrze się bawili za pierwszym razem, wrócili i przyprowadzili swoich przyjaciół. To wspaniałe uczucie. Oczywiście powiększanie popularności nie powinno być celem ostatecznym i samym w sobie. Często -darzą się, że zespół sprzedaje coraz więcej płyt, ale jakoś zawartej na nich muzyki zmierza wprost ku tandecie.

Podczas brytyjskich koncertów pod koniec 1980 roku zespół osiągnął szczytową formę i praktycznie co wieczór w zestawie prezentowanych utworów pojawiały się jakieś zmiany.

Najważniejsza miała miejsce 9 grudnia podczas koncertu na Wembley. Tego dnia — w hołdzie zastrzelonemu dzień wcześniej Johnowi Lennonowi — Queen wykonał jego kompozycję „Imagine”.

^thode

22 sierpnia

Spectrum, Filadelfia, Pensylwania.

Na rynku ukazuje się SP. „Another One Bites The Dust”/„Dragon Attack”. W Stanach Zjednoczonych, stronie B umieszczono utwór na „Don't Try Suicide”. (Sin[^]ór spędza w zestawieniach *1

9 tygodni, docierając do > miejsca).

23 sierpnia

Civic Center, Baltimore, Maryland.

24 sierpnia

Civic Center, Pittsburgh, Pensylwania.

26 sierpnia

Civic Center, Providence, Island.

27 sierpnia Spectrum, Portland, Oreg

29 sierpnia Forum, Montreal.

30 sierpnia

PNE Coliseum, Toronto. ?|1 sierpnia

Convention Center, Roch[^] Nowy Jork.

10 września

Mecca, Milwaukee, Wisc[^]

12 września

Kemper Arena, Kansas t\ Kansas.

13 września Civic, Omaha, Nevada

14 września St Paul Civic, Minnesot.

16 września Hilton Arena, Ames, Ic

17 września

Checkerdome, St Louis, Missouri.

19 września Horizon, Chicago, Illinois

20 września Joe Louis Arena, Detro Michigan.

21 września Richfield, Cleveland, Ohi.

ster

hsin

'ty,

4')

1980

23 września

Coliseum, New Haven, Connecticut.

24 września

War Memorial, Syracuse, Nowy

Jork.

26 września

Boston Gardens, Boston,

Massachusetts.

28 września

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

29 września

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

30 września

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

Październik — Listopad

Ostatnie sesje nagraniowe płyty z muzyką do filmu „Flash Gordon”. Album nagrano w studiach Anvil w Anglii. Produkcja: May/Mack. Kierownictwo produkcji: Queen. Roger Taylor gra na perkusji na albumie Gary'ego Numana „Dance”, zarejestrowanym w Roch City Studios w Londynie.

23 listopada Hallenstadion, Zurich.

24 listopada

W sprzedaży ukazuje się „Flash”/„Football Fight”. (W zestawieniach spędza tygodni, docierając do 1C miejsca i osiągając statu Srebrnej Płyty).

25 listopada Le Bourget La Retonde, Paryż.

26 listopada Sportshalle, Kolonia.

27 listopada Groenordhalle. Leiden.

29 listopada Grugahalle, Essen.

30 listopada Deutschlandhalle, Berlin.

50

1980

1 grudnia

Stadthalle, Brema.

5 grudnia

NEC, Birmingham.

6 grudnia

NEC, Birmingham.

8 grudnia

Wembley Arena, Londyn.

EMI wydaje LP. „Flash Gordon

— The Original Soundtrack”,

który przebywa na listach bestsellerów przez 14 tygodni, docierając do 10. miejsca i osiągając status Złotej Płyty).

9 grudnia

Wembley Arena, Londyn.

10 grudnia

Wembley Arena, Londyn.

12 grudnia

Forest Nationale, Bruksela.

13 grudnia

Forest Nationale, Bruksela.

14 grudnia Festhalle, Frankfurt. 16 grudnia

Hall Rhenus, Strasburg.

18 grudnia

Olympiahalle, Monachium.

51

1981

12 lutego

Budokan, Tokio.

13 lutego Budokan, Tokio.

16 lutego Budokan, Tokio.

17 lutego Budokan, Tokio.

18 lutego Budokan, Tokio. 28 lutego

Velez Sarfield, Buenos Aires 1 marca

Velez Sarfield, Buenos Aires 4 marca

Mar de Plata (Argentyna). 6 marca Rosario, (Argentyna).

8 marca Velez Sarfield, Buenos Aires

20 marca Morumbi Stadium, Sao Paulo.

21 marca

Morumbi Stadium, Sao Paulo. Na rynku ukazuje się „Future Management”, singel z solowego albumu Rogera Taylora, nagranych w ciągu sześciu tygodni w Szwajcarii. Kwiecień

W ślad za matą płytą firma EMI wydaje LP. „Fun In Space”, pierwszy solowy album Rogera Taylora.

25 września

Poliedro De Caracas, Caracas.

26 września

Poliedro De Caracas, Caracas.

27 września

Poliedro De Caracas, Caracas.

Październik

Album „Greatest Hits” spędza

w zestawieniach 165 tygodni!

9 października Estacion Universitado, Monterrey, (Meksyk).

10 października Estacion Universitado, Monterrey, (Meksyk). 16 października Estacion Cuahtermoc, Puebla (Meksyk).

I

.la,

1981 rok rozpoczął się dla Queen krótkim wypadem do Japonii, po którym zespół przeniósł się bezpośrednio do Ameryki Południowej będącej niemal dziewiczym terytorium dla rocka.

Tam muzycy — pomimo faktu, iż uważali się za apolitycznych — musieli stawić czoła polityce w odwiedzanych krajach, zwłaszcza w Argentynie. Ku swemu ogromnemu zaskoczeniu nieźle oberwali od prasy za wizyty na terenach uznanych za politycznie niepewne. Nie było to zresztą po raz pierwszy ani ostatni.

Pierwszy z ośmiu koncertów Queen w Brazylii i Argentynie, składających się na „Gluttons For Punishment Tour”, przyciągnął publiczność w liczbie ponad pół miliona. Grupa podbiła nowy kontynent w wielkim stylu, sprowadzając samolotem dwadzieścia ton sprzętu z Japonii, kolejne czterdzieści ton z Miami (w tym pełne torfowe pokrycie stadionu piłkarskiego dla ochrony murawy boisk, na których mieli wystąpić) plus szesnaście ton rusztowań z Los Angeles do zbudowania sceny. Nie był więc zaskoczeniem fakt, że zorganizowanie trasy zajęło dziewięć miesięcy, a szacowane koszty opiewały na sumę 25 tysięcy funtów dziennie. Nikt nie mógł ich oskarżyć o to, że zdecydowali się wystąpić w Buenos Aires i Sao Paulo jedynie dla pieniędzy. Potraktowali to jak wyzwanie i opłaciło się — entuzjazm publiczności przewyższył wszystkie dotychczasowe doświadczenia zespołu.

Freddie: Przed koncertem byliśmy zdenerwowani. Nie mieliśmy żadnych podstaw, by spodziewać się wybuchów entuzjazmu na obcym terenie.

Brian: Od dawna nie czuliśmy takiej fali ciepła emanującej ze strony nowej publiczności, choć nie widzieliśmy znów tak wiele z powodu ogromu tłumów.

Roger: W pewnym sensie byłem zaskoczony, że nie skrytykowano nas jeszcze surowiej za występy w Ameryce Południowej. W pełni zdawaliśmy sobie sprawę jak wygląda sytuacja

polityczna w niektórych z tych krajów, ale przecież my graliśmy tam dla ludzi, aby choć przez chwilę byli szczęśliwi. To z pewnością się liczy, prawda? Nie graliśmy dla rządu, graliśmy dla mnóstwa zwykłych Argentyńczyków. Wprawdzie poproszono nas, żebyśmy spotkali się z prezydentem Violą, ale odmówiliśmy.

W kwietniu ukazał się na rynku pierwszy solowy album Taylora zatytułowany: „Furt In Space”.

52

1981

Roger: Byłem po nagraniach tak wyczerpany psychicznie, że nie było mnie stać na wybór odpowiedniego nagrania na singel. Od dawna chodziły mi po głowie różne kompozycje, które nie za bardzo mieściły się w konwencji twórczości Queen. Przeniesienie ich na płytę przypominało w pewnym sensie oczyszczenie swego własnego systemu. Dopóki tego nie zrobiłem, nie miałem poczucia spełnienia.

Tytuł albumu „Fun In Space” (Zabawa w kosmosie) nie oznacza, że należy go traktować jako „Syna Fłasha Gordona”, choć pod względem muzycznym może dałoby się znaleźć nieco analogii... Miałem w domu trochę starych książek i magazynów sci-fi, które przerzucałem od czasu do czasu. Wcale nie czułem się zaskoczony, gdybym pewnego dnia dowiedział się, że gdzieś tam daleko w kosmosie, coś obserwuje nas nieustannie.

Po serii trzech koncertów w Caracas w Wenezueli, czwarty — zaplanowany pierwotnie na 30 września — został odwołany i Queen wyjechali na dwa tygodnie do USA przed kolejnym powrotem do Ameryki Południowej.

Natomiast jeszcze w lipcu, w należących do Queen Mountain Studios w Montreux, rozpoczęły się sesje nagraniowe do albumu „Hot Space”. Ich zaskakującym rezultatem był m.in. utwór „Under Pressure”, nagrany niemal przez przypadek we współpracy z Davidem Bowie.

Roger: To jeden z najlepszych kawałków, jakie kiedykolwiek zarejestrowaliśmy, a do wszystkiego doszło absolutnie przypadkiem, gdy David odwiedził nas w studiu w Montreux. David Bowie: Kiedy chłopcy pojawili się w Szwajcarii, pojechałem spotkać się z nimi w studiu i — co było nieuniknione — zaczęliśmy razem grać. Powstał dzięki temu pewnen szkielet piosenki. Pomyślałem, że to niezła melodia, więc postanowiliśmy dopracować ją. Coś z tego wyszło, ale myślę, że mogło być o wiele lepiej. Wszystko działo się tak szybko; to jedna z takich rzeczy, które powstają w ciągu dwudziestu czterech godzin. Moim zdaniem utwór brzmiał lepiej w wersji demo. Powstał tak szybko, że słysząc tera: część tekstu, aż kurczę się ze wstydu.

17 października

Estadion Cuahtermoc, Puebla,
(Meksyk).

26 października

W sklepach pojawia się SP.

„Under Pressure”/„Soul Brother” firmowany przez Queen i Davida Bowiego, choć w utworze ze strony B Bowie nie występuje. Płyte nagrano podczas sesji do albumu „The Game”. (W zestawieniach spędza 10 tygodni, docierając do 1. miejsca. Osiąga status Srebrnej Płyty).

24 listopada Koncert w Montrealu.

25 listopada Koncert w Montrealu.

Grudzień

W studiach Mountain w Montreux i Musicland w Monachium trwają nagrania do albumu „Hot Space”. Ukończono je w marcu 1982 roku. Produkcja: Queen/Mack, inżynier: Mack. 8 grudnia

Królewska Orkiestra Filharmoniczna pod dyrekcją Louisa Clerka gra koncert złożony z kompozycji Queen. Dochód z imprezy przeznaczono na badania nad białaczką.

53

1982

9 kwietnia

Scandinavium, Göteborg.

10 kwietnia Isstadion, Sztokholm. 12 kwietnia Drammenshallen, Drammen.

16 kwietnia Hallenstadion, Zurich.

17 kwietnia Hallenstadion, Zurich.

19 kwietnia

Palais De Sport, Paryż. Ukazuje się SP. „Body Language”/„Life Is Real

20 kwietnia Palais De Sport, Lyon.

22 kwietnia Forest Nationale, Bruksela

23 kwietnia Forest Nationale, Bruksela.

24 kwietnia Groenoordhalle, Leiden.

25 kwietnia Groenoordhalle, Leiden.

28 kwietnia Festhalle, Frankfurt.

29 kwietnia Festhalle, Frankfurt. 1 maja

Westfallenhalle, Dortmund. 3 maja

Palais De Sport, Paryż.

5 maja Eilenriedenhalle, Hanower.

6 maja Sporthalle, Kolonia.

7 maja Sporthalle, Kolonia.

9 maja

Carl-Diem Halle, Wurzburg.

10 maja Sporthalle, Stuttgart.

12 maja Stadthalle, Wiedeń.

13 maja Stadthalle, Wiedeń.

15 maja Waldbuhne, Berlin.

16 maja

Ernst-Merck Halle, Hamburg.

18 maja Eissporthalle, Kassel.

W ramach obchodów dziesiątej rocznicy powstania. Queen wydał nie tylko album „Greatest Hits” lecz również składankę wideoklipów, „Greatest Flix” oraz „Greatest Pix”, książkę z przedrukami artykułów Paula Gambaccini'ego, Raya Colemana i innych wraz ze starymi i nowymi zdjęciami zespołu. Konkurencyjna książka autorstwa Judith Davis, wydana w tym samym czasie została wycofana ze sprzedaży na żądanie zespołu.

Zdjęcia do „Greatest Pix” wybrał sam Jacques Lowe, były nadworny fotograf Białego Domu za czasów Kennedy'ego. W tym celu — przed podjęciem ostatecznej decyzji — Lowe przejrzał ponad trzy tysiące ujęć.

Freddie: To wspaniała sprawa czuć, że coś osiągnęliśmy i podbijać nowe tereny, tak jak w przypadku tras po Ameryce Południowej.

Brian: Lubię paradoksy. Chciałem nagrać album o nich, ale koledzy powiedzieli mi, że jestem pretensjonalnym dupkiem. Mieli rację.

Roger o niechęci Freddiego do kontaktów z prasą: Freddie nie lubi rozmawiać z dziennikarzami, bo prawie zawsze przedstawiają błędny obraz jego osoby. On wcale nie jest primadonną, jak sądzi większość. Jest bardzo pozytywną postacią. Kiedy trzeba się za coś zabrać, haruje jak wół i jest w tym cholernie dobry.

Mniej więcej w tym czasie Freddie kupił 28-pokojową posiadłość w Kensington za pięćset tysięcy funtów - gotówką! Pomimo przeprowadzenia kosztownego remontu i wypełnienia domu japońskimi antykami, przez cztery lata nie wprowadził się do niego.

Freddie: Każdy, kto zarabia mnóstwo pieniędzy, mu swoje marzenie, które chce zrealizować, a mnie udało się to zrobić właśnie dzięki tej wspaniałej posiadłości. Kiedy oglądałem filmy nakręcone w Hollywood, których akcja toczyła się w luksusowych domach, wspaniale umeblowanych, też chciałem taki mieć. Ważniejsze było dla mnie zdobycie tego cholernego domu, niż samo w nim zamieszkanie. Ja właśnie taki jestem — kiedy już coś zdobędę, przestaje mi na tym tak bardzo zależeć. Uwielbiam ten dom, ale prawdziwą radość sprawia mi fakt, że go zdobyłem.

Czasami, gdy jestem sam nocą, wyobrażam sobie, że

54

1982

w wieku pięćdziesięciu lat to miejsce stanie się moim azylem i wtedy uczynię z niego takie prawdziwe gniazdko-

Freddie o swojej publiczności: Lubię, gdy ludzie wychodzą z koncertu Queen z poczuciem, że doskonale się bawili- Sądzę, że piosenki Queen to eskapizm w czystej formie. To przypomina oglądanie dobrego filmu — można potem wyjść, powiedzieć, że było wspaniale i wrócić do swoich problemów.

Nigdy nie miałem zamiaru zmieniać świata przy pomocy muzyki. W naszych piosenkach nie kryły się żadne przesłania, no może z wyjątkiem kilku utworów, które napisał Brian. Ja zawsze pisałem piosenki dla zabawy, z powodów czysto konsumpcyjnych. Tak, by ludzie mogli je potem wyrzucić, jak zużyte chusteczki higieniczne. Szukasz jakiejś piosenki, podoba ci się, wyrzucasz ją, potem słuchasz następnej. Tak, o to właśnie chodzi.

Freddie o balecie: Nie wiem, jak ci tancerze to robią - co wieczór te same kroki! Ja nie mógłbym tak występować.

Freddie o spotkaniu z księciem Andrzejem na przyjęciu z okazji występu Baletu

Królewskiego: Kiedy zostałem przedstawiony księciu Andrzejowi miałem na sobie biały szalik i trzymałem w ręce kieliszek wina. Byłem tak zdenerwowany, że nie zauważyłem, iż koniec szalika pływa w alkoholu! Naprawdę starałem się zachować spokój, aż tu nagle książę powiedział: „Freddie, nie sądzę, żebyś chciał to zamoczyć”. Wyciągnął szalik i z miejsca przełamał lody między nami. Odpowiedziałem: „Dzięki Bogu, że pan mnie ośmielił. Teraz możemy sobie poświntuszyć”. I obaj wybuchliśmy śmiechem. Potrafił wspaniale dopasować się do panującej atmosfery, nawet zatańczył. Był doskonały w różnych sytuacjach. Ogromnie szanuję rodzinę królewską i jestem wielkim patriotą.

Plany koncertowe Queen na 1982 rok były tak bogate, iż muzycy z góry zapowiedzieli, że w następnym udadzą się na zasłużony urlop. W kwietniu i maju zespół objechał całą niemal Europę, by 29 maja zawitać na stadionie klubu Leeds United i tym samym rozpocząć tournée brytyjskie.

21 maja

Olympiahalle, Monachium.

23 maja

Na rynku ukazuje się LP. „Hot Space”. (W zestawieniach

spędza 19 tygodni, docierając do
4. miejsca. Osiąga status Złotej
Ptyty).

29 maja

Stadion piłkarski Leeds United,
Elland Road, Leeds.

1 czerwca

Ingliston Showgrounds,
Edynburg.

EMI wydaje SP. „Las Palab
De Amor”/„Cool Cat”.

2 czerwca

Ingliston Showgrounds, Edynburg. 5 czerwca
Milton Keynes Bowl. Koncert nagrany przez Channel 4 TV
i wyemitowany 7 stycznia 1983 roku.

Lipiec

Wyłącznie w USA ukazuje się
singel „Calling Ali Girls”/„Put
Out The Fire”.

21 lipca

Forum, Montreal.

23 lipca

Gardens, Boston, Massachusetts.

24 lipca

Spectrum, Filadelfia, Pensylwania.

25 lipca

Capitol Center, Waszyngton.

27 lipca

Madison Square Gardens, Nowy Jork.

28 lipca

Madison Square Gardens, Nowy
Jork.

31 lipca

Richfield Coliseum, Cleveland,
Ohio.

55

1982

Sierpień

Roger Taylor śpiewa w chórkach w trzech utworach — „Play The Game Tonight”, „Right
Away” i „Diamond & Pearls” — na albumie grupy Kansas „Vinyl Confessions”.

2 sierpnia

Maple Leaf Gardens, Toronto.

3 sierpnia

Maple Leaf Gardens, Toronto.

5 sierpnia

Market Square Arena, Indianapolis, Indiana.

6 sierpnia

Joe Louis Arena, Detroit, Michigan.

7 sierpnia

Riverfront Coliseum, Cincinnati, Ohio.

9 sierpnia

Brendon Bum Coliseum, Meadowlands, New Jersey. W sprzedaży ukazuje się SP. „Back Chat/„Staying Power”. (W Stanach Zjednoczonych zrezygnowano z jego wydania).

10 sierpnia

Coliseum, New Haven, Connecticut.

11 sierpnia

Poplar Creek, Chicago, Illinois. 13 sierpnia

Poplar Creek, Chicago, Illinois. 15 sierpnia

Civic Center Arena, St Pa Illinois.

19 sierpnia Civic Center, Biloxi, Teksas.

20 sierpnia Summit, Houston, Teksas.

21 sierpnia

Reunion, Dallas, Teksas,

24 sierpnia

Omni, Atlanta, Georgia.

25 sierpnia

Mid-South Coliseum, Memphis, Tennessee.

Koncerty zaplanowane mniej więcej w tym samym czasie na stadionach piłkarskich w Manchesterze (Old Trufford) i Londynie (Arsenał) zostały odwołane. Jako powód podano brak toalet, gdyż wszystkie przenośne urządzenia w kraju zostały zarezerwowane przez miasta leżące na trasie wizyty papieża Jana Pawła II.

Koncert londyński zastąpił występ w Milton Keynes Bowl, 5 czerwca, a koncert w Manchesterze przeniesiono właśnie na wspomniany wcześniej stadion Leeds United przy Ellan Road w Leeds.

23 maja na rynku ukazał się album „Hot Space”.

Brian: „Hot Space” było próbą zagrania czegoś w stylu funk. Charakteryzuje się bardzo szybkimi przejściami i stąd tytuł płyty - - „Hot Space” („Gorąca, pulsująca przestrzeń”). Po wydaniu — 1 czerwca — singla „Las Palabras De Amor”, drugiego już z tego longplaya, poproszono Freddiego o skomentowanie konfliktu pomiędzy Wielką Brytanią i Argentyną dotyczącego Falklandów: Nasi młodzi ludzie zabijają ich młodych ludzi. Nie ma żadnej chwały w rozrywaniu się na kawa/ki.

Roger: W Argentynie byliśmy zespołem numer jeden, kiedy trwała ta głupia wojna i było nam tam wspaniale. To tylko dowodzi jak niezwykle uniwersalna i ponadnarodowa jest muzyka.

56

1982

Freddie o nagraniach z Michaeliem Jacksonem (w domowym studiu Michaela nagrano kilka nie opublikowanych utworów): Chciałbym kiedyś wydać coś firmowanego przez Michaela i mnie, bo wspaniale się z nim pracuje. Niewiele brakowało, a wziąłbym udział w nagraniu „Thrillera”! Pomyśleć tylko o tantiemach, które mnie ominęły. Michael od dawna jest naszym przyjacielem. Niejednokrotnie pojawiał się na naszych koncertach i bardzo mu się podobały.

28 sierpnia

Kemper Arena, Kansas City,

Kansas,

30 sierpnia

Nichois Arena, Denver,

Colorado.

2 września

Coliseum, Portland, Oregon

3 września

Coliseum, Seattle, Waszyngton

4 września

PNE Coliseum, Vancouver.

7 września

Coliseum, Oakland, Kalifornia.

10 września

Coliseum, Phoenix, Arizona.

11 września

Irvine Meadows, Irvine, Nowy Meksyk.

12 września

Irvine Meadows, Irvine, Nowy Meksyk.

14 września Forum, Los Angeles Kalifornia.

15 września Forum, Los Angeles Kalifornia.

19 października

Kyuden Auditorium, Fukuoka

20 października Kyuden Auditorium, Fukuoka 24 października

Hankyu Nishinomiya-kyujo,

Osaka.

26 października

Kokusai Tenjijo, Nagoja.

29 października

Hokkaidoritso Sangyo

Kyoshinkaijo, Sapporo,

3 listopada

Seibu Lions Kyujo. Tokio.

57

1983 — 1985

Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, w 1983 roku muzycy Queen zawiesili nagrania i wyjazdy w trasy, koncentrując swoją energię na projektach solowych.

Brian: Byliśmy już za bardzo ze sobą związani... irytowaliśmy się często nawzajem, wywołyaliśmy konflikty. Tym razem stwierdziliśmy: „Zróbmy sobie przerwę. Zajmijmy się własnymi sprawami, a do Queen wrócimy, gdy znów znajdziemy w sobie odpowiednią motywację.” W ten sposób doszło do tych pięciomiesięcznych — trwających do sierpnia — wakacji.

W tym czasie często spotykaliśmy się i mnóstwo rozmawialiśmy, ale nie robiliśmy nic.

Chcieliśmy, żeby nowy album powstał w całkiem nowej atmosferze.

Próbowaliśmy się też uwolnić od naszej starej wytwórni w Ameryce, nie chcieliśmy wydawać następnego albumu pod jej egidą. Wszystko na szczęście ułożyło się doskonale. Zgodziliśmy się na układ z firmą Capitol i podpisaliśmy z nią kontrakt.

Zespół nigdy nie był wolny od napięć, bo choćby w płaszczyźnie muzycznej nie zgadzaliśmy się idealnie. Każdemu z nas podobały się inne rzeczy, co powodowało konieczność poszukiwania kompromisu. Po ostatniej trasie myśl o nagraniu kolejnego albumu jakoś do nas nie przemawiała. Pomyśleliśmy więc, że nie ma sensu do

1984

niczego się zmuszać; lepiej poczekać, aż będziemy mieć coś do zaoferowania.

Nie chcieliśmy rozwiązywać zespołu, czuliśmy bowiem, że byłby to wielki błąd. Talent pojedynczych muzyków nie ma znaczenia, zespół to zawsze coś więcej niż jego poszczególni członkowie. Doszliśmy do wniosku, że warto trzymać się razem.

Roger: Po trasach w Ameryce, Europie i Japonii byliśmy zupełnie wykończeni, więc pomyśleliśmy, że zasłużyliśmy na krótki odpoczynek... Miał on też wiele wspólnego z nie

najlepszymi opiniami o naszym ostatnim albumie. Uświadomiliśmy sobie, że nie był on tym, czego oczekiwaliśmy i spodziewaliśmy się po nas nasza publiczność; ta przerwa była więc okazją do przemyślenia pewnych spraw.

Freddie: Nie, nie było mowy o rozwiązaniu zespołu. Byliśmy na to za starzy. Czy możecie sobie wyobrazić założenie nowej grupy, gdy dobiega się czterdziestki? Byłoby to trochę głupie, prawda?

Latem Brian objął funkcję producenta (współ z Maćkiem) przy pracy nad debiutanckim albumem Heavy Pettin', „Letting Loose”, rejestrowanym w Londynie i Monachium.

Wziął też udział w nagraniu — w Mad Hatter Studios w Los Angeles -- dwóch utworów Jeffreya Osborne'a, „Two Wrongs Don't Make A Right” i „Stay With Me Tonight”, wydanych nieco później na singlu.

Dla odmiany, John Deacon zagrał gościnnie na basie na singlu „Picking Up Sounds” — Man Friday And Jive Junior.

Brian, o występie z Def Leppard w czasie koncertu w Forum w Los Angeles: Zaszokowali mnie. To po prostu niesamowite. Ich show był jednym z najbardziej interesujących, jakie kiedykolwiek widziałem. Niemal roznieśli Forum. Po występie udałem się na scenę i wyraziłem swój podziw, na co oni zareagowali zaproszeniem mnie do udziału w ich koncercie podczas następnego wieczoru. Nie ukrywam, że bardzo mi to pochlebiło, zagrałem z nimi w finale show jedną piosenkę.

W tym czasie Brian został zaproszony do udzielenia wywiadu w jednym z cyklicznych, godzinnych programów radia BBC One zatytułowanych „Giganci gita-
23 stycznia

Na rynku ukazuje się SP. „Radio Ga Ga”/„I Go Crazy”. (Na listach spędza on 9 tygodni, docierając do 2. miejsca. Osiąga status Srebrnej Płyty).

W wideoklipie do piosenki „Radio Ga Ga” znalazły się fragmenty filmu Fritza Langa „Metropolis”.

Luty

Festiwal Piosenki Włoskiej w San Remo.

27 lutego

Ukazuje się album „The Works”.

(W zestawieniach przebywa przez 48 tygodni, dociera do 2. miejsca i osiąga status Złotej Płyty).

2 kwietnia

Ukazuje się kolejny singel Queen „I Want To Break Free”/„Machines (Or Back To Humans)”. (Na listach spędza 15 tygodni, docierając do 3. miejsca. Osiąga status Srebrnej Płyty).

12 maja

Golden Rose Festival (Festiwal Złotej Róży), Montreux, Szwajcaria.

59

1984

16 lipca

Początek sprzedaży singla „It's A Hard Life”/„18 The World We Created?”. (Podczas 9 tygodni spędzonych w zestawieniach, dociera do \$.

miejsca).

W Monachium odbywają się próby do nadchodzące/ trasy, trwające często ponad 12 godzin dziennie.

24 sierpnia

Forest Nationale, Bruksela.

28 sierpnia

RDS Simmons Hall, Dublin.

29 sierpnia

RDS Simmons Hall, Dublin. 31 sierpnia

Birmingham. Towarzyszą im General Puolic.

Wrzesień

Firma Pepperminl Video Music wydaje nam kasiecie wideo o tytule „We Will Rock You”, 90-minutowa rejestracja koncertu Ouaen. Równocześnie ukazuje się „Love Kills”/„Rot Wangs Party”, pierwszy solowy singel Freddiego Mercuryego, z piosenką napisaną do ścieżki dźwięków ..unowocześniejszej wersji ..Metropolia”.

1 września NEC, Birmingham.

2 września NEC, Birmingham.

4 września Wembley Arena, Londyn.

5 września Wembley Arena, Londyn

7 września Wembley Arena, Londyn.

8 września Wembley Arena, Londyn

ry”. Zapis wywiadu ukazał się we wrześniu w książce pt. „Guitar Greats”, stanowiącej podsumowanie tej serii spotkań.

W październiku 1983 roku May, jako drugi członek Queen, wydał album solowy. „Star Fleet Project”, bo o nim mowa, to lśniaca od gwiazd płyta, w której nagraniu wzięli udział m.in. Eddie Van Halen z zespołu Van Halen i Alan Gratzer z REO Speedwagon. Dużą płytę promował singel z piosenką „Star Fleet”, skróconą wersją utworu tytułowego. Jej melodia oparta jest na temacie przewodnim z popularnego japońskiego serialu lalkowego dla dzieci... Brian: Szczerze mówiąc, nie za bardzo wiedziałem, czy potrafię grać z innymi muzykami. Tak długo pracowałem nad tym, że zaczęły nadchodzić mnie myśli, czy aby nie stałem się jej niewolnikiem...

Podczas gdy May sprawdzał swoją muzyczną wszechstronność, Mercury i Taylor przyjęli zaproszenie Billy'ego Squiera i zaśpiewali kilka chórków na jego nowej płycie „Emotions In Motion”, nagrywanej w Mu-sicland w Monachium.

Tymczasem niepostrzeżenie nadszedł 1984 rok, a tym samym najwyższy czas, aby panowie z Queen zabrali się do poważnej i zespołowej pracy.

23 stycznia na rynku ukazał się zwiastun nowego longplaya, singel z utworami: „Radio Ga Ga” i „I Go Crazy”.

Roger: Pewnego dnia ktoś przyniósł do mojego domu radio i gdy mój trzyletni synek Feliks zobaczył je, przybiegł z okrzykiem „radio pu pu!”. Pomyślałem, że nieźle to brzmi, niemniej jednak zmieniłem nieco to „pu pu” i w rezultacie otrzymałem „Radio Ga Ga”. Piosenka powstała po trzydniowym pobycie w studiu z syntezatorem i automatem perkusyjnym...

Giorgio Moroder kupił prawa do filmu „Metropolis” i chciał, żebyśmy napisali do niego piosenkę. Zrobiliśmy to i wymieniliśmy ją na prawo do wykorzystania fragmentu filmu w promocyjnym videoklipie. To wspaniały obraz... w oglądaniu niemego filmu kryje się pewne uczucie nostalgii. Tak samo nostalgiczny był dla mnie wizerunek radia, który stworzyłem w oparciu o wspomnienia nocy spędzonych na słuchaniu Radia Luksemburg pod kołdrą.

60

1984

W lutym Queen wylądował w San Remo jako gość specjalny... festiwalu piosenki włoskiej. Doszło tam do nieprawdopodobnej kłótni pomiędzy Taylorem i Mayem, załagodzonej niemal cudem przez Mercury'ego. Niewykluczone, że uratował on w ten sposób zespół przed rozpadem.

Roger: Skoczyliśmy sobie z Brianem do gardeł, podczas gdy do naszego wejścia na scenę pozostało zaledwie pięć minut. Nagle ktoś krzyknął, że nikt nie może znaleźć Freddiego. Wpadliśmy do jego garderoby, a on — z uśmiechem od ucha do ucha — siedział na podłodze i obzerał się tymi swoimi ulubionymi płatkami kukurydzianymi. Rozbroił nas zupełnie. Wśród innych gości festiwalu San Remo znalazł się m.in. Culture Club.

Freddie o Boyu George'u: To wielki talent. Ten chłopak jest bardzo odważny. Gdy ja zaczynałem, zespoły rockowe nosiły dzinsy, a tu nagle pojawił się Freddie Mercury w sukni z kolekcji Zandry Rhodes, z pełnym makijażem i czarnym lakierem do paznokci. To spowodowało skandal. Boy George całą sprawę unowocześnił, odświeżył urok glam-rocka. Rod Stewart, Elton John i ja chcieliśmy założyć zespół o nazwie Hair, Nose & Teeth (Włosy, Nos i Zęby) — na cześć naszej trójki. Ale nic z tego nie wyszło, bo nie mogliśmy ustalić kolejności stów w nazwie grupy. Ja oczywiście chciałem, żeby nazywała się Zęby, Nos i Włosy...

27 lutego wreszcie pojawił się w sprzedaży długo oczekiwany LP. „The Works”.

Brian: Zawsze największą przyjemność sprawiał mi cięższy materiał. Nasz kolejny album był właśnie taki... ale musiałem o to niezłe powalczyć. Udało nam się osiągnąć kilka fantastycznych harmonii i sporo prawdziwie heavy-rockowych elementów. Nie robiliśmy tego od lat.

Koledzy zawsze wywierali na mnie nacisk, bo nie przepadali za tym co ja. A ja po prostu lubię od czasu do czasu ostro przygrzać. To mnie bardzo ekscytuje. Jestem jak mały chłopiec z gitarą, kocham jej dynamiczne i głośne brzmieni. Ale dla pozostałych nie to było najważniejsze. Kończyła się platforma porozumienia i zaczynały się kłótnie. Ich rezultatem zawsze był kompromis.

10 września

Na rynku ukazuje się „Hamitie To Falt"/„T*»r It Up”. (W zestawieniach epedza 13 tygodn docierając do 8 miejsca).

11 września

Westtallenhalle, Dortmund.

14 września Sportspalace. Mediolan.

11 września

Sportspalace. Mediolan.

Olympic Hall, Monachium.

11 września

Omnisport*. Paryż.

» wracania

Groenoordhalle. Leiden

11 września

Foreit National*, Brukaela.

11 września Europahalla, Hanower

11 września*

Oeutchtandhan*, Rarlin.

11 września Schleyerhalle, Stuttgart

11 września

Stadthalle. Wiedeń

M września Stadthalle, Wiedeń

61

1984

5 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

6 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

10 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

13 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

14 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

18 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

19 października

Sun City Super Bow Botswana.

W tym samym miesiącu gazeta The Sun opublikowała wywiad z Freddie Mercuryem, którego kluczowy fragment stanowiło stwierdzenie: O, tak. Jestem pedałem. Robiłem to wszystko co oni.

Freddie: Zupełnie źle mnie zacytowano. Ale od samego początku prasa zawsze pisała o Queen to, co chciała i zawsze uchodziło jej to na sucho. Facetka, która napisała ten artykuł, koniecznie chciała wyciągnąć ode mnie coś absolutnie bombowego, ale nic jej z tego nie wyszło. Spytałem ją, co chce usłyszeć: że handluję kokainą? Na miłość boską, jeśli chciałbym wypowiadać się z mojego życia seksualnego, czy ze wszystkich gazet wybrałbym właśnie „The Sun”? Za cholerę bym czegoś takiego nie zrobił. Jestem na to zbyt inteligentny.

12 maja Queen ponownie pojawił się w niezbyt chyba odpowiednim dla nich miejscu — na Golden Rose Festival w Montreux w Szwajcarii.

Roger: Wszystkie imprezy tego typu to jedna wielka farsa, w końcu śpiewa się na nich pod playback. Freddie zwykle strasznie się w takich przypadkach wygłupiał. Jednak 400 milionów widzów oglądających w swoich odbiornikach telewizyjnych transmisję ze Szwajcarii, było zbyt wielką pokusą — ktoś by odmówił?

W czerwcu ukazał się drugi solowy album Rogera, „Strange Frontier”. Znalazły się na nim nowe wersje utworów „Masters Of War” Boba Dylana i „Racing In The Streets” Bruce’a Springsteena oraz piosenki napisane wspólnie z Freddie Mercuryem („Killing Time”) i Rickiem Parfitem z zespołu Status Quo („It's An Illusion”), z którym gościnnie na dopiero co zakończonym tournee zagrał John Deacon.

Kolejne miesiące zespół spędził na intensywnych próbach przed czekającym go wielomiesięcznym światowym tournee.

Roger: To niesamowite, jak bardzo zardzewieliśmy-Usiłowaliśmy więc strząsnąć z siebie te pajęczyny, a wymagało to ogromnej pracy. Trenowaliśmy do dziewiątej, potem coś jedliśmy razem i — wreszcie — zdecydowaliśmy, co zrobić z resztą wieczoru. Kluby w Monachium, gdzie pracowaliśmy są naprawdę niezłe. Można w nich zaspokoić wszystkie pragnienia i najbardziej perwersyjne oczekiwania.

62

1984

Po serii koncertów w Belgii, Irlandii, Wielkiej Brytanii, Niemczech, Włoszech, Francji, Holandii, Austrii, zespół udał się na serię ośmiu bardzo kontrowersyjnych występów w rajach playboyów, w Sun City w Afryce Południowej. Grupa w pełni zdawała sobie sprawę z

konsekwencji jakie może spowodować ten wyjazd, jednak stwierdziła, że zaryzykuje, gdyż chce przedstawić swoją muzykę nowej publiczności.

Brian: Sporo myśleliśmy o moralnej stronie tego posunięcia, ale do licha, nasz zespół nigdy nie miał nic wspólnego z polityką i zawsze graliśmy dla wszystkich, którzy przyszli, by nas posłuchać.

John: W ciągu całej naszej kariery zawsze zdecydowanie odżegnywaliśmy się od jakichkolwiek związków z polityką. Lubiliśmy natomiast odwiedzać nowe miejsca. Jeździliśmy po Ameryce i Europie już tak wiele razy, że miło było pojechać w jakieś inne miejsce. W Afryce Południowej byli już wszyscy, nie ustanowiliśmy więc żadnego precedensu. Grał tam Elton John, Rod Stewart, Cliff Richard...

Roger: Chętnie przedstawilibyśmy się też publiczności Chin i Korei. Byłem wraz z Johnem na wakacjach w Korei i muszę przyznać, że jest to fascynujący kraj.

Roger w odpowiedzi na krytykę występów Queen w Afryce Południowej: „/ Want To Break Free” stał się nieoficjalnym hymnem Afrykańskiego Ruchu Kongresowego, a „Another One Bites The Dust” okazał się jedną z najlepiej sprzedających się piosenek wśród czarnej ludności w całej historii Afryki Południowej.

Pomimo to reperkusje związane z występami w Afryce Południowej nadal prześladowały zespół.

Brian: Zawsze opowiadaliśmy się zdecydowanie przeciwko apartheidowi i temu, co się z nim wiąże, ale z drugiej strony poczuliśmy, że udało nam się zbudować pewien pomost pomiędzy żyjącymi tam rasami. Spotykaliśmy się z muzykami zarówno czarnymi, jak i białymi, i wszyscy witali nas z otwartymi ramionami.

Tuż przed odlotem Queen do Afryki Południowej na rynku ukazał się pierwszy solowy singel Freddie'go Mercury'ego „Love Kills”/„Rot Wang's Party”. Piosenkę z pierwszej strony płytki wokalista ofiarował Giorgio

20 października

Sun City Super Bowl, Botswana.

Na rynku ukazuje się album ze ścieżką dźwiękową z filmu „Metropolis” (CBS 70252), na którym obok piosenek Pat Benatar, Jona Andersona, Cyndi Lauper, Bonnie Tyler, Loverboy, Billy'ego Squiera i producenta Giorgio Morodera, znalazła się kompozycja Mercury'ego „Love Kills”.

1984

26 listopada

W sprzedaży pojawia się singel „Thank God It's Christmas”/„Man On The Prowl”/„Keep Passing The Open Windows”. Produkcja: Queen/Mack. (Spędza 6 tygodni w zestawieniach; dociera do 21. miejsca).

Picture Music International wydaje w formie wideokasety składankę czterech teledysków, zatytułowaną „The Works”.

Moroderowi z przeznaczeniem do wykorzystania we wspomnianej już wcześniej, nowej wersji filmu „Me-tropolis” — klasyka kina niemego.

26 listopada Queen wydał świątecznego singla z utworem „Thank God It's Christmas”. Na stronie B znalazła się m.in. piosenka „Keep Passing The Open Windows”. Jej tytuł jest cytatem z powieści Johna Irvinga „Hotel New Hampshire” i oznacza „nie popełniaj samobójstwa”. Zespół poruszał ten temat już wcześniej w „Don't Try Suicide” (Nie próbuj samobójstwa), na odwrocie amerykańskiej wersji singla „Another One Bites The Dust”.

Po świątecznym wypoczynku i zebraniu sił do kolejnych wojaży po świecie, Queen wyruszył do Brazylii, gdzie 11 stycznia zawitał do Rio de Janeiro. W tym właśnie dniu odbył się jeden z dwóch gigantycznych koncertów w ramach festiwalu „Rock In Rio”. Członkowie grupy stwierdzili wtedy, że chyba nic bardziej gigantycznego ich w życiu nie spotka. Już siedem miesięcy później miało się okazać, jak bardzo się mylili...

W kwietniu aktor Jimmy Nail wydał na singlu własną wersję przeboju grupy Rose Royce zatytułowanego „Love Don't Live There Anymore”. Producentami nagrania byli Roger Taylor i David Richards. Roger równocześnie zaaranżował piosenkę i zagrał na perkusji.

Współpraca duetu Taylor-Richards nie zakończyła się na tym. Nieco później zajęli się produkcją dokonań szkockiego zespołu Spideaway Look (m.in. SP. „Bullet-proof Of Heart”). W tym samym czasie John Deacon rozpoczął — a Freddie Mercury zakończył — pracę nad swoją płytą solową. Wydany w maju singel „I Was Born To Love You” stanowił zapowiedź pierwszych samodzielnych propozycji Freddie'go uwiecznionych na longplayu: „Mr. Bad Guy”.

Freddie: W ten album włożyłem całe serce i duszę—Jest znacznie bardziej rytmiczny niż muzyka Queen, ale znalazło się na nim także kilka wzruszających — jak sądzę— ballad. Wszystkie piosenki traktują o miłości, mają wiele wspólnego ze smutkiem i bólem. Jednocześnie są dość trywialne i żartobliwe — takie jak moja natura—Od dość dawna nosiłem się z zamiarem nagrania solowego

64

1983

ulbutnu, koledzy z zespołu bardzo zachęcali mnie do tego. Chciałem, aby był możliwie maksymalnie różnorodny stylistycznie — aby znalazło się na nim miejsce i dla piosenek w stylu reggae, i dla takich, które oparte są na potężnym brzmieniu orkiestry symfonicznej. „Live In Rio”, film nakręcony podczas styczniowych koncertów zespołu w Brazylii, a wydany 13 maja na kasecie wideo przez firmę Picture Music International powędrował prosto na pierwsze miejsce list sprzedaży kaset.

Freddie o życiu, miłości i stresach związanych ze sławą: Wygląda na to, że pożeram i niszczę ludzi. Musi tkwić we mnie jakiś element destrukcyjny, ponieważ zawsze gdy bardzo staram się zbudować trwałą związek jakoś mi to nie wychodzi i odsuwam bliską mi osobę od siebie. Zawsze wtedy mnie się obarcza winą za zerwanie romansu, traktując je jako kaprys gwiazdora. Tymczasem każdy z kim jestem, wciąga się w nieustanną walkę o dorównanie mi... Nikt nie kocha mnie — tego prawdziwego. Wszyscy zakochują się w mojej sławie, otocze gwiazdy. Ja tak bardzo pragnę prawdziwej, szczerzej miłości. Jestem sentymentalnym romantykiem, ten image twardziela, prawdziwego macho, który prezentuję na scenie, to tylko pozory. Próbuję się trzymać w ryzach, kiedy ktoś mi się podoba, ale po prostu nie panuję nad miłością. To jest jak burza. I do tego okropnie rozpuszczam obiekty moich uczuć: lubię je uszczęśliwiać i czerpię ogromną przyjemność z ofiarowywania im wspaniałych, drogich prezentów... Można mieć absolutnie wszystko, a mimo to być niezwykle samotnym człowiekiem. Jest to najbardziej gorzki rodzaj samotności!

Freddie o pieniądzach: Uwielbiam mieć mnóstwo pieniędzy, ale wcale nie dbam o ich liczenie. A ponieważ mam ich więcej niż potrzebuję, daję bardzo dużo ludziom, których lubię. Staram się cieszyć życiem i gdybym nie miał pieniędzy, nie powstrzymałoby mnie to przed niezłą zabawą. Na początku, gdy nie miałem prawie nic, oszczędzałem przez dwa tygodnie, żeby przepuścić wszystko w jeden dzień i mieć z tego radochę.

O biseksualizmie: Nie potrafiłbym zakochać się w mężczyźnie tak jak w kobiecie.

11 stycznia

Rock In Rio Festival. Rio de Janeiro.

18 stycznia

Rock In Rio Festival, Rio de Janeiro.

Mount Smart Stadium, Auckland, (Nowa Zelandia).

16 kwietnia

Sports & Entertainments Centra Melbourne,

17 kwietnia

Sports & Entertainments Centra Melbourne.

19 kwietnia

Sports & Entertainments Centra Melbourne.

20 kwietnia

Sports & Entertainments Centra Melbourne.

25 kwietnia

Entertainments Centrę, Sydney.

26 kwietnia

Entertainments Centrę, Sydney.

28 kwietnia Entertainments Centrę Sydney.

29 kwietnia Entertainments Centrę Sydney.

6S

O swojej byłej dziewczynie Mary Austin: Nasz związek zakończył się Izami, ale pozostała po nim głęboka więź, której nikt nie może nam odebrać. Żadnej innej nie udało się jej zastąpić. Nie jestem zazdrosny o jej kochanków, ma przecież swoje własne życie, ja zresztą też. Próbuję się tylko upewnić, że jest z nimi szczęśliwa i ona robi to samo, jeśli chodzi o mnie.

Troszczymy się o siebie i jest to cudowna forma miłości. Gdyby nie Mary, chyba popadłbym w jakieś straszne tarapaty. Ona pomaga mi przetrwać. Czy mógłbym znaleźć lepszą osobę, żeby zostawić jej swój majątek, gdy odejdę? Oczywiście, uwzględniam w moim testamencie rodziców, no i moje koty, ale większość przypadnie Mary. Gdybym padł jutro martwy, Mary jest jedyną znaną mi osobą, która poradzi sobie z moim ogromnym majątkiem. Od dawna zajmuje się moimi finansami i wszystkim, co posiadam. Nadzoruje szoferów, pokojówki, ogrodników, księgowych i prawników. A ja muszę jedynie wrzucać swoje cielsko na scenę! W połowie 1985 roku firma Guild wypuściła na rynek gitarę BBM-1, zaprojektowaną na wzór modelu, który Brian May zrobił dla siebie wiele lat temu. Brian promował instrument na targach muzycznych.

Tymczasem wielkimi krokami zbliżał się lipiec, a wraz z nim słynne koncerty „Live Aid”. Akcja Live Aid rozpoczęła się w grudniu 1984 r., kiedy to Bob Geldof zgromadził w studiu wielu znanych brytyjskich wykonawców w celu nagrania utworu „Do They Know It's Christmas”. Nikt nie wierzył, że może kiedykolwiek dojść do koncertów na miarę Live Aid, ale kiedy po sześciu miesiącach singel Band Aid stał się w Wielkiej Brytanii najlepiej sprzedawaną płytą w historii, najlepsi artyści rockowi na świecie wyszli bez wahania na sceny na Wembley i w Filadelfii. Queen otrzymali propozycję występu od swego keyboardzisty koncertowego Spike'a Edneya, grającego również na puzonie w zespole Boba Geldofa, The Boomtown Rats.

John: W ogóle nie znaleźmy Boba Geldoja. Kiedy ukazał się singel „Do They Know It's Christmas”, działało wiele młodych, popularnych zespołów. Jednak on chciał, aby w koncercie wzięło udział także spore grono starszych, uznanych wykonawców. Naszą pierwszą reakcją było wahanie — co, tylko 20 minut na scenie i bez

1985

próbr dźwięku...! Pamiętam, że właśnie skończyliśmy tournée w Japonii i jedliśmy obiad w hotelu rozważając możliwość wzięcia udziału w Live Aid. Organizatorzy czekali przecież na naszą odpowiedź. W końcu powiedzieliśmy — tak! Nie patrzyliśmy na ręce obsłudze technicznej sceny, ale dziwnym zbiegiem okoliczności całkiem nieźle nam poszło, kiedy już znaleźliśmy się przed tym ogromnym tłumem... Tego dnia byłem dumny, że jestem częścią muzycznego businessu — nie odczuwa się czegoś takiego codziennie! Ale ten dzień był bajeczny, wszyscy zapomnieli o jakimkolwiek współzawodnictwie... Dla nas miało to także duże znaczenie moralne, bo każdy mógł się przekonać jak wielką popularnością cieszymy się w Anglii i co mamy do zaoferowania jako zespół.

Brian: Niewiele brakowało, a zabrakłoby nas w tym przedsięwzięciu. Naszą pierwszą reakcją było bowiem: „O, Boże! Tylko nie to!” Występowaliśmy już na kilku takich zbiorowych imprezach i byliśmy trochę rozczarowani tym, jak działa ten cały business.

Roger: Cała idea Geldofa była wspaniała. Zrobił to z najczystszych pobudek. Nie mogę uwierzyć, że taki dupek jak Jonathan King potrafił oczernić coś, co przyniosło wiele dobra, podczas gdy on sam nie zrobił dla ludzkości nic, poza zaśmieceniem tej planety okropnymi płytami! Jak on śmiał? Jak takie bezużyteczne pasożyty jak on mogą atakować coś tak dobrego? Nie rozumiem.

W sierpniu Freddie pokazał się publicznie z nową towarzyszką, 42-letnią niemiecką aktorką Barbarą Valentin.

Freddie: Wraz z Barbarą stworzyliśmy więź silniejszą niż jakikolwiek mój związek, w ciągu minionych sześciu lat. Mogę z nią rozmawiać i być naprawdę sobą, co zdarza się bardzo rzadko.

Okres wakacyjny najbardziej aktywnie spędził Roger Taylor. Obok kilku innych perkusistów pojawił się w studiach RAK w Londynie podczas rejestracji utworu „Under A Raging Moon”, który firmował Roger Daltrey. Wokalista skomponował go w hołdzie — swemu zmarłemu siedem lat wcześniej przyjacielowi z The Who — Keithowi Moonowi.

Później Taylor nawiązał współpracę z Feargalem Sharkeyem i zagrał na bębnach oraz syntezatorach na

Sierpień

Ukazuje się „Madę In Heaven”, drugi singel z solowego albumu Mercury'ego zatytułowanego „Mr. Bad Guy”.

4 listopada

EM! wydaje kolejny SP. Queen „One Vision”/„Blurred Vision”. Produkcja: Queen/Mack.

67

1985

Grudzień

Na rynku ukazuje się — wydany w ograniczonym nakładzie — box „The Complete Works” Zawiera wszystkie albumy Queen, jakie ukazały się do tej pory (z wyjątkiem „Greatest Hits”) oraz dodatkową płytę „Complete Vision” z piosenkami głównie ze stron B singli, nie opublikowanymi na żadnej dużej płycie. Wszystkie czternaście albumów ponownie zmiksowano cyfrowo i opakowano w białe okładki (reprodukcje oryginalnych okładek zamieszczono w jednej z dwu książeczek towarzyszących wydawnictwu). Wszystko zostało opracowane z wielką troską tak, aby warte było swojej ceny: znalazła się tam nawet mapa świata z zaznaczonymi podbojami Queen!

jego singlu „Loving You”. Nagranie piosenki miało miejsce w londyńskich studiach Eden i Townhall, i dało okazję do ponownego spotkania Rogera z Davidem Richardsem. Obaj byli bowiem jej producentami.

Na tym nie koniec. Panowie Taylor i Richards przenieśli się do Mountain Studios w Montreux, by czuwać nad prawidłowym przebiegiem rejestracji małej płyty Camy Todorow — „Bursting At The Seams”. Roger nie omieszkał przy okazji po raz kolejny wykazać się mistrzowskim opanowaniem gry na perkusji.

W sierpniu na rynku pojawił się drugi solowy singel Freddie'go „Madę In Heaven”, a we wrześniu trzeci

„Living On My Own”. Równocześnie Mercury przekazał inną piosenkę z longplaya „Mr. Bad Guy” - „Foolin' Around” — do wykorzystania w ścieżce dźwiękowej filmu „Teachers” z Nickiem Nolte w roli głównej.

Utwór „One Vision” wydany 4 listopada na 7-calowym krążku był pierwszym w całej karierze Queen przykładem zgodnej współpracy wszystkich czterech członków zespołu przy nagrywaniu singla. Teledysk nakręcony do tej piosenki — jak na Queen bardzo skromny — ukazywał ciężko pracujących w Munich Studio muzyków.

Towarzysząca ukazaniu się „One Vision” notatka prasowa stwierdzała, że inspiracją do napisania tego utworu był Live Aid. W rezultacie pod adresem grupy zaczęły padać oskarżenia, że „odcinają kupony” od tego wydarzenia.

Roger: Byłem całkowicie przybity, gdy zobaczyłem te bzdury w prasie. Jakiś palant popatrzył na to wszystko z zupełnie złej strony, czym ostro mnie zdenerwował. Tak szczerze mówiąc to po prostu wpadłem w szał.

Brian: Często udzielaliśmy się w różnych akcjach charytatywnych, ale akurat „One Vision” nie miał z tym nic wspólnego. Był najzwyczajszym powrotem do naszej normalnej pracy.

7 grudnia efemeryda Artists United Against Apartheid — założona przez Steve'a Van Zandta alias Little Stevena — pojawiła się w radiu oraz w zestawieniach bestsellerów płytowych za sprawą swojego przeboju „Sun City”. Ostra krytyka polityki władz RPA zawarta

68

1985

w jego tekście, nie przeszkodziła Hazelowi Feldmanowi, dyrektorowi ds. rozrywki w Sun City, wyjawiać dziennikarzom tygodnika NME, że nie można wykluczyć ponownego koncertu Queen w tym mieście.

W odpowiedzi, 14 grudnia, w prasie ukazało się następujące oświadczenie: Członkowie zespołu Queen stwierdzają kategorycznie, że w chwili obecnej nie mają żadnych planów dotyczących powrotu do Sun City i pragną podkreślić, że apartheid napawa ich wstrętem i odrazą.

69

1986

Luty

John Deacon nagrywa piosenkę z wokalistą grupy Hot Chocolate, Errolem Brownem.

17 marca

Ukazuje się singel „A Kind of Magic”, „A Dozen Red Roses My Darling”.

1986 — 1988

1986 rok rozpoczął się dla Queen mocnym akordem — singlem „A Kind of Magic”, który szybko dotarł do szczytów list przebojów. Tytułowa piosenka pochodziła ze ścieżki dźwiękowej filmu „Highlander” („Nieśmiertelny”), fabularnego debiutu reżysera Russella Mulcahy'ego, dotychczas znanego raczej od strony produkcji wideo m.in. dla takich wykonawców jak Duran Duran, Elton John i Ultravox.

Utwory Queen już wcześniej kilkakrotnie wykorzystywano w różnych obrazach, takich jak choćby „Strip-tease”, „Revenge of the Nerds”, „Iron Eagle” czy omawiany wcześniej „Flash Gordon”.

Mulcahy: Gdy kręciłem ten film, doszedłem do wniosku, że na całym świecie istnieje tylko jeden zespół, który może napisać do niego muzykę. To oczywiście był Queen. Oni zawsze byli mistrzami w komponowaniu takich majestatycznych, potężnych hymnów, a mojemu filmowi potrzebna była tego typu energia. Poza tym byłem fanem Queen od zawsze i strasznie chciałem z nimi pracować.

Wszystko poszło jak z płatka, a wzajemne porozumienie muzyków i reżysera zaowocowało jeszcze jednym rezultatem, Mulcahy nakręcił teledysk do piosenki „A Kind of Magic”.

Zdjęcia zarejestrowano w Play-house przy Northumberland Avenue, byłym studiu BBC.

70

1986

z którego emitowano niegdyś tak słynne programy jak „The Goons” i „Hancock's Half Hour”.

Mulcahy: Wyszedł nam z tej zabawy fajny obraz, coś co mogło się spodobać i sześćoletniemu pętałowi, i sześćdziesięcioletniemu mężczyźnie, coś co miało wiele z magii i fantazji towarzyszącej starym hollywoodzkim musicalom.

Ta magia i fantazja przepełniła również „Nieśmiertelnego”, w którym główne role zagrali Christopher Lambert i Sean Connery. Sam film był opowieścią o miłości i zemście, a jego akcja rozegrała się na przestrzeni czterech wieków.

Roger: To mocny film, Russell odstawił kawał dobrej roboty.

Na nagranie teledysku do innej piosenki z filmu, zatytułowanej „Princes Of The Universe”, specjalnie z Paryża do Londynu przyleciał sam Christopher Lambert.

25 kwietnia w Great Yarmouth odbył się zjazd Międzynarodowego Fan Clubu Queen.

Pojawiło się na nim ponad 1000 fanów, nawet z tak odległych zakątków jak Australia, czy Ameryka Południowa.

Rzecznik Queen Jim Beach: Planowaliśmy taki zjazd już kilka lat wcześniej, ale jakoś nigdy nie mogliśmy się zebrać i doprowadzić do jego zorganizowania. Wreszcie się udało — i bardzo dobrze.

Pomimo zapowiedzianej na najbliższe miesiące dużej trasy koncertowej członkowie Queen, obok normalnych w takiej sytuacji prób, znaleźli czas na kilka przedsięwzięć poza zespołem.

24 maja ukazał się na rynku singel z tytułowym tematem z musicalu „Time”, w którym zaśpiewał m.in. Freddie Mercury. Freddie użyczył swego głosu jedynie w studio, nie wziął natomiast udziału (podobnie jak inna z gwiazd uczestniczących w nagraniu - Steve Wonder) w premierze scenicznej przedstawienia, wystawionego na West Endzie przez słynną postać lat 60. — Dave'a Clarka.

W tym samym miesiącu na rynku pojawił się pierwszy solowy singel Johna Deacona — „No Turning Back”

— poprzedzający ukazanie się (miesiąc później) albumu „Biggles”, z muzyką do filmu o tym samym tytule. Gwoli ścisłości trzeba dodać, że obie płyty firmował

21 maja

Ukazuje się LP. „A Kind Of Magic”. (W zestawieniach spędza 62 tygodnie, docierając do 1. miejsca). Równocześnie w sprzedaży pojawia się pierwszy solowy singel Johna Deacona — „No Turning Back”. 24 maja

Krótki temat z musicalu Dave'a Clarka — „Time”, w interpretacji Freddie'go, ukazuje się na singlu i dociera do 14. miejsca list przebojów.

W prasie pojawiają się pierwsze wzmianki o romansie Briana i aktorki Anity Dobson.
singel Be

Czerwiec

EMI wypuszcza kolejny

Queen — „Friends Will

Friends”/„Seven Seas 01 Rhye”.

Na listach bestsellerów przebywa on przez 8 tygodni, docierając do 14. miejsca.

Równocześnie na rynku ukazuje się w formie płyty muzyka z filmu „Biggles”. Album, wydany przez firmę MCA, firmuje zespół John Deacon and The Immortals.

7 czerwca

Sztokholm.

11 czerwca

Groenordhalle, Leiden.

14 czerwca
Charletty Stadium, Paryż.
Longplay „A Kind Of Magic”
dociera do 1. miejsca brytyjskich
list najlepiej sprzedawanych
płyt.

17 czerwca
Forest Nationale, Bruksela.

21 czerwca
Mannheim.

26 czerwca
Waldbuhne, Berli

29 czerwca
Monachium.

,

71

1986

Lipiec

W sprzedaży pojawia się pierwsza oficjalna wideokaseta, zawierająca promocyjne teledyski solowych propozycji Freddiego.

Równocześnie ukazuje się, rozszerzona o trzy nagrania, kompaktowa wersja albumu „A Kind Of Magic”.

I lipca

Halfenstadion, Ziirich.

5 lipca

Siane Castle, Dublin. 9 lipca

St. James Park, Newcastle. Koncert sponsorowany przez Harp Lager. Wpływy ze sprzedaży biletów przeznaczono na rzecz fundacji „Save The Children”.

Queen Hyli tak głęboko wzruszeni entuzjazmem publiczności podczas swoich występów, że chcieli po pros powiedzieć: „Dziękuję”, Oddanie księżniczki Anny sprawie „Save The Children” przewyższa głos obowiązku i jest przykładem dla nas wszystkich — komentuje rzecznik Queen Jim Beech.

II lipca

Wembley Stadium, Londyn, Koncert sponsorowany przez Harp Lager.

12 lipca

Wembley Stadium, Londyn. Koncert sponsorowany przez Harp Lager. Występ zosta/e sfilmowany dla potrzeb telewizji na całym świecie przez Tune Tees T.V.

16 lipca

Stadion piłkarski Manchester City, Maine Road, Manchester. Koncert sponsorowany przez Harp Lager.

19 lipca

Kolonia.

zespół John Deacon and The Immortals, a wydał koncert MCA.

W maju rozpoczęła się też sprzedaż longplaya „A Kind Of Magic”, który błyskawicznie trafił na szczyty list bestsellerów.

Początek czerwca zbiegł się z początkiem wspomnianego wcześniej tournée, w przededniu którego firma EM I wypuściła kolejną małą płytę Queen — typowy dla grupy majestatyczny hymn — „Friends Will Be Friends”.

8-tygodniową trasę zespołu rozpoczęły koncerty w Szwecji, Holandii i Francji. Później ekipa przeniosła się do Belgii, Niemiec i Szwajcarii.

Mniej więcej w tym samym czasie znany brytyjski promotor Harvey Goldsmith ogłosił, że Queen na zakończenie tournée wystąpi dla 120-tysięcznej publiczności na koncercie w Knebworth Park w sobotę, 9 sierpnia. Podczas konferencji prasowej w St. James Club w Piccadilly Goldsmith wyjawiał, że zamówienia na dwa koncerty Queen na Wembley (w lipcu) osiągnęły liczbę blisko pół miliona, a bilety na koncert w Newcastle (również w lipcu) sprzedano w ciągu godziny. Kolejka w Newcastle dyla dłuższa niż ogonek po bilety na mecz finałowy, gdy drużyna Newcastle United występowała w finale Pucharu Anglii, powiedział Goldsmith zgromadzonym dziennikarzom. Bilety na koncert w Manchesterze rozeszły się najszybciej w historii imprez w tym mieście. Nigdy z czymś takim nie spotkaliśmy się. Byliśmy oszołomieni, ale nie zaskoczeni, ilością zamówień na koncert na Wembley. Jednak biletowa gorączka w Newcastle i Manchesterze przeszła nasze najśmielsze oczekiwania. Podczas wspomnianych koncertów na Wembley 11 i 12 lipca zespołowi Queen towarzyszyli Status Quo i The Alarm. Oba występy będące częścią Capital Radio's Music Festival, zostały nagrane z przeznaczeniem do późniejszej emisji. Zgromadzona na stadionie publiczność miała okazję po raz pierwszy ujrzeć całkowicie nowy sceniczny show Queen. Długa, 50-metrowa estrada, system nagłaśniający firmy Clare Brothers i największe rusztowanie z reflektorami, jakie kiedykolwiek zbudowano potrafiły zaszokować.

72

1986

Roger: Wystąpiliśmy na olbrzymiej scenie, w największym w historii świetlnym show. Nikt, kto przyszedł nas zobaczyć, nie mógł czuć się rozczarowany. Efekt ostateczny był większy, niż sama wielkość. Przy nim Ben Hur Wglądałby jak Muppety. Ćwiczyliśmy przez cztery tygodnie — najdłużej w całej naszej dotychczasowej karierze. Na Wembley staraliśmy się udowodnić, że dajemy najwspanialszy rockowy show na świecie.

Początkowo Queen miał wystąpić na 80-tysięcznym londyńskim stadionie tylko jeden raz — 12 lipca. Harvey Goldsmith zorganizował sprzedaż biletów wyłącznie drogą pocztową, lecz gdy mimo tego pewnego utrudnienia, rozeszły się błyskawicznie, postanowiono zaaranżować dodatkowy występ, dzień wcześniej.

Harvey Goldsmith: Zostaliśmy dosłownie zasypani zamówieniami. Reakcja przeszła nasze wszelkie oczekiwania. Byłem tym autentycznie podekscytowany. Udowodniło to, że po 15 latach działalności Queen jest bardziej popularny niż kiedykolwiek.

W tym samym miesiącu Freddie wydał w formie kasety wideo swoją pierwszą kolekcję teledysków, na którą złożyły się cztery utwory: „I Was Born To Love You”, „Madę In Heaven”, „Time” i „Living On My Own”. Po zakazie wyświetlania w telewizji tego ostatniego wideoklipu, stał się on natychmiast gratką dla kolekcjonerów. Przedstawiał rozpustny obraz 300 przyjaciół objadających się kawiozem i popijających szampana na przyjęciu z okazji 39. urodzin wokalisty, które odbyło się w Monachium w październiku 1985 roku.

Po występach na Wembley Queen wyruszył na kolejną serię koncertów po Europie, tym razem w Niemczech, Austrii, na Węgrzech, we Francji i w Hiszpanii. Podczas różnych występów tego tournée muzykom towarzyszyły różne gwiazdy brytyjskiego rocka m.in. Level 42, Marillion i Gary Moore.

9 sierpnia zespół zawitał do parku Knebworth w Hertfordshire, by wraz ze specjalnymi gośćmi: grupami Big Country i Status Quo przedstawić się zebranej tam, 150-tysięcznej publiczności. Ten największy w historii występ Queen w Anglii, okazał się zarazem ich ostatnim pokazem... Jego niepowtarzalnej atmosfery nie zakłóciły

21 lipca

Stadthallt, Wiedeń. 21 Hpca

Nepstadion, Budapeszt. 2t lipca Cannes. 31 Maca
Bullring Monumental, Barcelona.

2 aiarpnli

Rayo Voilecano Stadiun

Madryt

4 aiarpnli

Estadio Municipa), Macbella.

• aiarpnli

Knebworth Park. Największy w historii koncert Oueen w Zjednoczonym Królestwie. Oprócz sceny o powierzchni 560 m: Oueen korzystają ze 180 kolumn głośnikowych Clare Brothers S4, 14 kilometrów kabli i 5 generatorów mocy. Składa się to na olbrzymi system nagłaśniający o mocy pół miliona watów. Jego uzupełnienie stanowią specjalne wieże opóźniające dźwięk tak, by dopasować go do rozmiarów obiektu. Nad sceną umieszczono ekran Stairvision o wymiarach 6x9 metrów, którego ogromny ciężar zrównoważono z tyłu wielkim zbiornikiem wody.

73

1986

Wrzesień

Ukazuje się SP. „Who Wants To Live Forever”/„Killer Queen”. (W zestawieniach spędza 5 tygodni, docierając do 24. miejsca).

Listopad

Jedenaście albumów Oueen ukazuje się w wersji CD: „Oueen”, „Queen II”, „Sheer Heart Attack”, „A Night At The Opera”, „A Day At The Races”, „News Of The World”, „Jazz”, „Live Killers”, „The Game”, „Flash” i „Hot Space”,

Grudzień

Rozpoczyna się sprzedaż kolejnej piyty Oueen — „Live Magie”. Album przebywa na listach bestsellerów przez 40 tygodni i dociera do 3. miejsca.

nawet rozruchy wśród tłumu i śmierć jednego z fanów w pobliżu sceny.

Miesiąc po tym gigantycznym show w zestawieniach singlowych pojawiło się kolejne nagranie Queen — „Who Wants To Live Forever”. Równocześnie prasa brukowa zaczęła coraz częściej łączyć nazwisko Briana Maya z aktorką Anitą Dobson, znaną głównie dzięki udziałowi w operze mydlanej „East Enders”.

Listopad okazał się dość kosztownym miesiącem dla fanów Queen posiadających sprzęt CD, gdyż na płytach kompaktowych ukazał się cały katalog dokonań zespołu (z wyjątkiem wydanych wcześniej w systemie cyfrowym albumów „The Works”, „Greatest Hits” i „A Kind Of Magie”).

Bogaty w wydarzenia rok w kalendarzu Queen zakończył się z hukiem w grudniu, gdy kolejny album zespołu zatytułowany „Live Magie” powędrował do setek tysięcy skarpet czekających na świąteczne prezenty.

Ta płytowa kronika pamiętnego „Magie Tour” zawiera piosenki z całego okresu ich kariery, ale pominięcie takich utworów jak „Save Me”, „Somebody To Love”, „It's A Hard Life” oraz piosenek z pierwszego albumu musi wzbudzać spore zdziwienie. Nawet bez singla-pilota sprzedano do świąt Bożego Narodzenia 400 tys. egzemplarzy płyty, co sprawiło, że dotarła ona do 3. miejsca listy bestsellerów.

Po niezwykle intensywnej pracy w 1986 roku, związanej głównie z wyczerpującym tournée, muzycy z Queen postanowili odpocząć i zawiesić na pewnie czas nagrania płytowe i działalność koncertową.

Roger wyjawiał w tym czasie prasie swój nowy pomysł: Queen zaczął przypominać olbrzymią maszynę, a ja zapragnąłem powrócić do początków, kiedy byłem takim zwykłym, skromnym muzykiem rockowym. Biorąc pod uwagę, że jako Queen robimy sobie spore przerwy w

pracy, wpadłem na pomysł by wykorzystać te „dziury” w interesie i założyć — tak na boku — własny zespół. Zdecydowałem się zamieścić ogłoszenie w prasie i przesłuchać młodych muzyków, aby w rezultacie wybrać tych najbardziej mi odpowiadających. Podczas czterech dni przesłuchań w Paramount City (byłym Windmill Theatre) w Londynie, w lipcu 1987

74

1987

roku, przez salę przewinęło się blisko 250 muzyków. Wszystkich z wyjątkiem jednego przyciągnęło tam małe, anonimowe ogłoszenie zamieszczone w „Melody Maker”. Zagrali do odtworzonych z taśmy dwóch piosenek Rogera: „Cowboys And Indians” i „Love Lies Bleeding”.

Tym wspomnianym wyżej, jedynym pewniakiem do zespołu Taylora, był klawiszowiec Spike Edney, który od pewnego czasu wspomagał Queen podczas występów. Pozostałymi w drodze ostrej eliminacji zostali: John Macrae (perkusja), Clayton Moss (gitara prowadząca) i Peter Noone (gitara basowa). Sam boss — Roger — wziął do ręki gitarę rytmiczną i objął miejsce przy mikrofonie.

Roger: Chciałem znów być członkiem faktycznie działającego zespołu i grać muzykę w którą bezgranicznie wierzę, czyli ostrego rock'n'rolla. Albumy solowe, które wydałem wcześniej były od początku do końca wyrazem moich własnych dokonań. Tak samo jest w przypadku The Cross. Gra to, co narodzi się w mojej głowie.

Inną osobą zmierzającą wielkimi krokami po ścieżce kariery solowej był Freddie. Po porzuceniu CBS Records na rzecz wytwórni swojej macierzystej grupy EMI/Parlophone, wydał w marcu singel „The Great Pretender” (z własną wersją starego przeboju The Platters z 1955 r.), który dotarł aż do czwartego miejsca na listach przebojów. Choć pozycja ta była największym sukcesem solowym Mercury'ego i rokowała uzasadnione nadzieje na gorące przyjęcie całego albumu, tak jednak się nie stało. Jedyne bowiem, co można napisać o drugim solowym longplayu Freddiego to to, że się... w ogóle nie ukazał.

Tymczasem The Cross po okresie prób i wzajemnego docierania się zadebiutował — w październiku — singlem „Cowboys And Indians”, wydanym nakładem firmy Virgin. Dotarł on na liście bestsellerów do szczytnego 74. miejsca, co nie zniechęciło jednak muzyków do dalszej, wyteżonej pracy. W grudniu pojawili się pierwszy raz publicznie, tym razem jeszcze za pośrednictwem telewizji — w programie „Meltdown”, zrealizowanym w studiu Thames TV. W ich godzinnym show znalazły się piosenki z mającego się niebawem ukazać

Styczeń

„Live Magic” ukazuje się w wersji kompaktowej

— w miesiąc po swoim winylowym odpowiedniku. Jest I ostatnie tego typu posunięcie w karierze Queen, gdy obie wersje nie ukazują się równocześnie.

Freddiego można usłyszeć na początku — wydanej na singlu

— piosenki Billy'ego Squiera „Love Is The Hero”.

Luty

Ukazuje się wideo-kaseta in Budapest”.

„Live

Marzec

Freddie wydaje w wytwórni EMI/Parlophone singel „The Great Pretender”/„Exercises Free Love”. Cieszy się on duży! powodzeniem, docierając do 4. miejsca i spędzając 9 tygodni w zestawieniach. Towarzyszy mu promocyjny wideoklip.

Lipiec

Roger prowadzi przesłuchania muzyków do swojego nowego zespołu The Cross, w którym zamierza śpiewać i grać na gitarze.

Firma Baktabak wydaje tzw. „picture disc” zawierający wywiad z muzykami Queen.

75

1988

12 września

Do zestawień singlowych wchodzi „Bohemian Rhapsody”/„Ufe With Brian” zespołu Bad News. Po pięcioletnim pobycie na liście dociera do 44. miejsca. Producentem płytki jest Brian.

Październik

Na rynku ukazują się SP.

„Barcelona”/„Exercises In Free

Love”. duet Freddiego

i hiszpańskiej śpiewaczki

operowej Montserrat Caballe.

Spędza 9 tygodni

w zestawieniach, docierając do 8.

miejsca.

Firma Virgin Records wydaje

pierwszy singel The Cross

— „Cowboys And Indians”. Płyta

dociera do 74. miejsca listy

przebojów i spędza na niej tylko

jeden tydzień.

24 października

LP. „Bad News” zespołu Bad

News (produkcja. Brian) wchodzi

na brytyjską listę longplayów,

gdzie spędza jeden tydzień na

69. miejscu.

Telewizja ITV emituje pierwszy

publiczny występ The Cross.

albumu, „Shove It”. Roger bardzo dobrze radził sobie z wokalami i gitarą, co spotkało się z

ogólnym uznaniem. Jednym z prezentowanych utworów okazała się m.in. jego własna

kompozycja — „I'm In Love With My Car” — wykorzystana wcześniej przez Queen na

albumie „A Night At The Opera”.

Cofnijmy się teraz w czasie o kilka miesięcy, by sprawdzić co w tym okresie wydarzyło się na

froncie Queen.

W lutym pojawiła się na rynku wideokaseta „Live In Budapest”. Materiał na niej

zarejestrowany nagrany w obecności 80 tysięcy widzów (największy w historii koncert w

Europie Wschodniej) na Népstadionie w stolicy Węgier, 25 czerwca 1986 roku. Wśród wielu

doskonałych wykonanych powszechnie znanych utworów, znalazła się m.in. węgierska piosenka

ludowa „Tavaski Szel”, która — co było do przewidzenia — rzuciła widzów na kolana.

Podobnie stało się w finale spektaklu, kiedy Mercury wniósł na scenę olbrzymią flagę

brytyjską, na której odwrotnie widniały narodowe barwy węgierskie. Freddie i pozostali

członkowie zespołu byli zachwyceni współudziałem publiczności w widowisku. Las

klaszczących dłoni w „Radio Ga Ga” i ryk tysięcy gardeł śpiewających „Love Of My Life”

zrobiły ogromne wrażenie na muzykach.

Koncert budapeszteński przygotowano nakładem olbrzymich środków technicznych i przy

udziale dużego sztabu ludzi. Scenę, oczywiście w częściach, przywiozło 15 ciężarówek, a

montowało — przez prawie dwa dni — 60 potężnych osiłków. 13 kilometrów kabli i pięć

generatorów mocy umożliwiło ustawienie właściwego poziomu dźwięku i światła. W takiej

sytuacji również i zespół postanowił w jakiś oryginalny sposób podkreślić niezwykłość tego

wydarzenia. Po wylądowaniu w Wiedniu muzycy przesiedli się do wodolotu (którego nieco wcześniej używał m. in. prezydent Gorbaczow) i Dunajem udali się w kierunku Budapesztu. Podobno Mercury obserwując zabytki nad brzegiem rzeki zakrzyknął nagle: A cóż to za cudowna budowla. Kupuję ją! Okazało się, że tak szczególne wrażenie wywarł na Freddie'm ...budynek Parlamentu.

Już w samym Budapeszcie zespół mieszkał w Hotelu

76

1988

Intercontinental, przy czym Mercury zajął specjalny apartament prezydencki, przeznaczony normalnie dla głów państw i rodzin królewskich. Spotkało się to z ostrą reakcją ze strony Rogera Taylora, niezadowolonego z takiego stanu rzeczy.

Laszlo Hegedus, węgierski promotor, organizator większości dużych koncertów w Europie Wschodniej, wspomina: Doskonale pamiętam koncert Queen w Budapeszcie i wszystkie towarzyszące mu „imprezy”, takie jak choćby ekstrawaganckie przyjęcie urodzinowe, które Freddie wystawił w swoim hotelowym apartamencie. Jednak najbardziej utkwił mi w pamięci fakt, który miał miejsce kilka dni wcześniej. Brian May oraz przedstawicielka działu informacji wiedeńskiego oddziału EM I udali się specjalną limuzyną z Wiednia do Budapesztu na konferencję prasową. Po drodze, już na Węgrzech, w szczerym polu, samochód po prostu się zepsuł. May, kobieta z EM I i kierowca podążyli w kierunku najbliższej wsi, aby wśród okolicznej ludności szukać pomocy. W miejscowej knajpie odnaleźli telefon i spokojnie oczekiwali na mój przyjazd ze stolicy. Brian bardzo wyróżniał się swym wyglądem w tym towarzystwie, więc trudno się dziwić, że krzątało się przy nim sporo osób. Kiedy pojawiłem się wraz z awaryjnym samochodem na miejscu, Brian, przedstawicielka EMI, kierowca, praktycznie cała wioska — jednym słowem wszyscy — byli kompletnie pijani. May na dodatek nie zmarnował czasu. Nauczył się pięćdziesięciu najpopularniejszych węgierskich przekleństw. Podobno używa ich do dzisiaj!

W październiku ukazał się w sklepach debiutancki album nowego zespołu heavy metalowego, Bad News. Wyprodukowany przez Briana Maya, dotarł do 69. miejsca zestawień — co można było uznać za spory sukces czwórki tworzących go muzyków, a zarazem aktorów: Rika Mayalla, Ade'a Edmondsona, Nigela Planera i Petera Richardsona. Trzech pierwszych znanych było dość dobrze dzięki rolom w „The Young Ones”.

Brian: Oni nie używali swoich prawdziwych imion i zwracaliśmy się do siebie za pomocą nazwisk. Nie musieli udawać, że są gwiazdoram rocka. Po prostu nimi byli!

11

1988

Luty

Wytwórnia Music & Media wydaje tzw. „picture disc” z wywiadem z muzykami Queen. The Cross koncertują w Zjednoczonym Królestwie, grając praktycznie bez reklamy w małych lokalach. Występują także w Niemczech.

Marzec

W sprzedaży ukazuje się trzeci singel z debiutanckiego albumu The Cross, „Heaven For Everyone”; „Love On A Tightrope (Like An Animal)”.

Miesiąc wcześniej w zestawieniach pojawił się — promujący wspomniany wyżej album — singel, na którym grupa Bad News przedstawiła własną wersję klasyka „Bohemian Rhapsody”. Aby przy okazji udowodnić, że Brian May zna się na żartach, strona B nosiła tytuł w stylu Monty Pythona, „Life With Brian”.

Werdykt Briana: Uważam, że zrobiliśmy wspólnie wspaniały album, ale nie miał on niestety większych szans na odniesienie sukcesu komercyjnego. Przeznaczony był bowiem dla zbyt małego kręgu publiczności. Stanowił bardzo błyskotliwy komentarz dotyczący muzyki rockowej i jej rozwoju w ciągu kilku minionych lat.

Jeszcze w 1986 roku Freddie Mercury, goszcząc w programie telewizji hiszpańskiej zatytułowanym „In-forme Semanal”, wyznał prowadzącemu wywiad, że jedynym powodem jego wizyty w Barcelonie jest chęć spotkania słynnej śpiewaczki Montserrat Caballe. Wiadomość poszła w świat i już w marcu 1987 roku doszło do spotkania obojga sław w Hotelu Ritz w Barcelonie. Freddie pojawił się w asyście managera Queen, Jima Beacha i kompozytora, Mike'a Morana. W trakcie uroczystego obiadu przedstawił dwie operowej piosenki, które napisał specjalnie dla niej. Zaśpiewał je też akompaniując sobie na fortepianie. Zafascynowana Montserrat natychmiast przyjęła propozycję nagrania wspólnego albumu. Popołudnie i wieczór upłynęły tej niezwyklej parze na śpiewaniu w ogrodach hotelowych. Kilka dni później Freddie był specjalnym gościem na występie Caballe w Londynie, w Covent Garden. Jakież było jego zdziwienie, gdy podczas finałowego bisu artystki usłyszał jedną z „podarowanych” przez niego piosenek, „Exercises In Free Love”. Podczas uroczystego obiadu, który Mercury wydał po koncercie na cześć gwiazdy w swoim domu w Kensington, Caballe poprosiła go o napisanie piosenki o jej rodzinnym mieście Barcelonie. Rezultat pracy Freddie'go został nagrany w kwietniu 1987 r., a zaprezentowano go po raz pierwszy w Ku Club w Ibizie, 29 maja 1987 r., z przeznaczeniem do telewizyjnego programu „Ibiza '92”. Singel z utworem „Barcelona” dotarł aż do 8. pozycji na liście przebojów.

78

1988

W styczniu pojawił się na rynku debiutancki album The Cross — „Shove It”. Nagrany w Ibizie, Montserrat i londyńskim studiu Townhouse, prezentował pierwsze rezultaty współpracy Rogera z nowymi muzykami i kilkoma specjalnie zaproszonymi do studia gośćmi. Równocześnie w sposób aż nadto jednoznaczny udowodnił, że Roger nie zamierza choćby w najmniejszym stopniu zrywać swoich związków z Queen. W utworze „Heaven For Everyone” — przeznaczonym pierwotnie dla bliskiej przyjaciółki Taylora, Joan Armatrading — zaśpiewał gościnnie Freddie, w „Love Lies Bleeding”, natomiast, swoją grą na gitarze popisał się Brian.

Kolejne single The Cross — „Shove It” i „Heaven For Everyone” — podobnie jak pierwszy, nie zdobyły szerszego uznania. Tytułowy utwór z longplaya wraz z dwiema innymi piosenkami został ponownie wydany w kwietniu, tym razem na 5-calowej, kompaktowej płycie.

Zespół Taylora wystąpił w telewizyjnym programie „Number 73”, a Roger przy okazji dał wyraz swej sympatii dla tego typu prezentacji. Zawsze lubiłem te wygłupy przed kamerami. Pamiętam jak występowałem z Queen w „Top Of The Pops”. Świetna zabawa, wystarczyło jedynie poruszać ustami. Przy okazji perkusista wyżył się na spółce Stock-Aitken-Waterman: Oni przypominają sprzedawców używanych samochodów, czy kogoś w tym stylu. Są po prostu okropni!

Lutowe tournée The Cross po małych salach Zjednoczonego Królestwa i późniejsze po kilku klubach w Niemczech przeszło bez echa, być może ze względu na brak praktycznie jakiegokolwiek towarzyszącej mu reklamy. Nie zraziło to jednak grupy fanatycznych wielbicieli Queen, którzy podróżowali z zespołem Taylora z koncertu na koncert.

W czerwcu ukazała się na rynku duża płyta Anity Dobson zatytułowana „Talking Of Love”, której producentem był Brian. Tym samym jego związek z tą aktorką i piosenkarką uległ rozszerzeniu z płaszczyzny osobistej, także na muzyczną. May, który zagrał na albumie na gitarze, powiedział jednemu z dziennikarzy: Sądzę, że nagraliśmy longplay łączący w pewnym sensie

Kwiecień

Na kompaktowym singlu ukazują się cztery utwory The Cross: „Shove It” (wydłużona wersja) / „Rough Justice” / „Shove It (Metropolix)” / „Cowboys And Indians”

Maj

EMI (Oddział niemiecki) wydaje 12-calowy maxi-singel Queen z utworami: „Crazy Little Thing Called Love” / „Spread Your Wings (Uve)”.

Amerykański album „Live Ir Concert” pojawia się w sklepach w dziale płyt z importu.

Czerwiec

Cena ośmiu wydanych wcześniej w wersji CD albumów Queen zostaje nieco zredukowana.

Anita Dobson wydaje swój debiutancki album, „Talking Of Love”, którego producentem jest oczywiście Brian.

79

1988

1 października

Freddie Mercury i Montserrat Caballe występują w Barcelonie śpiewając z playbacku piosenką na cześć tego miasta, wydaną na ich debiutanckim singlu. 10 października

W Crush Bar w budynku Royal Opera w Londynie odbywa się przyjęcie z okazji wydania przez firmę Polydor albumu duetu Mercury-Caballe zatytułowanego „Barcelona”. 22 października

Album „Barcelona” wchodzi do zestawień bestsellerów, gdzie pozostanie przez cztery tygodnie, osiągając w pierwszym z nich najwyższą — 25. pozycję. Równocześnie ukazuje się kolejny — wybrany z niego — singel „The Golden Boy” / „The Fallen Priest”. Anita Dobson wydaje SP. „To Know Him Is To Love Him” którego producentem jest Brian Piosenka nie odnosi żadnego sukcesu, mimo specyficznej formy reklamy jaką są pogłos o rozstaniu tej pary pojawiając się w prasie.

Listopad

Na rynku, w formie 3-calowych płyt kompaktowych ukazują się 12 singli Queen.

dwa światy, w których żyjemy. Jest na nim trochę rocka i jest trochę elementów aktorskich.

Większa część publiczności Anity oceniła zapewne materiał zawarty na płycie jako nieco przyciężki. Z kolei różni moi koledzy pomyśleli: „Co on do cholery wyrabia? Zgłupiał na starość i bawi się w jakieś proste melodyjki?” Nie zgadzam się ani z jednym, ani z drugim. Uważam, że całe przedsięwzięcie warte było zachodu.

W październiku prasa brukowa doniosła o zakończeniu związku Briana z Anitą. Jak na ironię, dementując niejako te fałszywe pogłoski, Anita wydała wtedy singla, „To Know Him Is To Love Him” („Znać go to pokochać go”). Wystarczy, jeśli będziecie wiedzieć, że jestem z nim — komentowała. Nie mam zamiaru opowiadać wam o nas. Jesteśmy ze sobą i więcej nie powinno was obchodzić — reszta to nasza sprawa.

Wraz z obniżką cen odtwarzaczy kompaktowych, fani Queen rzucili się na cały dorobek nagrany zespół, a wytwórnia płytowa EMI z radością zmniejszyła obciążenie finansowe z tym związane. W czerwcu wznowiono bowiem w wersji CD osiem albumów Queen: „Sheer Heart Attack”, „Flash”, „Hot Space”, „News Of The World”, „Jazz”, „The Game”, „A Day At The Races”, „A Night At The Opera” i „Live Killers”. Wszystkie otrzymały nowe numery katalogowe i sprzedawane były za połowę normalnej ceny!

Współpraca Freddiego z Montserrat Caballe, hiszpańską divą operową, której początki miały miejsce jesienią poprzedniego roku, osiągnęła swoje apogeum w październiku wraz z wydaniem LP. „Barcelona” i kolejnego singla „The Golden Boy”. Opisany przez wytwórnię płytową w notatce prasowej jako cudowne połączenie mocy muzyki rockowej z operową pasją, album spotkał się z mieszaną reakcją prasy. Publiczność wyniosła go na 25. pozycję w zestawieniach, 19 miejsc poniżej solowego longplaya Freddiego, wydanego przed trzema laty.

8 października odbył się w Barcelonie, na Avinguda De Maria Christina, Koncert Galowy — „La Nit” (Noc) — dla uczczenia rozpoczęcia przygotowań do Igrzysk Olimpijskich w 1992 roku. Wśród wykonawców obok gwiazd — Mercury'ego i Caballe — znaleźli się

80

mi

>/

również Eddy Grant, Jerry Lee Lewis, Spandau Ballet oraz tancerz Rudolf Nureyev.

Po imponującym występie Freddie ubrany w smoking i pani Caballe w eleganckiej toalecie wykonali z playbacku „Barcelonę”, w finale której niebo rozświetliły ognie sztuczne. Prasa światowa nie uzyskała prawa do przeprowadzenia żadnych wywiadów...

Dwa dni później w Crush Bar w gmachu Opery Królewskiej Freddie wyznał: Doprawdy nie wiem, jak zareagują na tę naszą płytę fani Queen. Ciężko jest zaszufładować zawartą na niej muzykę. Znalazły się tu piosenki jakich nigdy wcześniej nie śpiewałem, za to idealnie pasujące do naszych głosów.

W listopadzie, tradycyjnym miesiącu do wydawania albumów typu „Greatest Hits”, ukazały się najbardziej pamiętne muzyczne dokonania Queen. I to w formie rzadko dotąd spotykanym — na trzycalowych kompaktach! Każda płytka schowana była w malutkiej kopercie z reprodukcją okładki oryginalnego singla, co czyniło je jeszcze bardziej atrakcyjnymi. Ukazało się jednocześnie dwanaście takich krążków, co sprawiło, że listopad był najbardziej kosztownym miesiącem dla wiernych fanów Queen od czasu ukazania się „The Complete Works” w 1985 roku. Na każdym z nich oprócz piosenek ze stron A i B winylowej wersji umieszczono jeden dodatkowy utwór.

Tymczasem The Cross ponownie pojawili się na scenie, by zagrać krótki koncert na imprezie świątecznej dla członków fan klubu Queen w londyńskim Hammersmith Palais. Podczas bisów dołączyli do nich Brian i John, by razem z Rogerem i keyboardzistą Mike'm Moranem zagrać kilka standardów bluesowych i klasyk Queen „Fm In Love With My Car”.

W grudniu na trasę wyruszyli komedianci Briana, czyli heavy metalowy Bad News, którzy zadebiutowali koncertem w londyńskim Marquee Club. Ich wersja „Bohemian Rhapsody” rzuciła publiczność na kolana, co zresztą było do przewidzenia.

W tym kolejnym roku działalności zespołu wydarzyły się jeszcze dwa godne odnotowania fakty. Elaine Paige nagrała album, na którym znalazły się wyłącznie kompozycje Queen, a brytyjscy studenci wybrali utwór „Bohemian Rhapsody” swoją ulubioną piosenką wszechczasów.

16 — 17 grudnia

Bad News wykonują swoją wersję „Bohemian Rhapsody” i inne parodie utworów rockowych w londyńskim Marquee Club.

Brian i John dołączają do The Cross, by wspólnie zagrać na scenie londyńskiego Hammersmith Palais.

1989

1989 — 1991

Styczeń

Freddie i Montserrat Caballe wydają trzeci wspólny singel, „How Can I Go On”, który wchodzi do zestawień na 95. miejsce i spędza w nich zaledwie tydzień.

Luty

Firma Channel 5 wydaje kasetę wideo z trzema utworami w wykonaniu Mercury'ego i Caballe.

Kwiecień

Materiał z mającego się niebawem ukazać albumu Queen, „The Miracle”, zostaje po raz pierwszy wykonany na Zjeździe Fanów zespołu. W tym samym miesiącu na rynku ukazuje

się album Black Sabbath — „Headless Cross” — na którym gościnnie, w utworze „When Death Calls”, zagrał Brian.

Rok 1989 rozpoczął się dla fanów Queen niezwykle sympatycznie: nowym albumem — pierwszym nagraniem studyjnym od trzech lat — planowanym do wydania wiosną. Zaprezentowany po raz pierwszy na Zjeździe Fanów Queen spotkał się z powszechnym entuzjazmem, który ostudziło nieco pismenne oświadczenie Freddiego, że nie zamierza wyjechać na tournée po jego ukazaniu się na rynku. Pragnę zmienić ten cykl: album, światowa trasa, album, światowa trasa — powiedział. Być może wyjedziemy w trasę, ale jeśli nawet — stanie się tak z zupełnie innych powodów. Mam już trochę dość tych gigantycznych świateł i efektów na scenie. Uważam, że 42-letni mężczyzna nie powinien się miotać po scenie w obcisłych trykotach.

Pomimo tych posepnych zapowiedzi Freddie nie próżnował i po skontaktowaniu się z producentem i inżynierem Davem Richardsem wyjechał do należących do Queen Mountain Studios w Montreux, by rozpocząć pracę nad swym własnym utworem, „Deli-lah”, przeznaczonym na NASTĘPNY album. Równocześnie, już na zakończenie przygody z Montserrat Caballe pojawił się w sprzedaży trzeci singel duetu „How Can I Go On”.

82

1989

7 maja na doskonałej, trzeciej pozycji list przebojów zadebiutowała piosenka — „I Want It AU” — promocyjne nagranie mającego się niebawem ukazać albumu Queen. Było to zarazem najwyższe miejsce debiutu singla grupy, który tym samym pobił „Radio-Ga-Ga” (czwarte miejsce w 1984 roku). Nawiasem mówiąc, „Bohemian Rhapsody” weszła swego czasu do zestawień na... 47. miejsce!

Teledysk do „I Want...” wyreżyserowany przez Davida Malleta, bardzo odbiegał od innych propozycji Queen na tym polu. Zawierał po prostu bezpośrednie przedstawienie wykonania utworu, oddalone o wiele lat świetlnych od „Rhapsody”. Asystent Queen, Jim Beach, opisał go jako: Prosty i bezpośredni, pokazujący zespół w tym, co robi najlepiej. Beach wyjawiał również: Mnóstwo wideoklipów, które przyjmowano w Anglii owacyjnie, nie podobało się w Stanach. Nie potrafili tam na przykład dostrzec humoru w przedstawieniu muzyków w kobiecym przebraniu, jak to miało miejsce w „I Want To Break Free”.

„The Miracle”, pierwszy studyjny LP zespołu od trzech lat, trafił do sklepów w maju. Począwszy od okładki — dziwnego zdjęcia, w którym nałożono wiele klasek, by przedstawić czterech członków Queen jako jedną osobę — a skończywszy na przeróżnych promocyjnych sztuczkach (część nakładu pojawiła się w formie boxu z CD, krótką biografią zespołu, notatkami prasowymi i zdjęciem) — był to niewątpliwie zdumiewający album pod każdym względem.

Nawiedzeni wielbiciele Queen mogli zadzwonić pod numer 0898, by usłyszeć, jak Brian May opowiada o nowym albumie i gra kilka utworów! Niewielu trzeba było specjalnie przekonywać, by sięgnęli do kieszeni i kupili tak długo oczekiwany szesnasty longplay. Dwa tygodnie później płyta weszła do zestawień — jak łatwo zgadnąć — od razu na pierwsze miejsce.

Brian May: Chcieliśmy nagrać prawdziwie demokratyczny album i każdy z nas zaangażował się w proces pisania utworów. Stworzyliśmy poczucie prawdziwej jedności, bez żadnych egoistycznych ciągotek.. To jeden z powodów, które sprawiły, że „The Miracle” okazał się dużo lepszym albumem, niż na przykład „A Kind Of Magic”.

2 maja

W sprzedaży pojawia się pierwszy singel z nowego albumu Queen, „I Want It All”/„Hang On In There”. 13 maja wchodzi na trzecie miejsce zestawień i utrzymuje się tam przez siedem tygodni. 22 maja

Ukazuje się „The Miracle”, pierwszy studyjny longplay Queen od trzech lat (3 czerwca wchodzi na pierwsze miejsce zestawień). Na liście przebojów utrzymuje się przez 27 tygodni.

29 maja
BBC Radio One nadaje specjalny program poświęcony Queen.

1 lipca

Na listę przebojów wchodzi singel „Breakthru”/„Stealin”. W następnym tygodniu osiąga 7. miejsce — najwyższe podczas swojego 7-tygodniowego pobytu w zestawieniach.

Sierpień

Ukazuje się kolejny SP. „The Invisible Man”/„Hijack My Heart”. W zestawieniach pozostaje przez 6 tygodni, docierając do 12. miejsca. Firma Picture Music International wydaje wideokasetę „Rare Live”. Notatka prasowa opisuje ją jako: Rarytasy koncertowe Queen z różnych okresów działalności. Zaprezentowana tam została m.in. pierwsza w historii grupy rejestracja wideo (obraz nakręcony w 1973 r. w studiu podczas prób), przedstawiono każdy etap ich kariery, z wieloma pierwotnymi wykonaniami utworów i piosenkami rzadko granymi przez zespół.

83

1989

21 października

Singel „Scandal”/„My Life Has Been Saved” wchodzi do zestawień na 26. miejsce, lecz osiąga tylko jedno miejsce wyżej podczas 4-tygodniowego pobytu na liście.

9 listopada

SP. „The Miracle”/„Stone Cold Crazy” wchodzi na 21. miejsce zestawień singlowych, wypadając z listy po 3 tygodniach. Wytwórnia Baktabak wydaje płytę kompaktową z nie autoryzowanym wywiadem z zespołem.

Projektant Richard Gray skorzystał z techniki komputerowej, by ułożyć „głowę” na okładce, jak również zarysy oczu i nosów na jej drugiej stronie. Głowy, nosy i oczy pojawiły się również na plakatach w sklepach, obiecujących na dwa tygodnie przed ukazaniem się albumu: „The Miracle” grupy Queen przybędzie 22 maja. Tony Wadsworth, człowiek z EMI bezpośrednio odpowiedzialny za kampanię marketingową komentował: Album Queen „Greatest Hits” był jedną z najlepiej sprzedających się płyt w historii. Nowy album brzmi jak kolejny z serii „Greatest Hits”, z tym że żaden z utworów nie jest przebojem — jeszcze nie! BBC Radio One wyemitowało specjalną audycję o zespole, a ITV przedstawiła dwa programy poświęcone grupie, Oba osiągalne są już na kasetach wideo zatytułowanych: „Queen: The Magic Years” (fragment liczącej teraz trzy części antologii) i „Live In Budapest”.

The Cross

84

1989

885

Freddie Mercury i Montserrat Caballe

W lipcu Roger Taylor, najbardziej obok Mercury'ego skłonny do rozmaitych ekstrawagancji, urządził przyjęcie urodzinowe godne gwiazdy rocka. Towarzyszące mu pokazy ogni sztucznych i efektów laserowych nad jego domem w Surrey zostały przez niektórych mieszkańców okolicy wzięte za UFO! Zostali oni zaniepokojeni do tego stopnia, iż zaalarmowali Brytyjskie Ministerstwo Obrony! W ten oto sposób Taylor trafił na czołówki wszystkich gazet...

W sierpniu pojawiła się w sprzedaży prawdziwa gratka dla kolekcjonerów. Kolejna kasetka wideo — „Rare Live” — zawierająca 20 utworów, od pierwszego występu Queen utrwalonego na taśmie (w 1973 roku w sali prób), przez każdy etap ich kariery i związane z

nim pierwsze wykonania utworów, wśród których znalazło się wiele rzadko wykonywanych piosenek.

Nieco wcześniej Brian May pojawił się w studio wraz członkami grupy Black Sabbath, by zagrać gościnnie olo gitarowe w kompozycji „When Death Calls” albumu „Headless Cross”. Lubię to robić, mimo że nie jestem muzykiem sesyjnym... Queen jest i pozostanie najważniejszą rzeczą w moim życiu.

W odpowiedzi na pojawiające się pogłoski, że pracuje nad projektem solowym, stwierdził: Miotam się pomiędzy czystym heavy metalem, dziwnymi akustycznymi piosenkami i Bóg jeden wie czym jeszcze. Ten album nie ma na razie żadnego kierunku i myślę, że ten właśnie problem muszę rozwiązać. To solowe przedsięwzięcie ma głównie na celu przelanie materiału, który mam w głowie na taśmę. W tzw. międzyczasie kilka pomysłów przeznaczonych na moją płytę wylądowało już na albumie Queen. I bardzo dobrze! Uważam, że najlepsze pomysły powinny wędrować pod adresem zespołu, bo jest to nadal najlepszy środek wyrazu, jaki mogę znaleźć.

1989

Grudzień

Brian występuje z Jerrym Lee Lewisem podczas jego koncertu w londyńskim Hammersmith Odeon. 16 grudnia

„Queen At The Beeb”, składanka ośmiu utworów nagranych dla radia w 1973 roku spędza 1 tydzień w zestawieniach na 67. miejscu. Picture Music International wydaje kasetę wideo z czterema teledyskami Queen: „The Miracle”, „Breakthru”, „The Invisible Man” i „Scandal”. Członkowie zespołu pracują nad pomysłami do nowego albumu w Mountain Studios w Szwajcarii.

May, który zwerbował do pomocy przy kompletowaniu swojego albumu wokalistę Manfred Mann's Earth Band, Chrisa Thompsona, zaangażował się równocześnie w nagrania z byłym gitarzystą Genesis, Steve'em Hackettem. Steve jest moim przyjacielem i w połowie pracy nad swoim albumem stwierdził, że brakuje mu pomysłów. Zagrał mi część materiału, a to zainspirowało mnie do stworzenia kilku fajnych rzeczy.

Pod koniec roku Brian, jako jeden ze specjalnie zaproszonych gości, wystąpił na londyńskim koncercie weterana rock'n'rolla Jerry'ego Lee Lewisa, grając w utworze „High School Confidential”.

W tym czasie po raz pierwszy pojawiły się pogłoski o złym stanie zdrowia Freddiego. Roger: Co? Głupie plotki! Na nowym albumie Freddie jest zdrow jak zawsze. Kilka dni temu byliśmy na imprezie u Briana i Freddie nie robił wrażenia umierającego. Owszem słyszeliśmy o tych pogłoskach, ale to wszystko jest śmieszne.

Jednak prawdą jest fakt, że rok wcześniej zmarł na AIDS bliski przyjaciel Mercury'ego Nikołaj Griszanowicz, a 4 lata wcześniej inny — agent turystyczny Tony Bastin.

Freddie po raz kolejny poddał się testowi na wykrycie wirusa HIV i... po raz kolejny dał on wynik negatywny. Energia wokalisty emanująca szczególnie z teledysku „Breakthru” zdawała się zaprzeczać doniesieniom prasy brukowej...

Tymczasem w różnych odstępach czasu na rynku ukazały się jeszcze cztery single z nowego albumu, każdy z mniejszym impetem niż pierwszy. „Breakthru” dotarł do 7. miejsca, „The Invisible Man” — do 12., „Scandal” — do 25., a utwór tytułowy — do 21.

Największym wydarzeniem 1989 roku — dla najwierniejszych fanów Queen — było wydanie w grudniu długo oczekiwanej płyty „Queen At The Beeb”. Na albumie tym znalazły się cztery utwory nagrane przez zespół dla programu BBC Radio One, „Sounds Of The Seventies”, 5 lutego 1973 roku (kiedy nie podpisał on jeszcze kontraktu z żadną wytwórnią) i podobna sesja z 3 grudnia tego samego roku. Producentem obu sesji był Bernie Andrews.

Wszystkie utwory, z wyjątkiem „Ogre Battle”, przedstawione zostały w swych pierwotnych wersjach, zanim jeszcze — po przeróbkach — trafiły na pierwszy album.

88

1989

Album pozbawiony jakiegokolwiek reklamy przepadł w gorączkowym okresie przedświątecznym i spędził zaledwie jeden tydzień w zestawieniach na 67. miejscu. Z dała od fanów i krytyków członkowie zespołu spotkali się w swoim szwajcarskim studiu, żeby nagrać następny album. Do świąt Bożego Narodzenia wszyscy czterej dotarli do Mountain Studios, kipiąc wprost od pomysłów. Rzucili się na robotę jak konie na siano - powiedział Dave Richards. Weszli do sali, gdzie ich nagrywałem i zaczęli się nawzajem poganiać.

1990

18 lutego

Queen otrzymują nagrodę za zasługi dla rozwoju muzyki brytyjskiej podczas dorocznej ceremonii wręczania „BRITS Awards”.

Marzec

Zespół Rogera Taylora, The Cross, wydaje swój drugi album, „Mad, Bad And Dangerous To Know”. Płyta nie wchodzi do zestawień bestsellerów.

Jeśli forma Queen w 1989 roku mogła stanowić pewnego rodzaju wzór dla innych grup rockowych, wyglądało na to, że rok 1990 będzie następnym „spokojnym i powolnym” w karierze zespołu. Jednak wszyscy czterej członkowie Queen pojawili się razem już w lutym, by odebrać specjalną nagrodę Brytyjskiego Przemysłu Fonograficznego przyznaną im za zasługi dla rozwoju brytyjskiej muzyki pop. Doroczna ceremonia „Brits Awards” odbyła się 18 lutego. Występ Queen w telewizyjnym show, którego gospodarzem był Jonathan King, wywołał wielki aplauz, ale zły wygląd Freddiego zrodził kolejne plotki o stanie jego zdrowia. Pół-etatowy zespół Rogera, The Cross, po krótkim flircie z Virgin, związał się z wytwórnią Queen - EMI/Parlophone. Jego drugi album, „Mad, Bad And Dangerous To Know” ukazał się w marcu, a singel „Power To Love” — w kwietniu. Virgin wykorzystując kampanię reklamową nowej płyty wydała ponownie pierwszy album The Cross, „Shove It”, sprzedając go za pół ceny.

90

1990

Latem Brian zainstalował w swoim domu nowe, 16-ścieżkowe studio. Już od dawna groziłem, że to zrobię, bo miałem bardzo prymitywny sprzęt... Dobrze mi się pracuje bez zbyt skomplikowanych urządzeń. Nie cierpię dużej ilości guziczków!

W listopadzie ciesząca się bardzo złą sławą gazeta „The Sun” wydrukowała sensacyjną wiadomość: Freddie jest poważnie chory!, stwierdzając przy okazji, że Mercury stał się prawdziwym odludkiem i prawie nie opuszcza swojego domu w Kensington. Częściowym usprawiedliwieniem mogła być dla nich pełna współczucia wypowiedź Briana: Freddie czuje się dobrze i z pewnością nie jest chory na AIDS, ale ten dziki, rockowy styl życia w końcu go pokonał. Nie chce kręcić żadnych wideoklipów do następnego albumu. I woli również nie wyjeżdżać w trasę. Potrzebuje odpoczynku.

Pod koniec miesiąca w „The Sun” ukazało się zdjęcie wokalisty wychodzącego z gabinetu doktora F.Gordona Atkinsona na Harley Street. Wyglądał na przygnębionego ;' wychudzonego. Rzecznik zespołu oświadczył: Pracował ciężko przez cztery miesiące nad nowym albumem. Jest po prostu wyczerpany.

Nie można tego było powiedzieć o Brianie, który zagrał (dwa razy!) z Black Sabbath w Hammersmith Odeon w Londynie podczas wykonywanych na bis utworów: „Paranoid” i „Heaven And Heli”.

Na tym samym przedmieściu Londynu dwa miesiące później w Riverside Studios odbyła się premiera „Makbeta”, wystawionego przez Red And Gold Theatre Company. Muzykę do tego

przedstawienia skomponował May i był to pierwszy „owoc” jego nowego studia. Zdają sobie doskonale sprawę, że muzyka potrafi nieźle zirytować jeśli nie jest wykonana na odpowiednim poziomie. Mnóstwo ludzi może sądzić, że rock nie pasuje do Szekspira. Ale przecież Will Szekspir zawsze dążył do bezpośredniego kontaktu ze swą publicznością — podobnie jak zespół Queen.

Pod koniec listopada nieznanemu amerykańskiemu białemu wykonawcy muzyki rap, Vanilla Ice (prawdziwe nazwisko Robbie Van Winkle) wszedł na szczyty brytyjskiej listy przebojów z piosenką „Ice Ice Baby”. Utwór ten został oparty na niezbyt subtelnie skradzionym riffie Kwiecień

:in9e

The Cross wydają swój drugi album z dwoma utworami tytułowymi: „Power To the People”.

W tym czasie w brytyjskiej liście przebojów pojawił się singel z albumu The Cross, który tym razem jest w niższej cenie Czerwiec

dawany

wydaje

Wydawnictwo Baktal*

box zatytułowany „

Interview Collection”

z 7-calowymi singlami

zawierającymi wywiady

z członkami Queen

8 i 9 września w klubie sabbat

Brian dołącza do BIC

podczas ich koncertu

w londyńskim Hamro

Odeon.

Message?

Na rynku ukazuje się oficjalny

From The Palace tzw. „picture disc” z zespołem.

wyw

ade

rr

13 listopada oficjalnie

„The Sun” drukuje: esj oświadczenie: Freddie poważnie chory! 19 listopada

dzieła Thelma

Premiera „Makbeta” w kompanii Red And Gold w Riverside Studio*

nr

zykę

do

w Hammersmith. Muzyka

tego przedstawienia Brian.

*

1990

25 listopada

Na pierwsze miejsce brytyjskiej listy przebojów wchodzi singel z utworem „Ice Ice Baby” (rapowego artysty o pseudonimie Vanilla Ice), opartym na riffie „Under Pressure” Queen.

Grudzień

W sprzedaży ukazuje się kasetę wideo „Queen At Wembley”. The Cross występują na zjeździe fanów Queen w londyńskim Astoria Theatre. Po raz pierwszy wykonują trzy utwory z przygotowywanego do wydania, kolejnego albumu.

z „Under Pressure” i szybko uplasował się na szczycie zestawień w Stanach Zjednoczonych. Brian May: Pomyślałem, że może i jest to interesujące, ale nikt tego nie kupi, bo to prawdziwe dziadostwo. Wygląda na to, że byłem w błędzie... nigdy nie chcieliśmy wdawać się w procesy sądowe z innymi artystami — to nic przyjemnego.

W grudniu na dorocznym zjeździe fanów Queen w londyńskim Astoria Theatre wystąpił zespół The Cross. W tym samym miesiącu ukazała się również „nowa” kasetę wideo — „Queen At Wembley” — 80--minutowe nagranie z koncertów w lipcu 1986 roku.

Wyreżyserowana przez Gavina Taylora ukazuje na przyspieszonych zdjęciach wznoszenie olbrzymiej sceny i chociaż nie może zastąpić występu na żywo, jest dziełem naprawdę godnym uwagi.

Nowy rok rozpoczął się bardzo obiecująco, gdyż pierwszy singel Queen od 13 miesięcy, „Innuendo”, powędrował wprost na pierwsze miejsce brytyjskiej listy przebojów. Była to ich pierwsza płytka debiutująca na tej pozycji i 24. z kolei, której udziałem stało się miejsce w zestawieniach. Równocześnie, biorąc pod uwagę, że tytułowa piosenka trwa aż sześć i pół minuty, okazała się najdłuższym singlem Nr 1 od czasu „Bohemian Rhapsody”.

Utwór powitano owacją na stojąco na grudniowym Zjeździe Fanów zespołu. Jacky Gunn, sekretarka Fan Clubu: Kiedy grali tę piosenkę, można było usłyszeć spadającą szpilkę... po zakończeniu zapadła przeraźliwa cisza, a potem rozległ się ogłuszający aplauz.

Brian o „Innuendo”: Był to jeden z pierwszych utworów, które nagraliśmy, bardzo nietypowy jeśli traktować go w kategoriach przeboju. Mogliśmy dzięki niemu wszystko wygrać, albo wszystko stracić.

92

1991

W Nowy Rok Freddie i Roger przy wspólnym obiedzie postanowili, że zespół powinien wrócić do studia, by wykorzystać ten tak cenny twórczy okres. A skoro już mowa o tworzeniu nowego, w lutym Roger i jego przyjaciółka, modelka Debbie Leng (znana ze swego udziału w telewizyjnej reklamie czekolady) świętowali narodziny syna, Rufusa Tigera.

W tym samym miesiącu ukazał się, długo oczekiwany album „Innuendo” i — jak nietrudno się domyślić - z miejsca dotarł na szczyt listy przebojów (gdzie pozostawał przez dwa tygodnie, zanim nie zdetronizowała go Oleta Adams). Recenzje, jak zwykle zresztą, prezentowały dość szeroką gamę odczuć: od pełnych zachwyty (w magazynie „Q”) po śmieszne, wśród których rej wodził dopieki Tony Parsons, określając album na łamach „Daily Telegraph” jako skrzyżowanie Led Zeppelin z Kennethem Williamsem.

„Innuendo” był pierwszym albumem Queen, który ukazał się (tylko w Ameryce) nakładem wytwórni Hollywood Records, będącej oddziałem Walt Disney Productions. Wytwórnia zapłaciła za prawa do amerykańskich płyt zespołu 10 milionów dolarów.

Pod koniec miesiąca Queen pojechali do studia w Montreux, by nagrać materiał na następny album...

Związki Briana z Black Sabbath wydały w marcu niezwykły owoc, kiedy to ukazał się „The Stork”, hymn akcji charytatywnej Comic Relief. Odśpiewany przez duet komików Hale i Pace, powędrował na pierwsze miejsce listy przebojów. Brian zagrał na gitarze prowadzącej, pianinie oraz zajął się produkcją całości. Wśród muzyków towarzyszących znaleźli się również giganci z Sabbath: Tony Iommi i Cozy Powell.

W teledysku towarzyszącym marcowemu singlowi Queen „I’m Going Slightly Mad” wystąpiło stado oswojonych pingwinów. Wideoklip nakręcono w studiach w Wembley za sumę 200 tysięcy funtów. Jak zwykle, „The Sun” przycisnął do muru opiekuna ptaków, by

wydobyć z niego „zeznania” na temat dyspozycji Fred-diego. Freddie nie wygląda najlepiej — stwierdził zapytany. Innego zdania był rzecznik prasowy Queen: Mercury czuje się dobrze. Cieszył się niezmiernie z nagrania tego teledysku i był w dobrej formie.

26 stycznia

SP. „Innuendo”/„Bijou” wchodzi na pierwsze miejsca brytyjskich zestawień singlowych i pozostaje na liście 6 tygodni.

2 lutego

Kompilacja „Greatest Hits” ponownie wchodzi do zestawie[^] wśród gorączkowego oczekiwania na nową płytę spowodowanego sukcesem singla. 4 lutego

Na rynku wreszcie ukazuje się album „Innuendo”, wchodząc p0 zaledwie 12 dniach na pierwsze miejsce zestawień. Queen powracają do swego studia w Montreux, by nagrać więcej nowego materiału. Roger zostaje ojcem (syn

Rufus Tiger).

4 marca

Kolejny singel z albumu „Innuendo”, „I'm Going Slightly Mad”/„The Hitman”, wchodzi na listy przebojów, gdzie spędza

5 tygodni, docierając do 22. miejsca,

23 marca

„The Stonk”, piosenka

w wykonaniu znanego duetu

komików — Hale i Pace

— wyprodukowana przez Briana

wchodzi na 1. miejsce zestawisz

singlowych.

93

1991

5 maja

„The Sunday Mirror” drukuje „rewelacje” o kradzieży prywatnej taśmy wideo z domu

Rogera. 13 maja

Singel „Headlong”/„Mad The Swine” wchodzi do zestawień, docierając w następnym tygodniu do 14. miejsca.

Sierpień

Na rynku niemieckim ukazuje i trzeci album zespołu The Cro zatytułowany „Blue Rock”.

Wrzesień

Na rynku ukazuje się kolejny singel z albumu „Innuendo” Mowa o „The Show Must Go On / „Keep Yourself Alive”.

Październik

W sklepach muzycznych pojawia się album składankowy „Greatest Hits II” oraz kasetka wideo „Greatest Flix II” 15 — 19 października W Sewilli, w Hiszpanii, ma miejsce cykl koncertów:

„Blues Night”, „Jazz Night”, „Classical Night” i „Rock Night”, z udziałem wybitnych gitarzystów. W tym ostatnim wystąpił m.in. Brian May.

„Headlong”, ulubiony utwór wielbicieli charakterystycznego stylu gry Briana, wydany na singlu w maju, zwojował nieco więcej niż poprzednik bo dotarł do 14. miejsca, o osiem oczek wyżej niż „I'm Going...”.

Brian o pisaniu „Headlong”: Spędziłem w studiu kilka dni, by wyrzucić z siebie coś ciekawego... Wyszły z tego dwa utwory: „Headlong” i „I Cant Live With You”... spodobały się chłopakom.

Również w maju w czołówkach gazet pojawiły się doniesienia o miłosnych perypetiach

Rogera, gdy nieznanemu muzyk Douglas Lean próbował sprzedać magazynowi „Sunday Mirror”

— bez rezultatu zresztą — prywatne i przypuszczalnie dość nieprzyzwoite taśmy przedstawiające Taylora i jego przyjaciółkę. Taśmy te najprawdopodobniej skradziono z ich domu w Kensington, w zachodniej części Londynu.

Brian o Queen A.D. 1991: Wygląda na to, że zespół jest najbardziej trwałą rodziną, jaką mamy, chociaż ciężko czasami pojąć, jak mogliśmy wytrzymać z sobą przez cały ten czas. Roger jest najbardziej przesadny w ekstrawagancji i rockowym stylu życia. Freddie to tajemnica, nikt nigdy nie wie, co mu chodzi po głowie. John — niby taki typowy spokojny basista... ale najlepiej z nas radzi sobie w interesach, studiuje notowania giełdowe i rozumie, o co chodzi w umowach. A ja — pozostali powiedzą chyba, że jestem najbardziej upartym członkiem zespołu...!

W sierpniu na rynku niemieckim pojawił się singel grupy The Cross „New Dark Ages”/„Ain't Nothin' Down”. Firma Parlophone zdecydowała się odłożyć wydanie płyty w Wielkiej Brytanii na koniec roku.

Podobny los spotkał trzeci album zespołu Taylora, zatytułowany „Blue Rock”, który dostępny był w tym czasie tylko w sklepach w Niemczech.

Zestaw nagrań na kolejnym singlu Queen, którego sprzedaż rozpoczęła się we wrześniu, skłaniał do refleksji. Finałowe nagranie z albumu „Innuendo”, „The Show Must Go On” i pierwszy przebój kwartetu, „Keep Yourself Alive” — ta para budziła uzasadnione podejrzenia, że wraz z tym singlem historia Queen kończy się. Nie wszyscy fani w pełni jednak zdawali sobie sprawę dlaczego...

94

199/

Na 12-calowej wersji krążka dodatkowym „utworem” okazał się kolaż słów i fragmentów zdań wypowiedzianych przez członków zespołu i spreparowanych przez inżynierów Rudiego Dolezala i Hannesa Ros-sachera.

W październiku, z okazji XX rocznicy istnienia grupy, koncertem EM I wypuścił na rynek składankowy album „Greatest Hits II”, a firma Picture Music International towarzyszącą mu kasetę wideo „Greatest Flix H”, z teledyskami z lat 1981 — 1991. Obie pozycje błyskawicznie dotarły na szczyty list sprzedaży.

Nieco później w sklepach pojawił się „Box Of Flix”, zestaw dwóch kaset — „Queen Greatest Flix” i „Greatest Flix II” — uzupełniony o bogato ilustrowaną książeczkę. Dodatkowo, aby jeszcze bardziej zachęcić fanów grupy do wydania pieniędzy, „Queen Greatest Flix” rozszerzono o cztery nagrania. Są to: „Keep Yourself Alive” (oryginalny teledysk z pierwotną — różniącą się od późniejszej tekstem — wersją piosenki), „Liar” (nakręcony podczas drugiej sesji filmowej Queen w 1973r.) „Killer Queen” (zarejestrowany w 1974 r. podczas występu w telewizyjnym programie „Top Of The Pops”) i — niezbyt pasujący do pozostałych — „Now I'm Here” (fragment koncertu w londyńskim Rainbow w 1974 r.)

W tym samym miesiącu Brian May wziął udział w zjeździe słynnych gitarzystów w Sewilli, w Hiszpanii. Podczas koncertu nazwanego „Rock Night Event” przedstawił publiczności solową kompozycję „Driven By You”, którą nagrał na zamówienie samochodowej firmy Ford, z przeznaczeniem do jednej z jej reklamówek. Koncert był rejestrowany, a jego fragmenty znalazły się później w grudniowym programie „Top Of The Pops”.

Pod koniec lata w Dublinie zmarł na AIDS przyjaciel i wcześniejszy manager Mercury'ego, Paul Prenter.

Od tej chwili Freddie bardzo rzadko opuszczał swoją posiadłość w Kensington. Stan jego zdrowia pogarszał się z dnia na dzień, a skrzętnie ukrywana wiadomość o chorobie powoli stawała się tajemnicą poliszynela. Mercury zamienił swój 28-pokojowy dom w prywatną klinikę. Wynajęte pielęgniarki miały za zadanie czuwać nad nim przez całą dobę. W sypialni zainstalowano

23 — 24 listopada Podczas tego weekendu miesiące spekulacji dotyczących1 stanu zdrowia Freddiego Mercury'ego znajdują swój dramatyczny i tragiczny finał. W sobotę, 23 listopada, Freddie? oznajmia Press Association to, co od miesięcy sugerowała prasa brukowa: śledząc ogromną ilość pogłosek pojawiających się w prasie w ciągu ostatnich dwóch tygodni, pragnę potwierdzić, że badania na obecność w moim organizmie wirusa HIV dają wynik pozytywny i jestem chory na AIDS. Uważałem za słuszne utrzymywanie tej informacji do tej pory w tajemnicy, by ochronić prywatność bliskich mi osób. Jednak nadszedł teraz czas, by moi przyjaciele i lani poznali prawdę i mam nadzieję, że wszyscy połączą się ze mną, moimi lekarzami i wszystkimi ludźmi na świecie w walce z tą straszliwą chorobą. Po upływie 24 godzin, Freddie umiera na zapalenie płuc, którego nie jest w stanie zwalczyć jego osłabiony system1 immunologiczny.

Freddie odszedł na zawsze w swym domu przy Logan Place-w londyńskiej dzielnicy Kensington. Przed domem, w którym przez cały dzień panował ogromny ruch, zgromadzili się fani. Wśród ostatnich odwiedzających byli rodzice Freddiego, Borni i Jer Bulsara, siostra Kashmira oraz jego przyjaciółka Mary Austin.

95

1991

25 listopada

Na rynku pojawia się singel Briana Maya „Driven By You” ' „Just One Life”.

27 listopada

Pogrzeb Freddiego Mercury'ego w The Crematorium przy Harrow Road w Londynie.

Grudzień

Firma EMI wydaje singel z tzw. podwójną stroną A: „Bohemian Rhapsody”/ „These Are Days Of Our Lives”.

specjalny namiot tlenowy, który przynosił mu ulgę w rozwijającym się zapaleniu płuc.

Wreszcie, 23 listopada cały świat obiegło jego dramatyczne oświadczenie, w którym publicznie wyznał, iż jest zarażony wirusem HIV. Równocześnie przeznaczył pokaźną część swojego majątku na dalsze badania nad AIDS.

Zaledwie 24 godziny później Freddie już nie żył. Wiadomość o jego śmierci podało oficjalnie biuro prasowe Queen — „Lipsey Meade”.

Nieco wcześniej tego tragicznego dnia, osobisty lekarz Mercury'ego, doktor Gordon Atkinson opuszczając dom wokalisty oświadczył, że jego stan znacznie się pogorszył. Przybyli na miejsce rodzice i siostra Freddiego czuwali przy łóżku do późnego popołudnia, a wraz z nimi Mary Austin — wieloletnia przyjaciółka muzyka. O godzinie 19, zaledwie dziesięć minut po tym jak wyszła, Freddie zmarł. Dave Clark, który siedział wtedy obok niego powiedział później: Zostałem z nim sam na sam, nagle zamknął oczy i po prostu zasnął...

25 i 26 listopada prawie każda gazeta w Wielkiej Brytanii poświęciła mniej lub więcej miejsca życiu i śmierci artysty. Jego zdjęcia pojawiły się na pierwszych stronach, tuż obok olbrzymich nagłówek.

27 listopada w londyńskim Krematorium przy Harrow Road miał miejsce pogrzeb wokalisty. Odbył się on według wszystkich prawideł obrządku zoroastryjskiego.

W kondukcje żałobnym pojawili się m. in. pozostali członkowie Queen, Elton John, Dave Clark, Mary Austin, Anita Dobson, Borni i Jer Bulsara oraz siostra Freddiego — Kashmira. Tysiące ludzi, fanów Queen i innych gwiazd rocka przesyłały w hołdzie zmarłemu bukiety kwiatów, które utworzyły coś na kształt kobierca u wejścia do Krematorium. Tak Go żegnano...

W grudniu firma EMI wypuściła na rynek singel „Bohemian Rhapsody”/„These Are The Days Of Our Lives”, a członkowie Queen oświadczyli, że dochód z jego sprzedaży przeznaczą dla fundacji Terrence'a Higginsa, zajmującej się walką z AIDS.

QUEEN THE WORKS

1

==,—^

d

Q

N

INNUENDO

1992

POSTSCRIPTUM

12 lutego 1992 roku Brian May i Roger Taylor pojawili się po raz pierwszy publicznie od czasu pogrzebu swojego przyjaciela. Podczas dorocznej uroczystości wręczania nagród brytyjskiego przemysłu muzycznego, czyli tzw. BRITS AWARDS, odebrali statuetkę przyznaną zespołowi Queen za najlepszy singel roku 1991 — „These Are The Days Of Our Lives”. Równocześnie Brian May zaprosił wszystkich widzów do udziału w uroczystym koncercie ku pamięci Freddiego Mercury'ego, który zaplanowano na 20 kwietnia na stadionie Wembley w Londynie.

W tym gigantycznym show, który ostatecznie nazwano „The Freddie Mercury Tribute — A Concert For AIDS Awareness”, a z którego całkowity dochód przeznaczono na walkę z AIDS udział wzięli m. in.: Metal-lica, Extreme, Def Leppard, Spinał Tap, U2, Guns N'Roses, Robert Plant, Paul Young, Zucchero, George Michael, Tony Iommi, Lisa Stansfield, David Bowie, Annie Lenox, Ian Hunter, Roger Daltrey, Elton John, Liza Minelli i oczywiście członkowie Queen — Brian May, Roger Taylor i John Deacon.

Imprezę transmitowało bardzo wiele stacji telewizyjnych i radiowych na całym świecie. Widzowie byli

kwietnia

Na londyńskim stadionie Wembley ma miejsce koncert „The Freddie Mercury Tribute — A Concert For AIDS Awareness”, z którego całkowity dochód przeznaczono na walkę z AIDS.

"H

świadkami wspaniałych interpretacji utworów Queen, ale równocześnie w jeszcze większej ilości przypadków przekonali się o geniuszu głosu Mercury'ego. Kilka wybitnych postaci rocka wypadło bowiem bardzo blado w konfrontacji z repertuarem, który tak dobrze pamiętaliśmy dzięki nieprawdopodobnym umiejętnościom wokalnemu Freddiego.

W pamięci wszystkich na pewno pozostaną: przemówienie Elizabeth Taylor, duet Annie Lenox z Davidem Bowie („Under Pressure”), modlitwa Davida na zakończenie występu, duet Lizy Stansfield z Georgem Michalem („These Are The Days Of Our Lives”), „Bohemian Rhapsody” w wykonaniu niezwyklej pary Elton John — W.Axl Rose i — przede wszystkim — pełen patosu finał, „We Are The Champions”, z Lizą Minelli w roli głównej.

Na początku maja tygodnik NME poinformował, że zgodnie z zapowiedzią z grudnia ub. roku, Brian May i Roger Taylor przekazali 1 milion funtów — dochód ze sprzedaży singla „Bohemian Rhapsody” — na konto fundacji „The Terrence Higgins Trust”.

11 maja firma Star Direct wydała — anonsowaną już wcześniej w reklamach telewizyjnych — prawdziwą gratkę dla fanów Queen. Mowa o „Queen Box Of Tricks”, ozdobnym pudełku w kolorze królewskiego karmazynu ze złotym logo „Queen”, w którym znalazły się: czarna koszulka z nadrukowaną nazwą zespołu, emaliowana odznaka, naszywka, plakat z reprodukcjami okładek singli i albumów zespołu, książka z fotografiami z całej historii grupy oraz — te najważniejsze — wideokaseta „Queen At The Rainbow 1974” i płyta kompaktowa (lub kasetka) z remixami dwunastu utworów Queen.

Wideokaseta zawiera 50-minutową rejestrację koncertu zespołu z Rainbow Theatre w listopadzie 1974 roku, natomiast na wspomnianym CD znalazły się: „Bohemian Rhapsody”, „Machines (Back To Humans) (Instrumental)”, „Radio Ga Ga”, „I Want To Break Free”, „It's A Hard Life”, „Hammer to Fali”, „Man On The Prowl”, „A Kind Of Magic”, „Pain Is So Close To Pleasure”, „Breakthru”, „Invisible Man” i „The Show Must Go On”.

1992

Box nie trafił do normalnej sieci dystrybucyjnej i można jedynie zamówić go drogą pocztową. 18 maja pojawił się w sprzedaży album „Queen At Wembley '86”, zawierający materiał znany z wideo-kasety o tym samym tytule.

23 maja agencja Reutera podała do publicznej wiadomości treść testamentu Mercury'ego.

Majątek artysty oszacowany na około 8 milionów funtów przypadł w większości Mary Austin. Pewne sumy otrzymali także rodzice, pracownicy, przyjaciele i kochanek zmarłego.

W następnych miesiącach możemy spodziewać się kolejnych wydawnictw sygnowanych nazwą Queen. Nie będą to jednak oczywiście aktualnie zrealizowane nagrania z Robertem Plantem lub Iggy Popem w roli wokalisty (jak to sugerowała tuż po śmierci Freddiego prasa brukowa).

Będzie to materiał archiwalny: kolejne utwory z sesji „Innuendo”, czwarta część antologii wideo „The Magic Years” i wideokaseta dokumentująca solową działalność Mercury'ego.

Być może doczekamy się także oficjalnych kaset z profesjonalnymi rejestracjami kilku wspaniałych koncertów Queen, które do tej pory nie ujrzały światła dziennego. Są to m. in. występy w Hammersmith Odeon 24 grudnia 1974 r., w Hyde Parku we wrześniu 1976 r., w Earls Court w czerwcu 1977 r., w Houston w Texasie w grudniu 1977 r., w Paryżu w marcu 1979 r., w sali Budokan w Tokio w marcu 1979 r., w Hammersmith Odeon 27 grudnia 1979 r., w Mannheim w lipcu 1986 r. i kilka innych.

Podczas sesji nagraniowych albumu „Innuendo”, Freddie bardzo cierpiał — wyznała niedawno Mary Austin. Ale ani na moment nie przerwał pracy, bo to był jego żywioł. Dzięki niej znalazł w sobie wystarczająco wiele odwagi, by pomimo świadomości nieuleczalnej choroby, pozostać aktywnym aż do końca.

18 maja

W sklepach rozpoczyna się sprzedaż albumu „Queen At Wembley '86”

Przedstawienie musi trwać Serce pęka w mej piersi A makijaż sływa po twarzy Ale uśmiech pozostanie na zawsze.

99

PIRACI NA START!

ALFABETYCZNY WYKAZ WAŻNIEJSZYCH BOOTLEGÓW QUEEN

(obok każdego tytułu podano rok, z którego pochodzą nagrania zawarte na płycie):

- „Admission Ticket” (1977)
- (japońska reedycja bootlegu „Duck Soup”)
- „Cardiac Arrest” (?)
- „Command Performance” (1975)
- „Crazy Duck” (1979)
- „Crazy Tour” (1979)
- „Crowning Glory” (1976)
- „Done Under Pressure” (1986)
- „Dont Stop Us Live” (1978)
- „Duck Soup” (1977)
- „Dynasty” (1984)
- „Elizabeth” (1984)
- „Flash Alive” (?)

„The Falklands Are Rocking" (1981)
 „Falklands II" (1981)
 „Freddie's Boys At The Beeb" (1973, 1977)
 „Freddie's Last Journey" (1981)
 „Free In The Park" (1976)
 „Ga Ga" (1984)
 „Geisha Boys" (1976)
 „Get Down" (1982)
 „Gonna Rock" (1974, 1977)
 „Halfpence" (?)
 „High Voltage" (1974, 1975)
 „Hot Space Tour '82" (1982)
 „Invite You To A Night At The Budo Kan" (1976)
 „Invite You To A Night At The Warehouse" (1977)
 „Kimono My Place Live!" (1975)
 „King's Favourite" (1984)
 „Lazing On A Sunday Evening" (1976)
 „Liw" (1975)
 „Live At Budo Kan" (1975)
 (reedycja bootlega „Command Performance" z koncertem z Londynu, a nie Tokio jak
 to sugeruje tytuł płyty)

100

„Lite In Japan" (1982)
 „Long Life To The Queen" (1982)
 „Magie At Knebworth" (1986)
 „Mania" (1977)
 „Mercury Poisoning" (1976)
 „1984 Crazy Duck" (1984)
 „No News Is Good News" (1977)
 „P.N.W." (1977)
 „Queen" (1975)
 „Queen Elizabeth II" (1984)
 „Queen Reigns The World" (1986)
 „Queen's Last Stand 1985" (1985)
 „Rogues And Scandals" (?)
 „Royal American Tour" (1975)
 „Royal Rock Us" (1975)
 (reedycja bootlega „Command Performance")
 „Save Me" (1979)
 „Sheetkickers" (1974)
 „Somebody To Love" (1977)
 (reedycja bootlega „Duck Soup")
 „Stunning" (1975)
 (reedycja bootlega „Kimono My Place Live")
 „Tokyo Rampage" (1975)
 „Zoom Queen" (1976)

QUEEN

DYSKOGRAFIA

1973 — 1992

Poniższa dyskografia została opracowana w oparciu o źródła brytyjskie i zawiera informacje o wszystkich brytyjskich wydawnictwach grupy Queen. Jeżeli przy okazji wymieniono niektóre płyty wydane poza Wielką Brytanią, wyraźnie zaznaczono to w tekście.

SINGLE

„Keep Yourself Alive"/„Son And Daughter" EMI 2036 (7") EMI
„Seven Seas Of Rhye"/„See What A Fool I've Been" EM! 2121 (7")
EMI

„Killer Queen"/„Flick Of The Wrist" EMI 2229 (7")
EMI

„Now Fm Here"/„Lily Of The Valley"
EMI 2256 (7") EMI

„Bohemian Rhapsody"/„I'm In Love With My Car" EMI 2375 (7")
EMI

„You're My Best Friend"/„'39"
EMI 2494 (7") EMI

„Somebody To Love"/„White Man"
EMI 2565 (7") EMI

„Tie Your Mother Down"/„You And I" EMI 2593 (7") EMI

„Queen's First EP":
„Good Old Fashioned Lover Boy"/„Death On Two Legs"/
„Tenement Funster"/„White Queen"
EMI 2623 (12") EMI
6/0711973

•
25/02/1974 11/10/1974 17/01/1975 31/10/1975 07/1976 12/11/1976 4/03/1977
06/1977
102

„We Are The Champions"/„We Will Rock You" EMI 2708 (7")
EMI

„Spread Your Wings"/„Sheer Heart Attack" EMI 2575 (7") EMI

„Bicycle Race"/„Fat Bottomed Girls"
EMI 2870 (7") EMI

„Don't Stop Me Now"/„In Only Seven Days" EMI 2910 (7") EMI

„Love Of My Life (live)"/„Now Tm Herę (live)" EMI 2959 (7")
EMI

„Crazy Little Thing Called Love"/„We Will Rock You (live)" EMI 5001 (7")
EMI

„Save Me"/„Let Me Entertain You (live)" EMI 5022 (7") EMI

„Play The Game"/„A Human Body" EMI 5076 (7")
EMI

„Another One Bites The Dust"/„Dragon Attack" EMI 5102 (7") EMI

„Flash"/„Football Fight"
EMI 5126 (7") EMI

„Under Pressure"/„Soul Brother"
EMI 5250 (7") EMI

„Body Language"/„Life Is Real"
EMI 5293 (7") EMI

„Las Palabras De Amor"/„Cool Cat"
EMI 5316 (7") EMI

„Backchat (remix)"/„Staying Power"
 EMI 5325 (7") EMI
 7/10/1977 10/02/1978 13/10/1978 26/01/1979 29/06/1979
 5/10/1979 25/01/1980 30/05/1980 22/08/1980 24/11/1980 26/10/1981 19/04/1982
 1/06/1982
 9/08/1982 103
 „Backchat (extended remix)"/„Staying Power" 12EMI 5325 (12") EMI
 9/08/1982
 „Radio Ga Ga (edit)"/„I Go Crazy"
 QUEEN 1 (7") EMI 23/01/1984
 „Radio Ga Ga (extended)"/„Radio Ga Ga (dub)"/„I Go Crazy"
 12QUEEN 1 (12") EMI 23/01/1984
 „I Want To Break Free (remix)"/„Machines"
 QUEEN 2 (7") EMI 2/04/1984
 „I Want To Break Free (extended remix)"/„Machines"
 12QUEEN 2 (12") EMI 2/04/1984
 „It's A Hard Life"/„Is This The World We Created?"
 QUEEN 3 (7") EMI 16/07/1984
 „It's A Hard Life (extended remix)"/„It's A Hard Life"/
 „Is This The World We Created?"
 12QUEEN 3 (12") EMI 16/07/1984
 „Hammer To Fali (edit)"/„Tear It Up"
 QUEEN 4 (7") EMI 10/09/1984
 „Hammer To Fali (Headbangers mix)"/„Tear It Up"
 12QUEEN 4 (12") EMI 10/09/1984
 „Thank God It's Christmas"/„Man On The Prowl"/
 „Keep Passing The Open Windows"
 QUEEN 5 (7") EMI 26/11/1984
 „Thank God It's Christmas"/„Man On The Prowl (extended remix)"/
 „Keep Passing The Open Windows (ext.)"
 12QUEEN 5 (12") EMI 26/11/1984
 „One Vision (7"mix)"/„Blurred Vision"
 QUEEN 6 (7") EMI 4/11/1985
 „One Vision (extended)"/„Blurred Vision"
 12QUEEN 6 (12") EMI 4/11/1985
 104
 f
 f
 „A Kind Of Magic"/„A Dozen Red Roses For My Darling" ' ju
 QUEEN 7 (7") EMI lift i(
 i
 „A Kind Of Magic (extended)"/„A Dozen Red Roses For My Darling" ' jm 12QUEEN 7
 (12") EMI lift f
 i „A Kind Of Magic (extended)"/„A Dozen Red Roses For My Darling" ' ^ 12QUEENP7
 (12"picturedisc) EMI 11 ft ,/
 /
 „Friends Will Be Friends (7"mix)"/„Seven Seas Of Rhye' QUEEN 8 (7")
 EMI
 <<'

„Friends Will Be Friends (12"mix)"/„Friends Will Be Friends (7"mix)"/ .. „Seven Seas Of Rhye" / 0
 12QUEEN 8 (12") EMI " i
 i K
 „Who Wants To Live Forever (edit)"/„Killer Queen" ,//
 QUEEN 9 (7") EMI l}fi f 0
 „Who Wants To Live Forever (7"version)"/„Who Wants To Live Forever (version)"/„Killer Queen"/„Forever"
 12QUEEN 9 (12") EMI 10' 0
 „Seven Seas Of Rhye"/„See What A Fool I've Been"/
 „Funny How Love Is" ^ ih\$
 QUECD 1 (CD) EMI l /
 „Killer Queen"/„Flick Of The Wrist"/„Brighton Rock" Y Ajjl
 QUECD 2 (CD) EMI ' /
 „Bohemian Rhapsody"/„I'm In Love With My Car"/„You're My Best Friend" <\f QUECD 3
 (CD) EMU ,
 fi ..Somebody To Love"/„White Man"/„Tie Your Mother Down" * fj
 QUECD 4 (CD) EMI l i \\f
 t
 „Good Old Fashioned Lover Boy"/„Death On Two Legs (Dedicated To..) „Tenement Funster"/„White Queen (As It Began)" t ;/J"
 QUECD 5 (CD) EMI ,
 II „We Are The Champions"/„We Will Rock You"/„Fat Bottomed Girls" i OUECD 6
 (CD) EMI ,
 „Crazy Little Thing Called Love"/„Spread Your Wings"/„Flash" QUECD 7 (CD)
 EM1
 „Another One Bites The Dust"/„Dragon Attack"/ „Las Palabras De Amor (The Words Of Love)" QUECD 8 (CD) EM I
 „Under Pressure"/„Soul Brother"/„Body Language" QUECD 9 (CD)
 EM1
 „Radio Ga Ga"/„I Go Crazy"/„Hammer To Fall" QUECD 10 (CD)
 EM1
 „I Want To Break Free"/„Machines (Back To Humans)"/
 „It's A Hard Life"
 QUECD II (CD) EM I
 „A Kind Of Magic"/„Dozen Red Roses For My Darling"/
 „One Vision"
 QUECD 12 (CD) EM1
 „I Want It All (single version)"/„Hang On In There" QUEEN 10 (7")
 EM1
 „I Want It All (album version)"/„I Want It All (edit)"/ „Hang On In There"
 12QUEEN 10 (12") EM I
 CDQUEEN 10 (CD) EM1
 „Breakthru (7"mix)"/„Stealer" QUEEN 11 (7-)
 EM1
 „Breakthru (extended)"/„Breakthru (7"mix)"/„Stealer's 12QUEEN 11 (12-)
 EM I
 CDQUEEN 11 (CD) EM I
 „Invisible Man (single version)"/„Hijack My Heart" QUEEN 12 (7")
 EM I

„Invisible Man (extended)"/„Hijack My Heart"/
 „Invisible Man (single version)"
 12QUEEN 12 (12") EMI
 CDQUEEN 12 (CD) EM/
 11/1988
 11/1988
 U/1988 1111988
 11/1988
 11/1988 2/05/1989
 2/05/1989 2/05/1989
 19/06/1989
 19/06/1989 19/06/1989
 7/08/1989
 7/08/1989 7/08/1989
 106
 „Scandal (7"mix)"7„My Life Has Been Saved' QUEEN 14 (7") EMI
 21/10/1989
 „Scandal (extended)"7„Scandal (7"mix)"/„My Life Has Been Saved" 12QUEEN 14 (12")
 EMI
 CDQUEEN 14 (CD) EMI
 „The Miracle"/„Stone Cold Crazy (live)" QUEEN 15 (7") EMI
 „The Miracle"/„Stone Cold Crazy (live)"/„My Melancholy Blues (live)" 12QUEEN 15
 (12") EMI
 CDQUEEN 15 (CD) EMI
 „Innuendo"/„Bijou" QUEEN 16 (7")
 EMI
 „Innuendo (Explosive version)"/„Under Pressure"7„Bijou" 12QUEEN 16 (12")
 EMI
 CDQUEEN 16 (CD) EMI
 „Pm Going Slightly Mad"/„Hit Man" QUEEN 17 (7-) EMI
 „I'm Going Slightly Mad"/„Hit Man"/„Lost Opportunity" 12QUEEN 17 (12")
 EMI
 CDQUEEN 17 (CD) EMI
 „Headlong"7„All God's People" QUEEN 18 (7")
 EMI
 „Headlong"/„All God's People"/„Mad The Swine" 12QUEEN 18 (12")
 EMI
 CDQUEEN 18 (CD) EMI
 „The Show Must Go On"/„Keep Yourself Alive" QUEEN 19 (7")
 EMI
 „The Show Must Go On"/„Keep Yourself Alive"/„Queen Talks" I2QUEEN 19 (12")
 EMI
 „The Show Must Go On"/„Keep Yourself Alive"/ „Queen Talks"/„Body Language"
 CDQUEEN 19 (CD) EMI
 21/10/1989 21/10/1989
 9/11/1989
 9/11/1989 9/11/1989
 14/01/1991
 14/01/1991 14/01/1991
 4/03/1991

4/03/1991 4/03/1991

13/05/1991

13/05/1991 13/05/1991

09/1991 09/1991

09/1991

107

„The Show Must Go On"/„Now Tm Here"/„Fat Bottomed Girls"/

„Las Palabras De Amor"

CDQUEENS 19 (CD w ozdobnym pudelku) EMI

W/1991

„Bohemian Rhapsody"/„These Are The Days Of Our Lives"

QUEEN 20 (7")

EMI

12/1991

CDQUEEN 20 (CD)

EMI

12/1991

— inne:

„Earth"/„Step On Me"

72977(U.S.) (7")

MERCURY

1969

(singel zespołu SM ILE w składzie którego występowali

m.in. Brian May i Roger Taylor)

„I Can Hear Music"/„Goin' Back"

EMI 2030 (7")

EMI

06/1973

(singel firmowany pseudonimem LARRY LUREX pod którym

ukrył się Freddie Mercury; oprócz niego w nagraniu płyty

udział wzięli: B.May, R.Taylor i J.Deacon)

ALBUMY

/. Oficjalne albumy zespołu zawierające premierowy materiał muzyczny (studyjny lub koncertowy):

LP. „Queen" EMC 3006

LP. „Queen II"

EMA 767

LP. „Sheer Heart Attack" EMC 3061

LP. „A Night At The Opera" EM TC 103

LP. „A Day At The Races" EMTC 104

LP. „News Of The World" EMA 784

LP. „Jazz" EMA 788

EMI

EMI

EMI

EMI

EMI

EMI

EM!

LP. „Live K.illers"(album podwójny, koncertowy) EMSP 330

EMI

LP. „The Game" EMA 795

EMI

LP. „Flash Gordon" (album z muzyką do filmu) EMC 3351

EMI

LP. „Hot Space" EMA 797

LP. „The Works" WORK 1

LP. „A Kind Of Magic" EU 3509

EMI

EMI

EMI

13/07/1973

8/03/1974

1/11/1974

3/12/1975

10/12/1976

28/10/1977

10/11/1978

22/06/1979

06/1980

8/12/1980

23/05/1982

27/02/1984

21/05/1986 109

LP. „Live Magie" (album koncertowy)

EMC 3519

EMI

12/1986

LP. „The Miracle"

PCSD 107

PARLOPHONE

22/05/1989

LP. „Queen At The Beeb"

BOJLP 001

BAND OF JOY

16/12/1989

(osiem nagrań dla Radio 1 zarejestrowanych w 1973 roku)

LP. „Innuendo"

PCSD 115

PARLOPHONE

4/02/1991

LP. „Queen At Wembley" (album podwójny, koncertowy)

PCSP 725

PARLOPHONE

18/05/1992

11. Albumy kompilacyjne, reedycje, hoxy, inne — wyłącznie z nagraniami grupy Queen:

LP. „Greatest Hits"

EMTV30

EMI

26/10/1981

LP. „The Best Of Queen"

SX-T3

TONPRESS

1980

(album kompilacyjny wydany w Polsce)

BOX. „The Complete Works"

QB 1

EMI

5/12/1985

(box zawierający wszystkie płyty zespołu wydane do 1985 roku oprócz „Greatest Hits", maxi-singel „Complete Vision" z następującymi utworami: „One Vision", „Soul Brother", „Human Body". „I Go Crazy", „See What A Fool I've Been", „Thank God It's Christmas" i „Blurred Vision" oraz dodatkowo dwa kolorowe wydawnictwa opisujące dorobek nagraniowy i koncertowy grupy)

LP. „Greatest Hits II"

PMTV 2

PARLOPHONE

10/1991

BOX. „Queen Box Of Tricks"

STAR DIRECT

11/05/1992

(box rozprowadzany wyłącznie drogą pocztową i zawierający: wideokasetę z zarejestrowanym koncertem zespołu w Rainbow Theatre w Londynie, w listopadzie 1974 r., płytę kompaktową z remixami dwunastu utworów Queen, koszulkę, odznakę, naszywkę, plakat i książkę z fotografiami grupy)

W 1991 roku firma Hollywood Records wznowiła w Stanach Zjednoczonych wszystkie płyty zespołu wymienione w p.I (oprócz „Queen At The Beeb"). wzbogacając

110

je o remixy niektórych utworów. Dodatkowo nagrania zostały poddane procesowi „digital remastering”.

Wyjątek stanowi album koncertowy „Live Magie”, w tej serii zastąpiony płytą „Live At Wembley”, stanowiącą pełniejszą wersję koncertu.

///. Wybrane albumy kompilacyjne, na których obok nagrań innych wykonawców umieszczono nagrania Queen i jej członków (w nawiasach podano tytuły utworów):

LP. „The Old Grey Whistle Test”

BELP 004 BBC RECORDS 07/1975

(zawiera tylko jedno nagranie Queen: „Keep Yourself Alive”)

LP. „Concert For The People Of Kampuchea”

K 60153 ATLANTIC 04/1981

(podwójny album koncertowy zawierający jedną kompozycję grupy Queen: „Now I'm Here”)

LP. „Metropolis — The Soundtrack”

CBS 70252 CBS 10/1984

(zawiera jedną piosenkę Freddiego Mercury'ego: „Love Kills”)

IV. Płyty kompaktowe z nagraniami Queen i jej członków:

Do końca 1991 roku wszystkie płyty Queen wymienione w p.I i II doczekały się swoich edycji kompaktowych. Wyjątek stanowi tylko kompilacja „The Best Of Queen” wydana w Polsce.

Spośród płyt solowych członków grupy w wersjach kompaktowych nie zostały wydane:

Roger Taylor — „Fun In Space” Roger Taylor — „Strange Frontier”

V. Albumy innych wykonawców nagrane z gościnnym udziałem członków Queen:

Al Stewart — LP. „Past, Present And Future”

65726 CBS 10/1973

(R.Taylor zagrał na instrumentach perkusyjnych)

Ian Hunter — LP. „Ali American Alien Boy”

81310 CBS 1976

(B.May, F.Mercury i R.Taylor zegrali w utworze „You Nearly Done Me In”)

111

Lonnie Donegan — LP. „Puttin' On The Style”

CHR 1158 CHRYSALIS 1977

(B.May zagrał w utworze „Diggin' My Potatoes”)

Peter Straker — LP. „This One's On Me”

ROCKET 1980

(F.Mercury był współproducentem tego albumu)

Gary Numan — LP. „Dance”

BEGA 28 BEGGARS BANQUET 1981

(R.Taylor zagrał na perkusji)

Kansas — LP. „Vinyl Confessions”

KIR 85714 KIRSHNER 1982

(R.Taylor zaśpiewał w chórkach w utworach: „Play The Game Tonight”, „Right Away”, „Diamonds And Pearls”)

Heavy Pettin' — LP. „Lettin' Loose”

EG 1983

(B.May był współproducentem tej płyty)

Billy Squier — LP. „Emotions In Motion”

CAPITOL 1983

(F.Mercury i R.Taylor użyczyli swych głosów w chórkach)

Billy Squier — LP. „Enough Is Enough”

DIDX 852 CAPITOL 1986
(F.Mercury zaaranżował i zaśpiewał utwór: „Love Is The Hero")
Bad News — LP. „Bad News"
EMI 10/1987
(B.May wyprodukował tę płytę)
Anita Dobson — LP. „Talking Of Love"
EMI 06/1988
(B.May wyprodukował i zagrał na tej płycie)
Black Sabbath — LP. „Headless Cross"
El RS 1002 I RS 04/1989
(solo gitarowe B.Maya w utworze „When Death Calls")
112
JOHN DEACON DYSKOGRAFIA
— single:
„No Turning Back"/„No Turning Back (Chocs Away Mix)" MCA 1057 (7") MCA
21/05/1986
— albumy:
LP. „Biggles" (album z muzyką do filmu)
MCF 3328 MCA
(płyta firmowana przez zespół: „John Deacon And The Immortals")
BRIAN MAY DYSKOGRAFIA
single:
„Starfleet"/„Son Of Starfleet" EM I 5436 (7") EMI
„Starfleet (US edit)"/„Starfleet"
B-5278 (U.S.) (7") CAPITOL
(obie płytki firmuje zespół: „Brian May And Friends")
„Driven By You"/„Just One Life" (7") EMI
„Driven By You"/„Ford Ad Version"/„Just One Life (7"mix)"/ „Just One Life (guitar
version)" (12") EMI
„Driven By You"/„Just One Life"/„Just One Life (guitar version)' (CD) EMI
06/1986
10/1983 1983
25/11/1991
25/11/1991 25/11/1991
— albumy:
LP. „Starfleet Project"
SFLT 1078061 EMI
(mini-longplay sygnowany nazwą: „Brian May And Friends")
W/1983
113
FREDDIE MERCURY DYSKOGRAFIA
— single:
„Love Kills"/„Rotwangs Party" A 4735 (7") CBS09/1984
„Love Kills (extended)"/„Rotwangs Party" TA 4375 (12") CBS 09/1984
„I Was Bom To Love You"/„Stop Ali The Fighting" A 6019 (7") CBS
04/1985
„I Was Bom To Love You (extended)"/„Stop Ali The Fighting" TA 6019 (12")
CBS 04/1985
„I Was Bom To Love You"/„Stop Ali The Fighting"/ „Love Kills (extended)"/„Stop Ali The
Fighting (extended)" DA 6019 (2 x 7") CBS 04/1985

„Made In Heaven"/„She Blows Hot And Cold" A 6413 (7") CBS 06/1985
 „Made In Heaven (extended remix)"/„Made In Heaven"/ „She Blows Hot And Cold
 (extended)" TA 6413 (12") CBS 06/1985
 „Living On My Own"/„My Love Is Dangerous" A 6555 (7") CBS
 08/1985
 „Living On My Own (extended)"/„My Love Is Dangerous (extended)" TA 6555 (12")
 CBS 08/1985
 „Love Me Like There Is Now Tomorrow"/„Let's Tum It On" A 6725 (7")
 CBS 11/1985
 „Love Me Like There Is Now Tomorrow (extended)"/ „Let's Tum It On (extended)" TA 6725
 (12") CBS 11/1985
 „Time"/„Time (instrumental version)" EM1 5559 (7") EMI 24/05/1986
 114
 „Time (extended version)"/„Time (instrumental version)" 12 EM I 5559 (12") EM I
 24/05/1986
 „The Great Pretender"/„Exercises In Free Love"
 R 6151 (7") PARLOPHONE 03/1987
 „The Great Pretender (extended)"/„The Great Pretender (7)"*/
 „Exercises In Free Love"
 12R 6151 (12") PARLOPHONE 03/1987
 „Barcelona"/„Exercises In Free Love (Version 2)"
 POSP 887 (7") POLYDOR 10/1987
 „Barcelona"/„Exercises In Free Love (Version 2)"/
 „Barcelona (extended version)"
 POSPX 887 (12") POLYDOR 10/1987
 POSPCD 887 (CD) POLYDOR 10/1987
 „The Golden Boy"/„The Fallen Priest"
 POSP 23 (7") POLYDOR 10/1988
 „The Golden Boy"/„The Fallen Priest"/„The Golden Boy (instrumental)" POSPX 23 (12")
 POLYDOR 10/1988
 PZ 23 CD (CD) POLYDOR 10/1988
 „How Can I Go On"/„Overture Piccante"
 POSP 29 (7") POLYDOR 12/1988
 „Guide Me Home"/„How Can I Go On"/„Overture Piccante"
 POSPX 29 (12") POLYDOR 12/1988
 PZ 29 CD (CD) POLYDOR 12/1988
 — albumy:
 LP. „Mr. Bad Guy" CBS 86312
 CBS
 05/1985
 LP. „Barcelona"
 POLH 44 POLYDOR
 (album firmowany przez duet: Freddie Mercury-Montserrat Caballe)
 22/10/1988
 115
 ROGER TAYLOR DYSKOGRAFIA
 single solowe:
 „I Wanna Testify"/„Turn On The T.V."
 EMI 2679 (7") EMI 08/1977
 „Future Management"/„Laugh Or Cry"

EMI 5157 (7")	EMI	03/1981
„Let's Get Crazy"/„Laugh Or Cry"		
E-47151 (U.S.) (7")	ELEKTRA	04/1981
„My Country (edit)"/„Fun In Space"		
EMI 5200 (7")	EMI	06/1981
„Man On Fire"/„Killing Time"		
EMI 5478 (7")	EMI	05/1984
„Man On Fire (extended)"/„Killing Time"		
12 EMI 5478 (12")	EMI	06/1984
„Strange Frontier"/„I Cry For You (remix)"		
EMI 5490 (7")	EMI	07/1984
„Strange Frontier (extended)"/„I Cry For You (extended remix)"/		
„Two Sharp Pencils"		
12 EMI 5490 (12")	EMI	07/1984
— single nagrane z grupą „THE CROSS":		
„Cowboys And Indians"/„Love Lies Bleeding"		
VS 1007 (7")	VIRGIN	09/1987
„Shove It"/„Rough Justice"		
VS 1026 (7")	VIRGIN	01/1988
„Heaven For Everyone"/„Love On Tightrope (Like An Animal)"		
VS 1062 (7")	VIRGIN	03/1988
116		
„Shove It (extended version)"/„Rough Justice"/		
„Shove It (Metropolix)"/„Cowboys And Indians"		
CDEP 20 (CD)	VIRGIN	qa\
„Power To Love"/„Passion For Trash"		
R 6251 (7")	PARLOPHONE	qa\
„New Dark Ages"/„Ain't Nothin' Down"		
2044377 (G.) (7")	PARLOPHONE	08j
„New Dark Ages"/„Ain't Put Nothin' Down"/„Man On Fire (live)"	2044376 (G.) (12")	
PARLOPHONE	0gj	
„New Dark Ages (7"vers.)"/„New Dark Ages (album vers.)"/		
„Ain't Put Nothin' Down"/„Man On Fire (live)"		
2044372 (G.) (CD)	PARLOPHONE	0gj
— albumy solowe:		
LP. „Fun In Space"		
EMC 3369	EMI	qA\
LP. „Strange Frontier"		
RTA 1	EMI	oól
— albumy nagrane z grupą „THE CROSS":		
LP. „Shove It"		
V 2477	VIRGIN	jjl
LP. „Mad, Bad And Dangerous To Know"		
PCS 7342	PARLOPHONE	
LP. „Blue Rock"		
7976241 (G.)	PARLOPHONE	oS1
7" — tradycyjny singel (SP) o średnicy 7 cali, tj. 17,5 cm 12" — tzw. maxi-singel (EP) o		
średnicy 12 cali, tj. 30 cm CD — singel kompaktowy		
QUEEN WIDEOGRAFIA		

I. Wykaz teledysków nakręconych przez zespół i jego członków (w nawiasie podano nazwiska reżyserów).

QUEEN

- „Bohemian Rhapsody" (Bruce Gowers) 1975
- „You're My Best Friend" (Bruce Gowers) 1976
- „Somebody To Love" (Bruce Gowers) 1976
- „We Will Rock You" (Rock Flicks) 1977
- „Tie Your Mother Down" (Bruce Gowers) 1977
- „We Are The Champions" (Derek Burbridge) 1977
- „Spread Your Wings" (Rock Flicks) 1978
- „Bicycle Race" (Dennis De Vallance) 1978
- „Fat Bottomed Girls" (Dennis De Vallance) 1978
- „Don't Stop Me Now" (Jorge Kliesenst) 1979
- „Love Of My Life" (Dennis De Vallance) 1979
- „Crazy Little Thing Called Love" (Dennis De Vallance) 1979
- „Save Me" (Keith McMillan) 1980
- „Play The Game" (Brian Grant) 1980
- „Another One Bites The Dust" (Daniella) 1980
- „Flash" (Don Norman) 1980
- „Killer Queen" (Brian Grant) 1981
- „Under Pressure" (David Mallet) 1981
- „Body Language" (Mike Hodges) 1982
- „Back Chat" (Brian Grant) 1982
- „Calling Ali Girls" (Brian Grant) 1982
- „Radio Ga Ga" (David Mallet) 1984
- „I Want To Break Free" (David Mallet) 1984
- „It's A Hard Life" (Tim Pope) 1984
- „Hammer To Fall" (David Mallet) 1984
- „One Vision" (Hannes Rossacher/Rudolph Dolezal) 1985
- „Princes Of The Universe" (Russell Mulcahy) 1986
- „A Kind Of Magic" (Russell Mulcahy) 1986
- „Friends Will Be Friends" 1986
- „Who Wants To Live Forever" 1986
- „I Want It All" 1989
- „Breakthru" 1989

118

- „The Invisible Man"
- „Scandal"
- „The Miracle"
- „Innuendo"
- „I'm Going Slightly Mad"
- „Headlong"
- „These Are The Days Of Our Lives"
- „The Show Must Go On"

ROGER TAYLOR

- „Man On Fire" (Tim Pope) 1984
- „Strange Frontier" (George Bloom) 1984

FREDDIE MERCURY

- „I Was Born To Love You" (David Mallet)
- „Made In Heaven" (David Mallet)

„Living On My Own" (Hannes Rossacher/ Rudolph Dolezal)

„The Great Pretender"

„Barcelona" (z Montserrat Caballe)

„The Golden Boy" (z Montserrat Caballe)

//. Wykaz oficjalnych kaset wideo zawierających wyłącznie nagrania Queen:

„QUEEN GREATEST FLIX"

TVD 90-0504-2 ENU MUSIC VIDEO 12/10/1981

MVP99-1011-2 (wznowienie) PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 1984

(kasetę zawierającą zestaw wszystkich teledysków zespołu nakręconych w latach 1975-1980. Poprzedza je piosenka „Killer Queen" i krótka prezentacja biografii wszystkich członków.

Rozszerzoną wersję tej kasety wznowiono wraz z inną w 1991 r. w boxie pt. „Box Of Flix")

„WE WILL ROCK YOU"

PMV 6122 PEPPERMINT MUSIC VIDEO 09/1984

VC 4012 (wznowienie) VIDEO COLLECTION 09/1986

MC 2032 (wznowienie) MUSIC CLUB 09/1989

(90-minutowa rejestracja koncertu Queen w Montrealu, 21 lipca 1982 roku; reżyser: Saul Swimmer.

Utwory: „We Will Rock You", „Let Me Entertain You", „Play The Game", „Somebody To Low", „Killer Queen", „Tm In Love With My Car", „Get Down Make Love", „Save

1989 1989 1989 1991 1991 1991 1991 1991

1985 1985 1985 1987 1989 1989

119

Me", „Now Tm Here", „Dragon Allack", „Love Of My Life", „Under Pressure", „Keep Yourself Alive", „Crazy Little Thing Called Love", „Bohemian Rhapsody", „Tie Your Mother Down", „Another One Bites The Dust", „Sheer Heart Attack", „We Will Rock You", „We Are The Champions", „God Save The Queen".)

„THE WORKS VIDEO EP"

MVT 99-0010-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 5/11/1984

(kasetę zawierającą zestaw czterech teledysków do promocyjnych singli z LP. „The Works": „Radio Ga Ga", „I Want To Break Free", „It's A Hard Life" i „Hammer To Fali")

„LIVE IN RIO"

MVP 99-1079-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 13/05/1985

(60-minutowa rejestracja koncertu Queen w Rio De Janeiro w styczniu 1985 roku)

„WHO WANTS TO LIVE FOREVER / A KIND OF MAGIC"

MVW 99-0059-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 10/1986

(kasetę zawierającą dwa teledyski zespołu)

„LIVE IN BUDAPEST"

MVN 99-1146-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 02/1987

(90-minutowa rejestracja koncertu Queen na Népstadionie, 25 czerwca 1986 roku, przeplatana migawkami z prób przed występem i spaceru muzyków po mieście)

„BOHEMIAN RHAPSODY/CRAZY LITTLE THING CALLED LOVE"

PM 022 GOLD RUSHES/VIDEO MUSIC COLLECTION 05/1987

(kasetę zawierającą dwa teledyski zespołu)

„THE MAGIC YEARS — VOL. 1" (FOUNDATIONS)

MVP 99-1154-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 11/1987

(Pierwsza z cyklu trzech kaset dokumentujących przebieg kariery Queen. Przedstawia historię zespołu od skromnych początków aż do osiągnięcia statusu gwiazdy i zawiera fragmenty wideoklipów, występów „na żywo" oraz prób w studio.)

↓

„THE MAGIC YEARS — VOL. 2" (LIVE KILLERS IN THE MAKING)

MVP 99-1155-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 11/1987
(Druga część cyklu. Zawiera szczególnie interesujące fragmenty koncertów Queen w latach 1974-1985)

120

„THE MAGIC YEARS — VOL. 3" (CROWNING GLORY)

MVP 99-1156-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL I,
i 1 Qft7 (Ostatnia część trylogii. Zawiera reportaż z europejskiego tournée Queen w 198c i rejestrację ich występu na koncercie „Live Aid”, 13 lipca 1985 roku) ro u

„THE MAGIC YEARS — THE COMPLETE SET"

MVB 99-1157-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 1^
(box zawierający wszystkie trzy kasetki cyklu: „The Magic Years")
11987

„RARE LIVE VIDEO"

(A CONCERT THROUGH TIME AND SPACE)

MVP 99-1189-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 0*,
11989

(Kompilacja unikatowych fragmentów prób i występów „na żywo” Queen w i 1973-1986) iitach

^1989

„THE MIRACLE EP"

MVL 99-0084-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL li/
(kasetka zawierająca zestaw czterech teledysków do promocyjnych singli z LP, „Miracle”: „/ Want It AU”, „Breakthru”, „The Invisible Man” i „Scandal”) "T"e
„QUEEN AT WEMBLEY"

MVP 99-1259-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL /v
(80-minutowa rejestracja koncertu Queen na stadionie Wembley, 12 lipca 1986 reżyser: Gavin Taylor) oku'

„GREATEST FLIX II"

VC 4112 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL M,
11991 (kasetka zawierająca zestaw 17 teledysków zespołu nagranych w latach 1981 „A KindOJ Magic”, „Under Pressure”, „Radio Ga Ga”, „I Want It AU”, „1 Wq 991: Break Free”, „Innuendo”, „It's A Hard Life”, „Breakthru”, „Who Wants T0 Forever”, „Headlong”, „The Miracle”, „Tm Going Slightly Mad”, „The Iq^ Man”, „Hammer To Fali”, „Friends Will Be Friends”, „The Show Must Go On" Vision") ' "o"e

„BOX OF FLIX"

MVB 99-1324-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL M,
11991 (kasetki „Queen Greatest Flix” i „Greatest Flix II” wznowione wspólnie w je boxie, zawierającym dodatkowo bogato ilustrowaną książeczkę. Na kasecie „r\n^m Greatest Flix” z tego zestawu, zamieszczono dodatkowo cztery nagrania).

121

///. Wykaz oficjalnych kaset wideo dokumentujących solowe przedsięwzięcia członków Queen:

FREDDIE MERCURY

„FREDDIE MERCURY VIDEO EP"

MVS 99-0055-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 07/1986
(kasetka zawierająca zestaw czterech teledysków Mercury'ego: „/ Was Bom To Love You”, „Made In Heaven”, „Time” i „Living On My Own")

„THE GREAT PRETENDER"

MVP 99-0066-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL 03/1987

(kasetę zawierającą teledysk do ww. piosenki)

„THE BARCELONA EP”

CFV 00932

CHANNEL 5

02/1989

(kasetę zawierającą teledysk do ww. piosenki, nagranej przez Mercury'ego w duecie z Montserrat Caballe oraz koncertowe wersje piosenek „The Golden Boy” i „How Can I Go On”, zarejestrowane podczas festiwalu w Hiszpanii w 1988 roku)

„BARCELONA”

080 548-2

POLYGRAM

04/1989

(wizyjna płyta kompaktowa zawierająca teledysk do ww. piosenki oraz trzy nagrania audio)

„THE GOLDEN BOY”

080 580-2

POLYGRAM

05/1989

(wizyjna płyta kompaktowa zawierająca teledysk do ww. piosenki, nagranej przez Mercury'ego w duecie z Montserrat Caballe, oraz trzy nagrania audio)

IV. Wykaza: oficjalnych kaset wideo z filmami fabularnymi, w których wykorzystano utwory zespołu Queen lub jego członków:

„FLASH GORDON”

TVS 90-0300-2

THORN-EMI VIDEO

1980

(muzykę do tego obrazu napisał zespół Queen)

„METROPOLIS”

VA 15090

VESTRON VIDEO

1984

(w filmie wykorzystano piosenkę Freddiego Mercury'ego: „Love Kills”)

122

„BIGGLES”

6789-50

CBS-FOX

1985

(w filmie wykorzystano utwór Queen „Another One Bites The Dust” i „No Turning Back” zespołu John Deacon And The Immortals)

„IRON EAGLE”

CVT 10773

RCA-COLUMBIA

1986

(film w stylu „Top Gun”, w którym wykorzystano jedno nagranie Queen — „One Vision”)

„HIGHLANDER”

90 4017 2

CANNON

1986

(w filmie tym wykorzystano kilka utworów Queen; wszystkie w innych wersjach niż na oficjalnych albumach zespołu)

V. Alfabetyczny wykaz oficjalnych kaset wideo z rejestracjami, w których wzięli udział członkowie Queen, bądź w których wykorzystano teledyski zespołu lub fragmenty jego koncertów:

„THE AWARDS 1992”

WNR 2026

WIENERWORLD

(zawiera m.in. teledysk „Innuendo”)

„GREENPEACE NON-TOXIC VIDEO HITS”

11032

VESTRON MUSIC VIDEO

(zawiera m.in. koncertową wersję piosenki „Is This The World We Created?” oraz teledysk Rogera Taylora do utworu „Strange Frontier”)

„HARDNHEAV — VOL. 3”

MVP 99-1192-3

PICTURE MUSIC INTERNATIONAL

(zawiera wywiad z Brianem Mayem i Rogerem Taylorem oraz pięć teledysków Queen: „We Will Rock You”, „Bohemian Rhapsody”, „We Are The Champions”, „Radio Ga Ga” i „/ Want It AU”)

„HARD'N'HEAVY — VOL. 5”

MVP 99-1203-3

PICTURE MUSIC INTERNATIONAL

(zawiera reportaż z sesji nagraniowych singla „Smoke On The Water” przez zespół gwiazd „Rock Aid Armenia”, w składzie którego znaleźli się m.in. Brian May i Roger Taylor)
„HAVING YOUR CAKE”

PINNACLE DISTRIBUTION: (darmowa kasetka wideo dodana do jednego z numerów magazynu „Musie Week”: 27/01/1990, w celu promocji nowej niezależnej firmy dystrybucyjnej — PINNACLE;

123

zawiera m.in. krótki koncertowy fragment przedstawiający Queen podczas wykonywania piosenki „Liar”)

„HELLS BELLS - THE DANGERS OF ROCK'N'ROLL”

INTERNATIONAL FILMS (kasetka wideo wydana przez organizację chrześcijańską, z materiałem próbującym sugerować, że za wszelkie zło tego świata odpowiedzialna jest muzyka rockowa; kasetka zawiera m.in. teledysk „Another One Bites The Dust” odtworzony najpierw normalnie, a następnie od tyłu — wszystko po to aby udowodnić, że rzekomo zawiera ukrytą zachętę „zaczniecie palić marihuanę”)

„IS THIS LOVE”

MVP 99-1175-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL

(zawiera m.in. teledysk „Who Wants To Live Forever?”)

„JERRY LEE LEWIS — THE KILLER: LIVE!”

TVE 1031 TELSTAR VIDEO

(koncert Jerry'ego Lee Lewisa w londyńskiej Hammersmith Odeon w 1989 roku; w zespole towarzyszącym gwiazdzie znalazł się m.in. Brian May)

„MEMORIES OF 1991”

CBR 14603 COLUMBIA TRISTAR 03)1992

(reportaż z najważniejszych wydarzeń 1991 roku; zawiera m. in. dwuminutową sekwencję poświęconą Freddiemu Mercury'emu, zilustrowaną fragmentami teledysków Queen)

„MISSING YOU”

MVP 99-1251-3 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL

(zawiera m.in. teledysk „Who Wants To Live Forever?”)

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 4”

MVNO W 4 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk „It's A Hard Life”)

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 6”

MVNO W 6 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk „One Vision”)

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 7”

M VNO W 7 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk „A Kind Of Magic”)

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 9”

M VNO W 9 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk Freddiego Mercury'ego „The Great Pretender”)

124

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 10”

MVNOW 10 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk „Barcelona” — Freddiego Mercury'ego i Montserrat Cay

„NOW THATS WHAT I CALL MUSIC 15”

M VNO W 15 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL/ VIRGIN

(zawiera m.in. teledysk „I Wanna Be Like You”))

„NOW YOU CAN SEE THE MUSIC”

080 546-1 POLYGRAM

(wizyjna płyta kompaktowa, zawiera m.in. teledysk „Barcelona”)

„THE PRINCE'S TRUST ROCK GALA 1988”

V 9122 MSD VIDEO

(rejestracja dorocznej gali na rzecz fundacji księcia Karola; w zespole gwiazd inicjujących w tym koncercie zagrał Brian May; z towarzyszeniem różnych wokalistów grupa wykonała następujące kompozycje: „Sledgehammer” (Peter Gabriel), „Never Give You Up” (Rick Astley), „You Can't Hurry Love” (Phil Collins), „You Win Again” (Bee Gees) oraz „With A Little Help From My Friends” (Paul Young i Joe Cocker)

„ROCK AID ARMENIA —

SMOKE ON THE WATER: THE VIDEO COLLECTION

WD 636 VIRGIN MUSIC VIDEO

(kasetka wznowiona później pt. „THE EARTHQUAKE VIDEO”; zawiera teledyski utworu „Smoke On The Water”, wykonanego przez zespół w składzie którego zostali się m.in. Brian May i Roger Taylor)

„lj \

„ROCK CLASSICS”

083 102-3 POLYGRAM MUSIC VIDEO

(zawiera m.in. teledysk „We Will Rock You”)

„ROCK IDOLS”

R 1051 VIDEO GEMS

(zawiera m.in. utwór „Killer Queen” zarejestrowany podczas występu Queen w teatrze

holenderskiej)

„SEXY SHORTS”

MVP 99-1076-2 PICTURE MUSIC INTERNATIONAL

(zawiera m.in. teledysk „Body Language” i utwór „Killer Queen” zarejestrowany podczas występu Queen w telewizji holenderskiej)

„SMASH HITS — NOW THAT'S WHAT I CALL MUSIC”

WD 267 VIRGIN MUSIC VIDEO

(zawiera m.in. teledysk „Under Pressure”)

\ H

Wszelkie opinie i uwagi na temat książki proszę kierować pod adresem: PIOTR KOSIŃSKI

Wydawnictwo „ROCK-SERWIS” P.O. Box 26 30-964 Kraków 42

Dotychczas w serii „BIOGRAFIE ARTYSTÓW ROCKOWYCH” ukazały się:

Sławomir Orski

„PINK FLOYD” — Psychodeliczny Fenomen”

Tomasz Słoń

„DEAD CAN DANCE” — W Królestwie Umierającego Słońca”

Piotr Kosiński

„THE DOORS — Czas Apokalipsy”

Beata Zawieja/Piotr Kosiński

„KING CRIMSON — Na Dworze Karmazynowego Króla”

Dave Thompson/Jo-Ann Greene „THE CURE”

(w przekładzie Katarzyny Maloty i Tomasza Słonia)

Piotr Kosiński/Krzysztof Dmochowski „MARILLION — Grendel, Fish i Hoggy”

W następnej kolejności ukazą się:

Andrew J. Pinnell

„Heartland — THE SISTERS OF MERCY”

(w przekładzie Moniki Kosior i Tomasza Beksińskiego)

Eddie McSquare

„METALLICA — Biczowanie Dźwiękiem"

(w przekładzie Beaty Hbakiewicz)

Dariusz Łanocha

„DEEP PURPLE — Królowie Purpurowego Świata"

Chris Welch

„BLACK SABBATH"

(w przekładzie Katarzyny Mality)

w przygotowaniu:

Krzysztof Dmochowski

„Zmysłowy Świat KATE BUSH"

Piotr Kosiński/Piotr Praschil

„RUSH — Kariera Bez Kompromisów"

Paul Kendall

„LED ZEPPELIN"

{ w przekładzie Piotra Kosińskiego)

Piotr Kosiński

„GENESIS — Twórcy Teatru Rockowego"

Miles

„THE POLICE"

(w przekładzie Katarzyny Mality i Piotra Kosińskiego)

Piotr Kosiński / Zbigniew Szaiankiewicz

„JOY DIVISION — Śmierć Połączy Nas Wszystkich"

Piotr Kosiński „PETER GABRIEL"

Tomasz Słoń

„U2"

Jerzy Skarżyński „YES"

W marcu 1992 r. pojawiły się na rynku pierwsze mini-książeczki z serii „Z rockowego archiwum — TEKSTY i PRZEKŁADY", zawierające komplet tekstów angielskich i ich polskich przekładów z najciekawszych płyt w historii muzyki rockowej. Obwoluta każdej książeczki zawiera na pierwszej stronie kolorową reprodukcję okładki płyty, a na drugiej — dokładne informacje o płycie. Obwolutę zaprojektowano w ten sposób, że klient po odcięciu jej fragmentu otrzymuje gotową wkładkę do kasety magnetofonowej, nie naruszając przy tym walorów estetycznych książeczki.

Już wkrótce na rynku pojawią się także pierwsze pozycje z serii: „DYSKOGRAFIE".

006800 2003-05-06 05ljs-^

i.....!.....•"*_—*»**—".....!.....*..... A

Osoby i instytucje zainteresowane kolportażem naszych książek zapraszamy do współpracy!

I Zakupów hurtowych można dokonywać drogą pocztową lub osobiście w siedzibie

Wydawnictwa.

Wydawnictwo „ROCK-SERWIS"

al. Wł. Beliny-Prażmowskiego 28

31-514 Kraków

tel./fax (012) 115984 (czynny całą dobę)

Wszelkie informacje można także uzyskać pod numerem telefonu: (012) 115020 codziennie

w godzinach: 19.00-22.00

SZANOWNI FANI MUZYKI ROCKOWEJ!

Ze względu na niedoskonały system dystrybucji często zdarza się, że nasze książki nie docierają do wszystkich zakątków Polski.

W związku z tym Wydawnictwo „ROCK-SERWIS” równolegle ze sprzedażą hurtową prowadzi sprzedaż wysyłkową dla odbiorców indywidualnych wszystkich biografii, dyskografii, tekstów utworów i ich polskich przekładów, jakie aktualnie posiada w ofercie. Zamówione wydawnictwa przesyłamy za zaliczeniem pocztowym (tzn. płatność następuje u listonosza, przy odbiorze).

Wszystkie szczegóły na temat działalności firmy można znaleźć w INFORMATORZE WYDAWNICZYM, zawierającym pełne wykazy oferowanych przez nas publikacji oraz ich ceny. .

r; Przesyłamy go każdej osobie po otrzymaniu zaadresowanej koperty ze znaczkiem pocztowym oraz kwoty 10000 zł.

Nasz adres dla korespondencji: Wydawnictwo „ROCK-SERWIS” skr. poczt. 26, 30-964 Kraków 42.

Równocześnie informujemy, że sprzedażą opracowań „ROCK-SERWISU” zajmują się także nasze Salony Firmowe:

Kraków, ul. Szpitalna 7

Konin, ul. 11 Listopada 37

Darłowo, ul. Obr.Stalingradu 40